

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 43

Dijous, 7 de febrer de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 28, segona i darrera reunió

S U M A R I

Interpellació

al Govern sobre les polítiques de suport a la innovació (tram. 300-00099/08) p. 3

Interpellació

al Govern sobre les polítiques d'escolarització dels alumnes procedents
de països estrangers (tram. 300-00101/08) p. 5

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de subvencions (tram. 302-00076/08) p. 11

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 302-00077/08) p. 17

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures en matèria ferroviària,
especialment a la regió metropolitana de Barcelona (tram. 302-00079/08) p. 23

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament
de l'Estatut d'autonomia (tram. 302-00078/08) p. 30

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament i l'aplicació de la legislació de promoció
de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 302-00080/08) p. 36

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 28.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Educació, d'Innovació, Universitats i Empresa, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques de suport a la innovació (tram. 300-00099/08)

Ho fem amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport a la innovació. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bé, gràcies, senyor president. Senyor conseller de la Generalitat, senyor Huguet, la interpellació és al voltant de les polítiques de suport a la innovació que tira endavant el Govern de la Generalitat, que està desenvolupant el Govern de la Generalitat, però abans vull començar emmarcant la importància de la innovació en el bon funcionament de l'economia. Això és, la innovació és un dels motors de la competitivitat, al costat de la formació i les infraestructures, és a dir que la inversió que es destini a la innovació repercuteix directament en la capacitat de l'economia catalana per esdevenir competitiva, el que vol dir que la seva producció pugui mantenir i ampliar la quota de mercat a Catalunya i mantenir i ampliar la quota de mercat internacional. Sense competitivitat no hi ha un creixement econòmic sostingut i sostenible. Competitivitat és, per tant, més llocs de treball i més benestar.

I pren rellevància, aquesta interpellació, en l'actual moment econòmic, on hem detectat un increment de l'atur, on s'ha evidenciat un increment de l'atur de disset mil persones el mes de gener, un increment de l'atur que ha estat més elevat..., el mes de gener és un mes tradicional on s'incrementa l'atur, però ha estat més elevat que altres anys. I això ha estat provocat per la frenada del sector de la construcció, pel fet de no veure's compensada, aquesta frenada del sector de la construcció, per l'impuls d'altres sectors econòmics.

És urgent, per tant, el canvi de model productiu a Catalunya, d'un model productiu que s'ha fonamentat en un pes excessiu del sector de la construcció i del sector dels serveis de baix valor afegit, de poc valor afegit,

i per tant hem d'anar a un canvi de model productiu que ens porti a impulsar els sectors productius de més valor afegit. Sense innovació, doncs, no hi ha canvi de model productiu a un model de valor afegit. Sense canvi de model productiu som vulnerables a la crisi dels actuals motors de l'economia, com és el sector de la construcció, i per tant som vulnerables a un increment, en el futur, de l'atur i a la pèrdua de llocs de treball qualificats.

Per tant, estem parlant d'una qüestió que pot semblar que sigui molt especialitzada, com són les polítiques a la innovació, que pot semblar que parlem d'un sector que té una rellevància limitada en la nostra societat, però en realitat estem parlant de fomentar uns dels motors que finalment acaba repercutint en un major increment de llocs de treball i, sobretot, de llocs de treball qualificats.

També és veritat que en el nostre país –i ho hem de reconèixer– hi ha una fuga de cervells, hi ha estudiants catalans que acaben els seus estudis, les seves carreres universitàries, i no troben uns llocs de treball qualificats al nostre país i han d'anar a treballar a d'altres zones del món. I per tant les polítiques d'innovació també han de repercutir per arrelar –per arrelar– aquest estudiant, aquesta persona qualificada, preparada, que es pugui quedar al nostre país.

Aquesta és la situació, doncs, en què es troba actualment l'economia catalana, i ens hem de plantejar si aquesta és la situació que volem per a Catalunya, si volem que es mantingui en l'actual situació econòmica, l'actual model productiu. Ens volem conformar amb l'inevitable pèrdua de progrés i de benestar? Nosaltres no; em sembla que cap grup parlamentari d'aquesta cambra es vol conformar amb aquesta situació. Però l'Estat espanyol, què vol l'Estat espanyol per a Catalunya?

Anem a veure què està passant amb les polítiques d'innovació a l'Estat espanyol. I veurem com, igual que hi ha un dèficit fiscal aclaparador, de més de 18 milions d'euros l'any 2005, de més de tres mil euros per català l'any 2007, també en els programes de despesa d'innovació, de ciència i promoció econòmica del Ministerio de Educación y Ciencia hi ha una discriminació, hi ha un dèficit fiscal clamorós: el 42,5 per cent de les despeses pressupostades per aquest ministeri van anar a Madrid, i només l'11,4 per cent van anar a parar a Catalunya, quan representem un 16 per cent del total de la població de l'Estat, un 18,7 per cent de la producció econòmica en béns i serveis de l'Estat i un 21 per cent de tots els impostos que es paguen a l'Estat els genera Catalunya. Per tant, aquest 11,4 per cent és una clamorosa discriminació econòmica.

Hem de reconèixer, doncs, per part del catalanisme, que hi ha una voluntat política del nacionalisme espanyol, del PP i del PSOE, del PSOE i del PP, per fer de Madrid una metròpoli universal. I per aconseguir-ho xuclaran tots els recursos econòmics sense contemplacions. Aquest 42 per cent clama al cel per la seva magnitud, per la seva rellevància enfront de les altres xifres, com la nostra, de l'11,4 per cent. Madrid, en definitiva, és com un eucaliptus que ha anat desertitzant tot el que té

al seu entorn. I no ens podem conformar amb aquesta situació.

Hem de variar, doncs, les polítiques que hem fet en el sector de la innovació tradicionalment. Aquests últims anys, evidentment, hi ha hagut un impuls sobretot en la importància que se'ls ha donat, a aquestes polítiques, per part del Govern de la Generalitat. Però hem de fer font també a aquest marc estructural de discriminació econòmica i aquest marc estructural d'espoli fiscal. *(Sona un timbre.)* Aquest... Perdonin, em pensava que avisaven aquí d'alguna cosa.

Bé, ens trobem, per tant, en una situació on és vital que des del Govern de la Generalitat de Catalunya s'impulsin aquestes polítiques. Per tant, senyor conseller, ens agradaria conèixer quina és la inversió en els centres tecnològics que s'està fent, en els centres d'innovació; també quina és l'eficàcia en el sistema de recerca, punts forts i punts febles; què està invertint el Govern de Catalunya en els centres del Cerca, els Centres de Recerca de Catalunya; quina és l'eficàcia en el nostre sistema de recerca. Hem d'aconseguir, doncs, vertebrar un sistema realment competitiu de recerca, desenvolupament, d'innovació, malgrat el marc en què estem.

I no em puc estar de partir d'una situació: no hi haurà canvi de model productiu a Catalunya, no hi haurà canvi de model productiu a Catalunya sense un canvi també de l'estratègia del catalanisme a Madrid. L'any 1980, Catalunya era la primera comunitat autònoma en renda familiar disponible de l'Estat espanyol. L'any 2007, Catalunya és la novena comunitat autònoma en renda familiar disponible; per davant nostra, a la vuitena posició, tenim la Ciutat Autònoma de Melilla. Si no entenem que la situació en què ens trobem és de pèrdua de poder adquisitiu per a les famílies, si no entenem que anem cap a una lenta pèrdua de posició relativa respecte a les comunitats autònomes i respecte al món internacional, si no entenem que hi ha un procés de regressió en el posicionament de Catalunya respecte a les economies del món, no podrem entendre la importància que ens aquests moments té la innovació.

Per tant, l'estratègia que proposem..., per una banda, parar el cop davant de Madrid; per una banda, fer un canvi d'estratègia respecte a com ens relacionem amb l'Estat espanyol, acabar d'una vegada per totes amb aquesta discriminació econòmica, amb aquesta discriminació fiscal, i anar tots junts, tots a una, amb acords nacionals, com s'ha, moltes vegades, demanat des d'aquest Parlament de Catalunya, cap al concert econòmic, cap a posar fi al dèficit fiscal. I per altra banda, hem d'impulsar des del Govern de la Generalitat polítiques d'internacionalització econòmica, polítiques d'innovació. Només alleugerint la dependència de l'empresa catalana respecte al mercat espanyol a través d'aquestes polítiques d'innovació i d'internacionalització, i només parant davant de Madrid aquesta discriminació a través d'una unitat parlamentària a favor del concert econòmic i per la fi de l'espoli fiscal, realment podrem aconseguir avançar com a país, com a societat, i desenvolupar un projecte engrescador, un projecte de desenvolupament i de progrés de la nostra economia.

Sabem que una de les dues qüestions fonamentals no depèn exactament de la conselleria que vostè representa; evidentment, depèn de tots els grups parlamentaris, depèn de la consciència nacional que sapiguem articular al voltant de la defensa del concert econòmic, que puguem resoldre aquesta qüestió. Però l'altra sí que de la seva conselleria en depenen molts aspectes, els volem conèixer, volem que la cambra els pugui conèixer i, en definitiva, el conjunt de la societat catalana.

Gràcies, senyor president, i gràcies, conseller Huguet.

El president

Doncs, la resposta la pot fer el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, honorable senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, realment li he de confirmar que les xifres reiterades dels pressupostos en inversió sempre tenen un toc negatiu per a Catalunya, i d'això fa temps, eh? Estem ara al davant d'una possibilitat històrica, si es compleix la llei, que per una vegada, si més no durant set anys –si es compleix la llei vol dir l'addicional tercera d l'Estatut–, aquesta reiterada injustícia se superi, si més no durant aquests set anys. Malgrat tot, estem en negociacions encara. Per tant, com diria aquell, tot el calent està a l'aigüera; per tant, s'ha de veure, eh? I, en tot cas, la part catalana ha posat sobre la taula una demanda a l'entorn de 40.000 milions per inversió, dels quals aproximadament tres mil corresponen a les àrees de tecnologia i innovació.

Nosaltres tenim projectes per als nostres centres tecnològics. Alguns són centres de recerca vinculats competencialment a l'Estat, centres del CSIC, en els quals es preveia, preveiem en aquest pla una inversió de 33,7 milions d'euros. Hi ha centres mixtos, que són CSIC - Generalitat, on les necessitats estarien entorn dels 56 milions d'euros. Inversions directes en centres de recerca, estem parlant de 176 milions; inversions en centres tecnològics promoguts per universitats catalanes, a l'entorn de 628 milions; en centres tecnològics de la xarxa Cidem, 341 milions; en programes de recerca, 420 milions; en retorn d'operacions d'endeutament de centres científics i tecnològics, 361 milions; en inversions en grans infraestructures tecnològiques, 125 milions; en creació de nova infraestructura tecnològica, 610, i en infraestructures industrials i turístiques, 151. Això s'aproxima als tres mil milions que serien l'apartat d'innovació i tecnològic de l'addicional tercera.

Ho repeteixo, estem negociant, no està tancada la negociació. Espero que aquesta avanci, perquè, òbviament, la pilota està a la banda de l'Estat. Hi ha un estatut que s'ha de complir, i encara que als pressupostos aprovats a Madrid, pel que sigui –és un problema de coordinació dintre del Govern de l'Estat–, no hi figuren partides totalment delimitades pel que fa al compliment de l'addicional tercera..., és una qüestió d'Economia i Finances de Madrid, que solucionin aquest problema que tenen ells, no el té el Govern de Catalunya, que unànimement

ha presentat i presenta uns papers als quals s'ha de donar resposta. Per tant, estem en aquesta situació.

Si em permet, alguns comentaris més. Vostè ha fet referència al dèficit fiscal. Òbviament és un clàssic, crec que avui dia ja reconegut per tothom; crec que els partits del Govern s'han ratificat en la voluntat d'obtenir, si més no, els resultats del concert econòmic. L'Estatut que va sortir el 30 de setembre contenia el concert cooperatiu, després ja va quedar devaluat, però en tot cas l'objectiu d'aconseguir els resultats torna a estar sobre la taula i, evidentment, estem parlant de xifres importants, estem parlant de xifres importants en els últims anys, perquè normalment en anys de bonança el dèficit és més gran. Això també indica la maldat de l'anterior sistema de finançament que no ha resolt aquest problema. Estem parlant que el 2002 el dèficit estava al 7,4 per cent del PIB; el 2003, al 9,1; el 2004, al 9; el 2005, al 10,2.

És clar, això, quan es fan ràtios sobre el PIB destinat a recerca i innovació no és un tema menor, perquè si jo faig la ràtio sobre el conjunt del PIB exactament estem a l'1,34 destinat a R+D; si la faig sobre el PIB menys el 10 que se'm queden, la ràtio és 1,62. O sigui, en el PIB real que ens queda estem a 1,62 d'inversió en recerca; sobre el nominal a 1,34. Per tant, no és un tema menor, aquest. I per això és important, com a mínim, en la part d'inversió que es compleixi la llei –que es compleixi la llei–, que és l'Estatut, i que els propers anys les partides d'inversió destinades a innovació i recerca vinguin i puguem invertir en aquests centres, per tal que el capital humà d'excel·lència que té Catalunya tingui les infraestructures adequades per poder desenvolupar-se.

Què estem fent des d'aquí, perquè això són els condicionants externs? Doncs, des d'aquí estem, d'entrada, completant un mapa de centres tecnològics que era escassíssim: sis centres tecnològics fa quatre anys sobre un total de seixanta-set que hi havia a l'Estat, homologats, dels quals n'hi ha tres o quatre amb una certa força i dos de menors, quan Catalunya té més del 20 per cent del producte industrial brut; per tant, ens en tocaríem, com a mínim, uns dotze, de centres, com a mínim. Doncs, estem creant-ne: Centre de Transformació Alimentària a Girona, inaugurat fa un parell d'anys; el Centre de les TIC, que està en marxa, en procés de formació i construcció al 22@; la consolidació del Centre Media; la propera signatura per a la creació del Centre de l'Energia; la propera inauguració del Centre Tecnològic de la Química, a Tarragona, i algun altre que s'està estudiant. Per tant, estem completant un mapa de centres tecnològics vinculats als principals clústers industrials del país.

Al costat d'això, estem fent un mapa de les capacitats de la recerca a Catalunya. El model de centres d'excel·lència iniciat pel conseller Mas-Colell ha funcionat, però sí que és cert que hi ha hagut una certa dispersió posterior que el que cal és endreçar. Totes les anàlisis que es fan en aquests moments sobre la realitat catalana en el camp de l'R+D demostren que hi ha un problema de governança, d'una mica de desordre, i, per tant, el que cal és ordenar el sistema, fer cooperar els diversos instituts i centres de recerca en anelles científiques –això és el que estem fent–, provocar la conjunció d'aquests

centres i connectar-los amb el món del mercat, i per tant estem provocant el que anomenaríem una «clustering» de l'àmbit de la recerca, el desenvolupament i l'empresa. Per tant, centres de recerca de referència universitaris, centres d'excel·lència autònoms, sorgits de la universitat, centres tecnològics i empreses. Aquest triple..., aquest tres operadors són aquells que han d'anar empalmats.

Amb relació al tema de l'atur que vostè assenyalava, evidentment no queda altra solució que fer un salt cap a l'economia innovativa. I això passa per, precisament, crear llocs de treball amb valor afegit. I una de les línies que més o menys tothom recomana és que, a partir dels clústers industrials que tenim, el que cal és introduir-hi innovació. I per tant nanotecnologia, TIC, bio, materials, que són tecnologies i investigacions de tipus transversal, injectades convenientment al sector de l'automoció, al sector del tèxtil, al sector de la construcció o al sector fins i tot del turisme, provoquen una acceleració del procés d'innovació d'aquests clústers industrials que permet posar-se, diguem-ne, a l'avançada.

Això seria la línia que estem nosaltres seguint precisament per accelerar la transformació d'una economia tradicional, industrial i de serveis tradicionals en una economia innovativa, industrial i de serveis pròpia del segle XXI i capaç de governar la globalització i de no ser esclafats, aixafats per aquesta globalització. No queda altra solució que aquesta; és una aposta de polítiques estructurals, de canvi de model en tots els camps on ja som forts, en els quals s'ha d'introduir la innovació.

Aquesta és la nostra política, i necessitem això: ser eficients a casa nostra –hi ha un problema de cultura, de cooperació a casa nostra; això depèn de nosaltres només– i, evidentment, solucionar el problema de les dependències fiscals amb Madrid, que és el condicionant extern; condicionant extern i condicionant intern són les dues peces que cal tombar per poder accelerar i aprofitar l'important capital humà que té Catalunya en empreses i en universitats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Passem a la següent interpellació...

(Pausa llarga.)

Interpellació

al Govern sobre les polítiques d'escolarització dels alumnes procedents de països estrangers (tram. 300-00101/08)

Doncs, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'escolarització dels alumnes procedents de països estrangers. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president, i demano excuses perquè no he retingut que en les interpellacions que fan els grups del Govern al Govern no hi sol haver rèplica, i he calculat el temps com una interpellació normal.

Senyor conseller, ens acaben de fer públic que l'escola catalana rebrà en pocs mesos uns deu mil immigrants. Nosaltres ho sabíem i ho vam avisar i ho vam comentar, que un cop es regularitza la situació administrativa dels immigrants s'ha d'estar preparat per a la segona fase, que és la del reagrupament familiar. I aquest reagrupament familiar està impactant fortament en les nostres escoles. Vostè mateix va fer públic que en aquest primer trimestre van aparèixer molts més alumnes, a les nostres escoles –si no ho recordo malament, parlava de 2.483–, amb comparació al primer trimestre de l'any passat.

Doncs, bé, sembla que la conselleria ha rebut de la Delegació del Govern, amb temps, la informació clara i precisa de quants alumnes a cada població –i, per tant, amb l'edat escolar, poden preveure quin curs acadèmic els correspon– haurà d'assumir l'escola.

Per tant, ja una primera pregunta és quina informació ha rebut de la Delegació del Govern a Catalunya, d'aquest protocol que han posat en marxa per coordinar-se al màxim amb l'Administració. A quants ajuntaments vostè ha enviat aquesta informació per tal que puguin preparar adequadament els llocs escolars?

Perquè en un tema tan sensible ens hem trobat que, més lluny –lluny– d'aquesta planificació i d'aquesta informació, el que ens ha aparegut és un debat; un debat que entenem fruit de la precipitació, fruit de la descoordinació i fruit d'aquesta espècie d'incontinència mediàtica que tenim ara, de gran loquacitat, que tot el dia educació està als mitjans de comunicació.

Perquè volem saber si aquests recursos que vostè ha anunciat són els que han de donar resposta a aquests deu mil immigrants que arribaran ja ara, hi estan arribant, al sistema, o si és el fruit d'una avaluació detinguda i acurada dels plans d'acollida i de les aules d'acollida i els plans d'entorn.

Estem davant d'un tema delicat, un tema que necessita la màxima coordinació i cohesió del Govern, i es posa, una vegada més de manifest que aquesta coordinació i aquesta cohesió de la qual es presumia no és real.

Fixin-se, vostè anuncia que es crearan aules específiques per a immigrants. Estem al 15 de gener. El mateix dia Esquerra i Iniciativa s'hi oposen; s'oposen a les aules que vol fer. Aquí, sembla que els ponderats, coherents amb el que el 12 de desembre havia anunciat Artur Mas, dient: «Ei!, el degoteig és un tema, i la matrícula viva, que afecta les escoles», vam treure un document de mesures per potenciar la qualitat del sistema que tenia també previst també aquest punt, i deia: «Davant d'aquest repte cal desenvolupar programes específics per donar-hi una resposta i garantir la qualitat.»

Doncs, bé, d'aquells programes específics que demanava Convergència el mes de desembre, d'aquelles propostes que alguns ajuntaments havien presentat a la

conselleria per parlar-ne i demanar recursos, n'apareix un anunci mediàtic d'aules específiques per a immigrants; una resposta ràpida que Esquerra i Iniciativa s'hi oposen. Esquerra i Iniciativa van més enllà, diuen: «No és que ens hi oposem, és que hi veiem segregació» –estem parlant d'aules d'acollida.

Però no és només els partits, que s'hi oposen. El secretari d'Immigració, el senyor Amorós, fa públic el seu recel i la seva disconformitat. Mentrestant el conseller diu: «No n'hi ha prou amb dir-ho, sinó que convoco una roda de premsa i diré quins tres municipis ho faran.»

Bé, tots, aquell dia, senyor conseller, per internet, connectats a la roda de premsa. Resulta que no, que tres municipis no, només dos. Aquests tres municipis que tindran aules de recepció..., ens diu que «home, que es faran a partir del mes de setembre». No, home, no! Si el repte el tenim ja ara, que d'aquí a juny ens arribaran aquests deu mil nois. Si ja el tenim ara! Resulta que no sabem si serà un servei lingüístic, social, curricular, si serà dintre o fora de l'escola... El debat s'incrementa.

Diu: «Ho farem a Vic i a Reus.» Ràpidament, del seu partit... –si aquí els més assenyats com nosaltres!–, el seu partit, l'alcalde de Reus: «Si són segregadors abandonarem el projecte.» Escolti, què els ofereix que no saben que és? Vostè diu: «Educació posarà a prova a la ciutat de Vic les escoles exclusives per a immigrants.» Home, no! Això no li ho ha demanat ningú; és vostè que reiteradament està enviant un missatge que confon, i molt, la comunitat educativa.

Continuen les converses amb l'Ajuntament de Vic, mentrestant l'Ajuntament de Reus fa mocions i contramocions. Iniciativa, que és soci a l'Ajuntament de Reus i que li dona suport al Govern, discrepa frontalment, diu: «De cap manera.» Aquella moció vol ser substituïda per una moció del mateix grup socialista, que tampoc tira endavant.

Tenim un debat al si dels partits que donen suport al Govern, en els ajuntaments que hi ha els mateixos partits que donen suport al Govern, i el conseller insisteix mediàticament a dir que hi haurà un nou recurs per a la immigració. I a Vic li recorden: «Ha de tenir una visió global, ha d'agafar família, ha de fer acollida municipal; per tant, és interdepartamental.» Ah!, però si és interdepartamental, se li exigeix un esforç, senyor conseller, que vostè es veu que no està per aquest esforç, que és coordinar-se amb la Secretaria d'Immigració i la conselleria de benestar. Resulta que el senyor Montilla ve a Vic i diu: «Aquest és un bon model.» Ràpidament, la consellera d'Acció Social, a RAC1, diu: «Estem en contra d'aquest model.» O sigui, ara ja no és que els consellers discrepin; és que havent-ho beneït el president, els consellers continuen discrepant-ne.

Escolti, senyor conseller, no troba que s'ha precipitat? No troba, sincerament, que hem començat per la teulada aquesta casa? Perquè, finalment, com tenim el tema? El mes de febrer, iniciem el primer dia, vostè torna a anar a Reus, li tornen a presentar les dificultats del projecte, i diu: «Miri, estem estudiant les fórmules per definir aquests centres.» Doncs, home, no haver convocat roda de premsa! No ho sé, a Vic no sé què passa, però,

vull dir, també a Vic Esquerra era un dels promotors del projecte, a Vic, el regidor de Benestar d'Esquerra. Després Esquerra, com a partit, no hi està d'acord, i Esquerra, com a govern..., la consellera ho critica. No, coordinació total; ja veig que és urgent ara això, intentar arreglar-ho, encantats. Però la descoordinació que vostès han generat en aquest tema i la desconfiança són tan altes que, lluny de donar resposta als centres, han creat confusió i desassossec.

Senyor conseller, la comunitat educativa està astorada. Està molt bé voler introduir aire i voler ventilar el sistema i que entrin idees noves, però, senyor conseller, vostè no és que hagi obert aire fresc: és que ha obert totes les portes i totes les finestres, i ha creat tal corrent d'aire que peten i es tanquen les portes i es refreden i hi han gripis i refredats. La primera grip, ja s'ha vist, al si del seu Govern: li discuteixen el que fa, li critiquen les seves propostes... Ara, mentrestant el pobre mestre que està cada dia allà, content perquè l'aula d'acollida feia un gran servei, acumulant tot allò que s'havia elaborat i après dels TAE, traslladat a les aules d'acollida, contents que el Govern les hagi ampliat, faltaria més!... Suposo que ara aquí no m'explicarà les xifres de les que hi ha, perquè les sabem, i ho trobem bé. I sabem que hi ha grans professionals: uns vénen de la compensatòria, els altres del Sedec... Per cert, el responsable d'immigració va estar a punt de dimitir, a la conselleria, perquè es veu que el conseller ho havia anunciat per dalt i els del mig no ho sabien. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, claríssim, sí, sí. Els falta informació, veig, senyores. Sí, sí, sí, ho comprovem.

Què passa aquí? Que vostè, senyor conseller, anuncia una cosa, crea un debat, per acabar dient al cap d'un mes que «estem estudiant les fórmules per definir aquests centres» i que «en poques setmanes tindrem la proposta definitiva tancada i acordada» i que «després es pensarà en la seva execució a partir de setembre». Finalment, veient difícil la possibilitat de definir un nou model, ens acaba dient, des de la ciutat de Reus: «El model de Reus serà el model de Reus, sense pretensions de ser diferent o igual, sinó amb el de ser el que convé i correspon a la realitat.»

Senyor conseller, ens pot explicar aquí què pretén amb aquest tema? Nosaltres, si vol, a la rèplica li ho explicarem. Sempre Convergència i Unió ha parlat de comptar amb programes específics –està escrit, estem avalats–, i ens hem manifestat a favor de pensar nous recursos, perquè les necessitats varien i els recursos calen. Senyor conseller, no li hem sentit parlar ni de perfils, ni d'edat, ni de terminis. És igual que entri un nen en una aula d'acollida als vuit anys que n'entri un als quinze? És igual que hi entri un nen que ve d'una cultura àgrafa que un nen que parla castellà? Són tantes les diferències, són tants els reptes que tenen els centres que, lluny de consolidar un model acollidor, ha distorsionat no només el discurs integrador, sinó que ha creat aquí un debat que al si del Govern no hi han pogut donar resposta, que s'ha traslladat al si dels municipis...

El president

Honorable diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...i volem saber, senyor conseller, si està sol o està ben acompanyat a l'hora de definir la resposta a la immigració. Ens digui, si us plau, senyor conseller –tal com he començat acabo, senyor president–, quina és aquesta informació de què vostè disposa, segons la Delegació del Govern i que sembla que els municipis desconeixen, i quina planificació...

El president

Honorable diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...de recursos té pensada, no per al setembre, per ara mateix, abans de juny, poder-hi donar la resposta adequada.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Gràcies, president. Sí, senyora diputada, em sembla que vostè planteja, en aquesta intervenció inicial de la interpellació sobre polítiques d'escolarització dels alumnes procedents de països estrangers, dues qüestions prou..., en fi, prou diferenciades, eh? Una és..., en fi, tota la reflexió i l'acció derivades de les informacions entorn del procés d'arribada de nouvinguts en aquest curs concret i, més particularment, entorn del fenomen del reagrupament familiar. I una altra cosa és el desplegament de les polítiques que el Departament d'Educació i el Govern de Catalunya tenen per fer front a les qüestions relacionades amb l'acollida de nouvinguts en l'àmbit de l'educació.

Pel que fa a la primera qüestió, mirin, el que passa és que el tema del reagrupament familiar..., en fi, ara comencem a tenir dades concretes que ens donen el perfil específic, comarca per comarca, ciutat per ciutat, procedència per procedència, etcètera. Però el fenomen estava efectivament anunciat, conegut, planificat i assumit, eh?, i quasi li diria que preparat. És a dir que..., en fi, ja sé que vostè ha dit que ens ho va avisar; menys mal que ens ho va avisar, perquè, si no, segur que no ens n'hauríem assabentat, no? Escolti'm, això..., afortunadament, aquest departament, si en alguna cosa aquests anys ha demostrat capacitat i encert és precisament en la funció planificadora, previsor, respecte del desplegament de nous recursos, de nous equipaments, de noves dotacions, tant des del punt de vista físic com des del punt de vista docent i professional, en tots els sentits. Molt particularment, és clar, atenent precisament la situació específica d'incorporació de tants centenars i milers d'alumnes al nostre sistema educatiu.

Les xifres que vostè deia són correctes. En aquest primer trimestre estem parlant de 2.500 alumnes incorporats al sistema, i jo li donaré una dada suplementària que ajuda a entendre millor la complexitat de la situació: és que una cosa són els que s'afegeixen perquè arriben, una

altra cosa és el moviment intern que..., canvis de residència, etcètera, que hi han a l'interior de Catalunya. En aquest mateix període, dintre del sistema educatiu, hem registrat onze mil moviments de població d'un o altre indret, amb la qual cosa la complexitat, diguem-ne, de l'atenció necessària que han de rebre aquests alumnes i de la capacitat dels centres i dels docents per assumir aquesta funció amb èxit és prou evident.

Miri, el que passa és que, a més de planificar correctament les dotacions físiques i docents, disposem d'un model de política d'acollida que ve també del 2004 –del 2004– i que amb una..., en fi, amb una qualitat i amb una potència i amb una aplicació efectiva absolutament indiscutibles, s'està demostrant com la millor eina per encaixar aquestes situacions.

Aquest és un país d'acollida en aquests moments, no? Catalunya està donant aixopluc educatiu a 130.000 alumnes i escaig, la immensa majoria dels quals han arribat els últims set, vuit anys. I ho està fent amb una suma d'eines adreçades a moltes..., en fi, que aporten diferents instruments d'actuació, però que entre les tres es complementen i configuren una autèntica política, magníficament capacitada, i que ara per ara ja n'hi ha referència a Espanya, i li diré que a Europa també. És una política d'acollida que compta amb tres eines principals: les aules d'acollida, els plans d'entorn i la immersió lingüística –la immersió lingüística, en fi, en el sentit..., actualitzada, eh?, renovada en continguts, en mètodes i en aplicació.

Les aules d'acollida, com vostè sap perfectament, ens aporten un esforç estructural molt important, eh? Estem arribant a les mil dues-centes aules d'acollida en el conjunt del país, amb tot el que significa això des del punt de vista d'esforç docent, que no es limita ni de bon tros a una estricta funció d'acolliment lingüístic o d'aprenentatge dels quatre coneixements bàsics. És una funció de rebuda educativa i social, una funció integradora explícita, que s'està duent a terme amb un èxit notable, amb un èxit..., i li repeteixo que és referència més enllà de casa nostra. I és una línia que s'ha de mantenir i que s'ha de potenciar, i que serveix per fer front a la situació estructural en què estem: som així, som un país que té aquestes característiques. I, per tant, aquesta eina és imprescindible i l'hem de seguir tenint i l'hem d'aprofundir, potenciar i ampliar, i probablement l'haurem d'ampliar a moltes noves zones geogràfiques del nostre país i a tots els sectors i a tota la tipologia de centres del nostre sistema educatiu.

En segon lloc, tenim l'eina dels plans d'entorn. Tots els ajuntaments, els noranta-cinc ajuntaments que ara per ara estan ja als territoris on s'aplica aquesta figura estan absolutament convençuts de la bondat, de la qualitat i de l'encert d'haver engegat aquesta línia d'actuació. Estem parlant de molts centenars de milers de ciutadans als quals arribem amb aquesta línia d'actuació, que permet, encara més, potenciar la relació entre escola i entorn; l'efectiva integració social i educativa dels alumnes i de les seves famílies; l'efectiva posada a disposició d'aquestes famílies d'una colla de serveis públics, d'activitats, en fi, de mecanismes de relació, d'integració

ciutadana efectiva en tots els casos, no? De manera que estem molt ben apoderats en aquesta direcció.

La immersió lingüística és, per últim, diguéssim, l'evidència que estem assumint amb tota responsabilitat..., en fi, l'efectiva consecució de la pedagogia que fa honor al concepte del català com a llengua vehicular i que hi respon amb tota eficàcia i, a més, amb mètodes renovats.

En l'altra qüestió, la qüestió dels espais d'acollida, aquí no hi ha no descoordinació ni precipitació. El que hi ha és una idea treballada de fa mesos, exposada conceptualment a consciència i que està en procés normal de desplegament i aplicació, d'acord i amb absoluta, diguéssim, coincidència i concordança amb els ajuntaments afectats i amb les comunitats educatives que n'han de ser protagonistes. Que hi hagi debat i que n'hi hagi hagut, a mi més aviat em sembla una bona notícia; que hi hagi hagut d'entrada suspicàcies o alertes al concepte, també em sembla perfectament natural. Una cosa és la situació estructural –aules d'acollida, plans d'entorn i immersió lingüística– i una altra cosa és com fer front a una específica situació dintre d'aquesta estructura, que és el procés i el moment, el període inicial en què a determinades zones, no en totes, es dona amb una particular intensitat, que és l'arribada de nous alumnes durant el curs; no només la incorporació formal al principi d'un determinat curs, sinó el que succeeix en determinades zones al llarg de tot el curs.

Per al bé dels alumnes que ja hi són, per al bé dels alumnes que hi arriben, per al bé dels docents que se n'han de fer responsables, sembla no només interessant, sinó que sembla perfectament necessari articular mesures addicionals a les que he explicat abans per aconseguir efectes positius en aquest terreny. I ho farem amb serenitat, amb tranquil·litat i sense cap mena de precipitació. Ho vam dir, és per al curs que ve, ho estem treballant amb tranquil·litat i amb serenitat. Tenim un model ja absolutament elaborat que inclou totes aquestes qüestions que a vostè li preocupen; no em demani que em precipiti ara, que efectivament hem de descabellar els temes d'edat, els temes de procedència..., no tots els alumnes hi aniran, no tots els alumnes hi aniran el mateix temps, tindrem avantatges addicionals, com el fet de disposar de centres oberts també durant l'estiu per fer la funció d'acollida... De manera que estem molt ben situats.

Si vostè m'hagués acompanyat a les visites que vaig fer a Vic i a Reus, no explicaria aquestes visites, amb la crònica periodística que ens ha fet, de la mateixa manera. Perquè comprovaria que hi ha absoluta capacitat i responsabilitat institucional i de la comunitat educativa per afrontar aquesta qüestió amb tota intensitat i amb tota convicció, i amb l'evidència que disposarem en pocs mesos d'experiències inicials que ens aportaran, efectivament, resultats, aprenentatge...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...i criteri per desplegar-les en un o altre sentit, per generalitzar-les, per acotar-les i perfeccionar-les.

Gràcies.

El president

Honorable diputada, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, si els hagués acompanyat físicament a Reus i a Vic, el que hauria vist eren manifestacions, grups de gent que es queixava i veure com aquest anunci, tan concret, tan estudiat i tan elaborat, era desconegut per la comunitat educativa de Vic, de Reus, i pels grups polítics, a moltes parts, dels que donen suport al seu Govern.

Per tant, senyor conseller, no ens presumeixi aquí de coordinació, de concreció i de previsió. Em temo que la pregunta que he fet no té resposta. Jo li he preguntat: la informació que avui surt publicada, que la Delegació del Govern envia a la conselleria sistemàticament, sobre la futura arribada d'immigrants per planificar, la té o no la té? I quan la té, què en fa? No m'ha respost.

Em temo que la descoordinació ja no és només entre les conselleries del mateix Govern, és també amb el Govern central. És estrany que surti la informació del Govern central i vostè avui aquí no ens en digui res. O sigui que tampoc tenim coordinació en aquest àmbit. Ningú podrà dir que el Govern central no ha avisat de l'arribada dels reagrupats, sembla, sembla que això el Govern central s'ho vol apuntar, però resulta que el Govern de Catalunya ni té aquestes dades ni les té analitzades ni les té comunicades.

Senyor conseller, venir aquí –amb tot el respecte– a presumir de planificació..., perquè pensi que ha dit: «Si una cosa ha fet bé aquesta conselleria» –Déu meu com deu haver fet les altres!–, «si una cosa ha fet bé, és la planificació.» Però si acabem de saber que les escoles rurals hauran de tenir una vegada més només cinc hores de classe perquè la sisena hora no la podran cobrir per falta de mestres, quan la consellera Cid, el conseller Del Pozo i vostè mateix van dir que tothom tindria la sisena hora el primer any. I després van dir: «No, no, l'altre any, l'altre any, l'altre any...»

Si tenim un desastre dels més greus... Una cosa que jo l'he aplaudit sempre, senyor conseller, ha dit: «La formació del professorat, l'element clau de la millora del sistema.» I aquí ens hi trobarà sempre. I llavors resulta que tot seguit contracten gent que no té cap titulació, ni pedagògica ni base jurídica, per estar a primària i a infantil. Si el que els ha fallat estrepitosament ha estat la planificació de recursos docents... I ve i ens diu que no patim perquè si una cosa ha fet bé la conselleria és la planificació docent!

Senyor conseller, vostè ho sap, passaran a la història per voler violentar el sistema i haver ferit mortalment la qualitat del sistema en la política de professorat. I aquesta serà una factura llarguíssima, i tindrem temps de parlar-ne, però no presumeixi de planificació.

Perquè tampoc ens ha pogut dir quina era la seva coordinació amb la consellera d'Acció Social i Ciutadania. Quina és la coordinació amb la Secretaria d'Immigració? O amb la de Governació? Perquè, és clar, el senyor conseller parla dels plans d'entorn. Molt bé. Abans eren els plans intensius, es van ampliar, es van dotar més bé, es van convertir en plans d'entorn. Cap problema. Però, escolti, parli amb persones que estan dirigint i coordinant les aules d'acollida, i li diran: «Home, a moltes poblacions el que és bo és que el pla d'entorn estigui també incardinat en el pla de desenvolupament comunitari», que és una actuació que procedeix de Benestar Social de la qual em sento molt orgullosa. Però com que és una conselleria que no és del seu color, no en parlen; quan a l'hora de la veritat tots aquests elements s'han d'integrar.

Senyor conseller, un altre element. Si hi hagués tanta coordinació, trobaria normal que determinats instituts per fer reforç als immigrants nouvinguts hagin de demanar diners i recursos al Ministeri d'Educació a través del programa Proa? Vostè permet això? Aquesta és la política d'acollida dels nouvinguts?

Miri, nosaltres avui esperàvem de vostè que ens digués si aquesta acollida que vostè proposa, aquests espais que diu d'acollida, que nosaltres sempre direm que han de ser programes, són de caràcter municipal, familiar o són de programa educatiu. Quina ubicació tindran: a dintre o a fora de l'escola? Quins perfils acolliran: primària, secundària, cultura àgrafa, sud-americana, espanyols o no, preprofessionalitzadors...?

Quina relació tindran amb les escoles d'adults? Vostè sap que el pitjor que podem fer amb un nen que arribi a catorze anys és donar-li el graduat mal donat; val més que pugui continuar a l'escola d'adults i treure's l'acreditació acadèmica. Quins fons de coordinació tindrem amb les escoles d'adults?

I l'escola receptora? Té sentit parlar d'aquests centres quan encara hi han aules, a les escoles concertades, que no tenen la dotació per funcionar com a aula d'acollida? Pensa donar a tots els centres concertats l'aula d'acollida? Nosaltres li demanem...

El president

Honorable diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Pensa revisar –vaig acabant, senyor president– la ràtio dels centres receptors, perquè també és un element important.

Senyor conseller, per acabar, fins i tot ha de canviar els programes administratius, el SAGA, que no poden encaixar aquests nens enlloc.

Són tantes coses les que internament ha de coordinar i ha de millorar que ens ha sorprès molt, i ho lamentem, que hagi tret aquest tema a debat de la societat quan no el tenia ni clar, ni estructurat, ni contrastat ni avalat políticament.

De totes maneres, estic convençuda que si accepta l'aportació de Convergència i Unió podrem definir cla-

ríssimament i d'una manera coordinada i coherent els recursos que la nova immigració necessita i que els centres ordinaris per al seu treball del dia a dia reclamen.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Sí, diputada, planificació, sí; la planificació que ens ha permès fer front en aquests últims anys, com mai en aquest país, a un creixement molt significatiu de la població escolaritzada, de la població nouvinguda i del conjunt de la població escolaritzada. Hem invertit quatre vegades més que el que s'havia invertit en el mandat anterior, en el mandat de l'últim Govern de Convergència i Unió.

I ho hem fet responent a la tensió necessària en aquest creixement de la població, en aquest creixement de la demanda, en el sentit físic i en el sentit docent. És aquest creixement tan intens el que explica algunes de les tensions naturals, de punta, en la dotació necessària per atendre tots i cada un dels alumnes a tots i cada un dels territoris del país. Perquè hi ha hagut creixement demogràfic en el sentit global i hi ha hagut, com li he abans, molta mobilitat interna. De manera que el que fem ara és no només planificar correctament sinó a més actuar davant de la realitat immediata, davant del que succeeix; no només de l'estructura, no només del que és el país avui, sinó del que passa cada dia.

És clar que tenim les dades de la Delegació del Govern, faltaria més! Les gestionem cada dia, des de fa mesos, sense cap mena de problema; estan integrades en la nostra actuació i en la nostra acció i en la nostra capacitat de decisió i de planificació. Ja li enviaré un resum d'això, si tant la preocupen aquestes xifres. El fet que surti una cosa al diari no vol dir que avui ens n'assabentem nosaltres; avui se n'assabenta vostè, avui —em sembla. Per a nosaltres forma part de la normalitat plena, i per tant també de la coordinació i de la capacitat de planificació.

No hi ha cap desastre a la sisena hora, tampoc. El que hi ha és una gestió sensata del procés d'incorporació d'aquest criteri assumit al Pacte nacional per a l'educació. I ho farem precisament perquè fem compatible aquest increment d'horari amb l'increment..., amb la deguda atenció a l'increment de població i l'increment demogràfic que aquest país té. I ho fem bé, i ho fem d'acord amb els territoris i d'acord amb les possibilitats reals del nostre sistema.

És clar que ens lligarem amb la resta de departaments, també, a l'hora de planificar i executar aquest tipus d'actuacions. Ja ho fem. Efectivament, els plans d'entorn són alguna cosa més que un instrument estrictament educatiu. Ja són, en el territori, exemple de coordinació i d'actuació conjunta amb ajuntaments i amb altres serveis de la Generalitat.

Sí, és veritat, els plans d'entorn són una altra manera de parlar d'objectius que comparteixen, per exemple, la Llei de barris, parcialment, o els plans que desplega el Departament d'Acció Social. Hem d'anar, efectivament, construint una política integrada i una capacitat d'actuació conjunta. També pel que fa als espais d'acollida ho farem en aquest sentit. I els espais d'acollida que jo proposo, que tenen una motivació i una exigència de caràcter educatiu, són perfectament compatibles, i ho seran en la pràctica, amb elements clau d'una política d'acollida familiar global.

I per tant veurà vostè, si té la suficient paciència i no em demana precipitació, perquè després me la pugui criticar, que efectivament el model que posem en peu, quan el tingui efectivament desplegat, contemplarà tots els elements —educatius, pedagògics i d'elements d'acollida familiar— en perfecta entesa amb els ajuntaments i amb els altres departaments de la Generalitat, per tenir el millor servei i la millor resposta a aquesta situació que avui és, ara com ara, prou exigent.

Miri, no..., jo crec que..., en fi, vostè, com sempre, fa una lectura catastrofista de la situació, «del desastre», ha dit, i de..., en fi, d'altres coses, no? En aquest tema, en el tema de l'atenció dels nouvinguts i de la política d'acollida, és aquest Govern i l'anterior els qui han creat un motlle, els que han creat una efectiva política integral i el que, precisament, perquè la té, aquesta política d'acollida integral —aules d'acollida, plans d'entorn, immersió lingüística—, està en condicions, disposa dels elements de coneixement, de domini de la situació, de Govern, que ens permet reflexionar tranquil·lament, posar sobre la taula, obrir debats, sí, necessaris, per encertar en la resposta imprescindible a noves situacions, a nous fenòmens que són molt exigents.

El que no fem és esperar cinc, deu o quinze anys que els problemes s'hagin acumulat i els dèficit s'hagin agreujat; el que fem és actuar quan succeeixen les coses. És el curs que ve que necessitem resposta efectiva a aquestes qüestions. Ho farem posant en peu aquestes experiències pilot, amb la millor qualitat. Veurà també com tindrem efectivament l'acord i la compenetració imprescindibles per dur-les a terme amb els ajuntaments responsables; veurà com s'hi afegeixen més ajuntaments, veurà com més ajuntaments s'hi van afegint. Crec que vostès mateixos, per cert, van presentar una moció a una altra ciutat, defensant l'aplicació d'aquests espais de qualitat, a la seva ciutat. Alguna deuen cosa tenir d'interessant quan vostès mateixos proposen que la repetim i la repliquem...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...en aquestes altres ciutats.

Ho farem quan els ajuntaments respectius ens ho demanin. I ja li avanço que tindrem més exemples i tots ells seran positius.

El president

Honorable conseller, s'ha acabat el temps.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de subvencions (tram. 302-00076/08)

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la política de subvencions, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Lo que venimos hoy a poner de manifiesto con la moción que se presenta por parte de nuestro grupo parlamentario es la corrección de un despropósito. Con motivo de la interpelación anterior, se puso claramente sobre la mesa la existencia de un tipo de subvenciones en Cataluña que no obedecen a nuestro juicio al sentido literal de a lo que responde una política de subvenciones.

Estamos hablando de que no se está dando cumplimiento a la normativa vigente, esto es, al artículo 87 del Decreto legislativo 3/2002, de 24 de diciembre, que regula la Ley de Finanzas Públicas, en cuanto que la finalidad de una subvención es que responda al fomento de una actividad de utilidad pública o interés social o para promoción de una finalidad pública.

Con ocasión del debate anterior, nuestro grupo parlamentario trajo a colación subvenciones que obedecen a carácter partidista; se está subvencionando intereses políticos de determinados partidos políticos, con motivo, incluso, de acuerdos celebrados entre el partido político concreto y las asociaciones subvencionadas posteriormente.

Sin ir más lejos, la Plataforma Pro Seleccions Esportives firma en el año 2003 un acuerdo con Esquerra Republicana de Catalunya por el que se compromete a que en el supuesto de que llegue al Gobierno Esquerra Republicana de Catalunya será subvencionada durante un periodo que llega hasta el 2010.

Es así que, igualmente, Òmnium Cultural viene recibiendo con carácter sistemático subvenciones fruto de un convenio entre la Generalitat y esta entidad, destinada fundamentalmente a efectuar un modelo..., a implantar un modelo de acción política. Es más, no se oculta: entre los ejes estratégicos que presentan a la hora de solicitar la subvención figura tener capacidad de influencia política y social. Es más, las razones por las que se apoyan las subvenciones: el crecimiento de la propia entidad, el modelo organizativo y la estructura de financiación del mismo.

Estamos, por lo tanto, ante una concepción espuria de una política de subvenciones, que además ha sido ya criticada en este Parlamento recientemente: con ocasión del último informe de la Sindicatura de Cuentas relativo a la consejería de Cultura, se ponía de manifiesto y se criticaba de una manera clara que la política de subven-

ción directa no tenía razón de ser en estas entidades y que se abogaba por una política de concurrencia, de libre concurrencia.

El conseller de la Vicepresidencia, el señor Carod-Rovira, en la última intervención llegó a decir, para justificar las subvenciones, que se tenían que potenciar la lengua y la cultura catalanas, y nada más lejos de nuestra intención que evitar esta potenciación, pero también nada más lejos de nuestra intención que fomentar el clientelismo político, que fomentar los intereses de partido, que es lo que se está haciendo con este tipo de subvenciones.

Hay un aspecto también nuclear para nuestros efectos, y que esperemos que merezca el apoyo de los grupos parlamentarios, que es que se considere como motivo de exclusión a la hora de recibir subvenciones públicas la promoción de campañas de boicot, amenazas, coacción o cualquier otra actitud o comportamiento pasado o presente por parte de las entidades solicitantes dirigidos a provocar el enfrentamiento entre ciudadanos, el perjuicio de las empresas o la fractura social.

Algunas de estas entidades son generosamente subvencionadas, cuando resulta que secuestran dominios «cat» para extorsionar a empresas o promueven boicots. Entendemos que, desde luego, no merecen este tipo de subvenciones. Y se debe hacer una cultura de prevención. Y sería bueno que en los pliegos de concurrencia..., porque sin duda todos coincidiremos en que se ha de promover la concurrencia y no la excepcionalidad de la subvención directa y nominada, y eso sería un buen instrumento y un buen acuerdo que hoy le solicitamos a la cámara que se adopte, eh?, pero en los pliegos de subvenciones sería conveniente que se fijara como cláusula de exclusión aquellos que fomentan el enfrentamiento entre los ciudadanos.

Un tercer apartado, que también fue mal entendido por el conseller de la Vicepresidencia, es aquel que hace referencia a eliminar a entidades privadas fuera de la comunidad autónoma. No estamos diciendo que se eliminen todo tipo de subvenciones a las entidades autónomas, pero, evidentemente, los acuerdos de colaboración, como bien dice el Estatuto –y aquí el conseller de la Vicepresidencia se equivocó–, tienen que ser con gobiernos, y no con entidades privadas.

En todo caso también se ha de recordar que es obligación de nuestro Gobierno la asistencia a personas con necesidades especiales, y puestos a establecer regímenes de colaboración con otras comunidades, no solamente han de estar centradas en materia de cultura o de lengua, sino que también se puede ampliar el espectro y abordar también...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...el tema de asistencia a personas con necesidades especiales.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Ha presentat esmenes el Grup Popular. En el seu nom, té la paraula la senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gracias, señor presidente. Señor Domingo, nuestro grupo parlamentario tiene sentimientos encontrados respecto de las subvenciones, seguramente distintos de los que tiene su grupo parlamentario, porque yo estoy convencida de que están pensadas para ayudar, pero en muchos casos acaban adormeciendo las iniciativas y en otros, y todo el mundo tiene en la cabeza algunos casos y algunos de los que ha expuesto usted, acaban condicionando las preferencias políticas; se acaba diciendo en la calle eso de que se compran votos gracias a las subvenciones. No nos gusta. Pero entendemos perfectamente que el sentido en el que han puesto ustedes esta moción y en el que han hecho las propuestas en la misma va en el mismo sentido en el que debería ir cualquier cosa que tenga que ver con la transparencia política y con la falta de corrupción.

Ahora bien, nosotros, pese a compartir que algunas de las subvenciones que se otorgan en el ámbito de Presidencia, Vicepresidencia y Cultura y Medios de Comunicación, en esta cámara, no serían precisamente de nuestro agrado, tenemos que tener en cuenta que aquello de «la justicia, padre, pero no por su casa»..., no debería ser aplicado a ningún partido político, y yo estoy convencida de que si el nuestro en este momento estuviera gobernando también las otorgaríamos a aquellos que nos pareciera, desde el punto de vista discrecional, que tienen mayor sentido.

Probablemente para usted no lo tienen, para nosotros a lo mejor tampoco, y a lo mejor para el resto de los grupos parlamentarios, excepto para aquellos que los dan..., incluso para los partidos políticos que están apoyando a ese tripartito, al Gobierno en este caso..., a lo mejor alguno de esos partidos políticos no está ni siquiera de acuerdo con las subvenciones que se están otorgando desde alguno de los departamentos del Gobierno.

Pero yo soy de la opinión, somos de la opinión, nuestro grupo parlamentario, de que si las subvenciones existen y que la discrecionalidad las debe animar, lo que debemos hacer es ganar unas elecciones para cambiar las subvenciones. Por lo tanto, no podemos, desde la perspectiva en la que se ha planteado la moción que ustedes han realizado, apoyarla en sentido pleno. Entendemos el sentido último de la moción, participamos de la crítica respecto de ciertas subvenciones, pero entendemos que debería hacerse de otro modo la crítica a cómo se ha realizado.

¿Cómo debería realizarse la crítica, desde nuestra perspectiva? En la moción que ustedes presentan hay algunas de las cuestiones que nos parecen superfluas. Por ejemplo, las subvenciones que apoyan a organizaciones que realizan actividades coactivas o que en su programa de alguna manera podemos entrever coacción deberían ser sometidas a la jurisdicción penal en el caso de que

la coacción exista. Por tanto, hay un canal específico para que eso pueda ser anulado.

En el caso de aquellas otras que pueden infringir cuestiones competenciales, la inconstitucionalidad también podría ser sometida a la jurisdicción contenciosa. Por lo tanto, de aquellas que tienen que ver con mecanismos equivocados, ya sea porque son arbitrarios, ya sea porque son ilegales, ya sea porque son inconstitucionales en cuanto a la competencia, tienen su canal específico de control.

En cambio, la subjetividad que se pueda atribuir a los departamentos correspondientes en cuanto a su adopción no debería ser, desde nuestra perspectiva, corregida porque pretenderíamos hacer, estando en el Gobierno, exactamente lo mismo. Aquel sesgo ideológico que más entenderíamos que tiene que ver con lo que la mayoría nos ha otorgado en este Parlamento, que entenderíamos que es, por lo tanto, la equiparación entre bien común, interés general e interés público, sería parte de nuestra política de subvenciones.

¿Qué les proponemos a cambio en nuestra enmienda? Les proponemos que, efectivamente, haya luz y taquígrafos y que se aplique estrictamente el principio de legalidad en esas subvenciones. Si realmente se producen errores —«errores» es dicho en sentido muy caritativo—, si se ha producido algún tipo de irregularidades en las concesiones, que sean analizadas por una institución, que, elegida en el seno de esta cámara parlamentaria, debería ser la que tuviera a su cargo el control de las irregularidades.

Por esa razón nuestra enmienda dice: «El Parlamento de Cataluña insta al Govern de la Generalitat a que, mediante los diferentes mecanismos y procedimientos de fiscalización económico-financiera internos y externos, elabore o en su caso encargue la elaboración, con periodicidad anual» —para que nadie se escape—, «de un informe de fiscalización sobre la totalidad de las subvenciones concedidas por el Govern y, en particular, por los departamentos» —de los que estamos hablando— «de Presidencia, Vicepresidencia y Cultura i Mitjans de Comunicació, a entidades y particulares.»

Que sean a entidades o no es una cosa, desde nuestro punto de vista, irrelevante; lo importante es que se concedan con transparencia, que no haya arbitrariedad en lugar de discrecionalidad y que en última instancia los objetivos ideológicos no vayan contra las leyes que nos hemos dado entre todos.

Por esa razón les proponemos la enmienda, señores del Grupo Mixto, señoras y señores diputados.

Gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se, en nom dels grups, en nom de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Maria Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats..., senyor Domingo, vostè que té coneixement de verbs

modals sap que el poder sempre és conseqüència de voler. Dic això perquè no és que no puguem donar suport a aquesta seva moció, que vol instar el Govern a revisar la política de subvencions; és que no hi volem donar suport per una qüestió de responsabilitat de país i de respecte a la seva gent.

Què volem dir? Doncs que en la interpellació que motiva aquests quatre punts de moció no és que reprovin la política de subvencions del Govern, vostès el que reproven són algunes ajudes que des de l'Administració s'atorguen a entitats com Òmnium Cultural, Acció Cultural del País Valencià, Obra Cultural Balear, La Bressola o la Plataforma Pro Seleccions Catalanes, i addueixen que s'han de revisar aquests acords de subvenció per tal com de les accions i de les actuacions d'aquestes entitats se'n desprenen, a parer seu, tractes mutus de favor.

Illustre diputat, des de l'oposició tenim el deure de controlar el Govern, sí, no de qüestionar una societat civil organitzada, tal com se'n desprèn indirectament. Òmnium Cultural, Acció Cultural i l'Obra, i moltes altres entitats i associacions, el que fan és vetllar per un patrimoni que ens ha estat llegat –la llengua, la cultura i en conseqüència el país–, i ho fan a través d'una societat civil organitzada, sensible a la protecció d'un patrimoni immaterial, la llengua; una societat civil organitzada a través d'aquestes entitats culturals, perquè sap que Catalunya té una cultura altra, que hi és hegemònica per raons també de mercat, perquè la cultura també ho és, un mercat.

Ens hauríem d'enorgullir del fet que treballar per protegir i vetllar aquest patrimoni cultural és de societat responsable i madura, i fer-ho des d'entitats i des de l'associacionisme i no pas relegar-ho, només, a la responsabilitat de l'Administració. L'Administració ni pot ni vol fer-ho tot, ni ha de poder fer-ho tot. Per contra, sí que té el deure de coparticipar en aquests objectius de vetllar per la llengua i la cultura, conjuntament amb la societat civil, i encara més quan vivim una cultura minoritzada, que no compta amb tots els ressorts d'Estat per protegir-se davant la imparable globalitat.

Illustre diputat, el seu grup no considera que l'Administració ha de donar suport a Acció Cultural del País Valencià, propietària dels repetidors de TV3, quan se li tanca el senyal d'emissió, si tenim en compte que els mitjans audiovisuals són una gran eina pedagògica per a l'aprenentatge de les llengües? Que no ho és la BBC, l'acadèmia de la llengua anglesa, sigui on sigui que l'anglès és la llengua?

Així, la cultura catalana és compartida amb el País Valencià, amb les Illes, amb la Catalunya del Nord, amb Andorra i encara amb la ciutat sarda de l'Alguer, i és des d'aquests territoris de cultura compartida d'on s'aplega aquest gruix social que, en el cas de participar de la integració de la molta gent que decideix d'establir-se entre nosaltres, deixa part del seu temps també per fer de parella lingüística i participar d'aquests processos d'aprenentatge de la llengua. I ho fan per assentar aquesta cohesió social que sempre hi ha hagut en aquest país.

Si en la mesura que això es fa per contribuir a facilitar aquest ús social de la llengua vostès s'obliguen a veure-hi tracte de favor, s'obliden del poc respectuós que és el seu grup respecte de la molta ciutadania que voluntàriament hi és adscrita, a aquestes entitats, i per a la qual, més enllà dels idearis dels partits, hi ha el país.

Senyor Domingo, en la mesura que vostès pensen..., la gent s'hi aferra més a defensar aquest patrimoni, i ho fan, d'aferrar-s'hi, tant de cara a propis com també de cara a estranys.

Per respecte, doncs, a aquesta societat civil organitzada és que no hi podem donar suport, illustre diputat, és que no hi volem donar suport. a aquesta seva moció. I alhora tampoc, senyora Nebrera, no podem donar suport a l'esmena que presenta el seu grup, perquè si prosperés voldria dir que fins ara les subvencions atorgades per aquest Govern i per governs precedents no estaven subjectes a cap mena de control.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula el senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats..., senyor Domingo, d'entrada dir-li que compartim el to i compartim algunes de les reflexions que vostè ha fet en la seva intervenció, però, clar, una cosa és el que vostè ha dit aquí i una altra cosa diferent és el que diu el text literal de la moció que proposen votar.

I ja li anuncio que hi votarem en contra. I hi votarem en contra fonamentalment per tres motius. El primer motiu és que nosaltres defensem aquest principi de discrecionalitat de qualsevol institució a fer les subvencions que cregui oportunes. Hi insisteixo, és lògic, ha estat així sempre, i nosaltres defensem que això pugui ser així governi qui governi. Això vol dir que nosaltres compartim al cent per cent les subvencions que s'atorguen des de tots els departaments? No. Ho fariem diferent? Segurament.

Però, miri, tots els grups que estem en aquesta cambra estic convençut que compartim el 90 per cent de les subvencions que es donen des de qualsevol departament, des de qualsevol institució. I hi ha un punt de discreció, que sempre s'ha de tenir present, i és precisament aquest punt de discreció que nosaltres aquí en aquest moment estem defensant.

Miri un exemple: seleccions esportives catalanes. Jo he sigut membre molts anys d'una selecció esportiva catalana. Jo li donaria la subvenció? Jo sobretot donaria subvencions a les federacions esportives. Això vol dir que hi estic en contra? En absolut; jo defenso les subvencions, i segurament també a les seleccions esportives catalanes i a la Plataforma Pro Seleccions Esportives. I cadascú té el dret a fer-ho de la manera que consideri més oportuna.

I és en aquest sentit que hi votarem en contra, perquè sobretot defensem aquest dret perquè qualsevol govern pugui donar les subvencions que vulgui, encara que no ens agradi. I això serveix per al conseller Carod, com per a vostè mateix.

Vostè en el punt 3 diu: «Consideramos como motivo de exclusión a la hora de recibir subvenciones públicas aquellos que por su actitud o comportamiento puedan provocar enfrentamiento entre los ciudadanos.» Esto es muy peligroso..., això és molt perillós i d'això nosaltres estem en contra. Ja sé que vostè no ho ha dit pensant en ningú, i sobretot no ho ha dit pensant en vostès mateixos, però, miri, no donem idees a ningú, de veritat, cregui'm, no donem idees a ningú, perquè alguns es veurien, sobretot, amb coratge també suficient per aplicar aquest principi a alguns partits polítics.

I per últim, el tercer motiu. Vostè diu en el primer punt: «Revisar los acuerdos...» Hi insisteixo, en la seva intervenció vostè això no ho ha dit, ho ha clarificat molt bé parlant de «partidisme» a l'hora d'atorgar subvencions, però el que diu aquí és: «Revisar los acuerdos de subvención con aquellas entidades al margen de los partidos políticos que tengan entre sus objetivos tanto finalidades de carácter político o ideológico.» ¿Por qué? Per què? Nosaltres defensem que les entitats puguin fer activitat política o ideològica. Permeti'm que li llegeixi un tros d'una carta que ha fet el Pere Peinado, de La Gavilla Verde: «Es impropio de un político considerar que hay dos tipos de interés general; el interés general es político por su propia naturaleza. Y también es un error que un político hable de lo apolítico como algo inmaculado, tan paradójico como oír a un sacerdote defender el ateísmo.» I nosaltres defensem el polític i les activitats polítiques també des de les entitats a l'hora de desenvolupar la seva tasca.

Nosaltres estem en contra de les entitats de memòria? No, al contrari. Fan activitat política? Segurament, i ben feta que la fan. I aquesta activitat política que també fan les entitats nosaltres també la defensem, perquè, miri, cregui'm que no hi ha actitud més noble en l'ésser humà que fer aquesta activitat pública: treballar per als altres.

És precisament per tot això que votarem en contra de la moció, però sobretot, especialment, perquè pensem que també s'ha de defensar el principi de discrecionalitat a l'hora d'atorgar subvencions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Senyor president, senyores i senyors diputats, em posiciono en nom del meu grup pel que fa a la moció presentada pel Grup Mixt sobre la política de subvencions del Govern de la Generalitat, és a dir, sobre la filosofia, el sentit i la necessitat de les subvencions que atorga la

Generalitat a entitats públiques i privades amb la finalitat que aquestes dinamitzin algun sector de la societat. Curiosament, senyor Domingo, en aquest tema, on vostès hi veuen pecat, nosaltres hi veiem virtut, i el que per vostès és una pràctica que cal arrencar de soca-rel, per nosaltres és un mecanisme que cal mantenir i fomentar, sobretot perquè les subvencions s'atorguen sempre per reforçar el compliment d'algun dels objectius que té marcats el Govern.

Pel que fa al primer punt de la seva moció, li hem de dir que el Govern és molt escrupolós en el procés d'atorgament de subvencions, que és un procés que segueix el passos previstos en la Llei 38/2003 i que, evidentment, cadascuna de les entitats que en són beneficiàries compleix tots els requisits. Tot és absolutament públic i transparent, i vostès ho saben, eh? I, per tant, no és necessari revisar cap acord de subvenció.

En el punt número 2 de la moció, que parla d'examinar els acords de subvenció directa i genèrica d'algunes entitats, vostès es refereixen sens dubte a la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes, i li hem de dir que el criteri emprat en la subvenció d'aquesta entitat és el de l'especificitat de la seva tasca, que és única, en la promoció de les seleccions catalanes i el de la capacitat que té d'aplegar d'una manera unitària el moviment popular a favor de la internacionalització de l'esport català. I subvencionant-la el Govern no fa altra cosa que complir l'article 200 de l'Estatut, que diu –i el resumeixo–: «La Generalitat ha de promoure la projecció internacional de les organitzacions socials, esportives i culturals de Catalunya.»

Quant al punt tercer de la moció, val a dir que, evidentment, la Generalitat no ha subvencionat mai una entitat que faci campanyes de boicot. Vostès deuen parlar d'Òmnium Cultural, que és una entitat molt coneguda i estimada a casa nostra, amb una llarga tradició de defensa de la llengua i la cultura catalanes, i confonen la seva campanya de foment de l'etiquetatge en català amb un suposat boicot als productes etiquetats en castellà, que no va existir mai. De fet, la campanya d'aquesta entitat reforça el compliment de l'article 34 de l'Estatut, que diu: «Totes les persones tenen dret a ser ateses, oralment i per escrit, en la llengua oficial que elegeixin, en llur condició de consumidores de béns, productes i serveis.»

I a l'últim punt de la moció vostès proposen retirar els ajuts a totes les entitats que tinguin seu social fora de la comunitat autònoma de Catalunya. Però és que, si es fes, s'incompliria l'article 6.4 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que diu que la Generalitat ha de promoure la cooperació amb les altres comunitats i territoris que comparteixen patrimoni lingüístic amb Catalunya.

Tot això pel que fa als punts concrets de la moció, però deixin-me que els faci dos comentaris. Primer, totes les entitats que vostès van esmentar a la interpellació, queixant-se perquè rebien suport públic, tenen com a denominador comú que treballen per la llengua i la cultura catalanes. Fixin-se que no van esmentar cap entitat subvencionada que s'ocupi de qualsevol altre tema, i miri que n'hi ha, de temes. I el senyor Rivera deia, i ho reprovava, que treballar per la llengua i la cultura cata-

lanes té un caràcter ideològic. Doncs sí, és la ideologia de defensar una cultura que és pròpia i que té dificultats, i és la voluntat i el deure cívic, el deure social, de protegir i promoure una llengua que té dificultats i que ha de ser forta per cohesionar la població i que ha de fer de pont entre totes les llengües que en aquest moment es parlen a casa nostra. Es tracta justament d'això, ens encanta treballar per això, i és que a més a més, si no ho féssim, com li he dit, incompliríem l'Estatut.

I una altra cosa. El senyor Rivera, a la seva interpel·lació, deia que sap què preocupa els ciutadans i ciutadanes. De fet, vostès sempre es vanen de saber què és el que realment preocupa la gent. Però estan segurs que ho saben? Vostès saben de veritat tot el que preocupa la societat? El senyor Rivera deia, textualment: «S'ha de garantir el benestar i la qualitat de vida dels catalans; és a dir, invertir en salut, en educació, en serveis públics, en infraestructures.» De veritat creuen que la gent només pateix pel benestar material? Doncs no, al costat de les coses materials, que són indispensables, eh?, i per les quals la Generalitat ha de vetllar, també ens preocupa molt, ara per ara, el retrocés de la llengua pròpia del país, perquè el dret a saber-la i el dret a utilitzar-la també formen part del benestar i de la igualtat d'oportunitats.

No cal dir que votarem en contra de tots els punts de la seva moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputades... Senyor Domingo, sàpiga que tindrà tots els nostres vots, la seva moció; en contra, és clar. Vostès usen i abusen de la teoria dels miralls; si posen dos miralls simètricament oposats, la imatge que es reflecteix en cadascun d'ells és la mateixa fins a l'infinit. Vostès abusen de la recurrència. Vostès, traduït en paraules, utilitzen en la seva acció parlamentària, pràcticament en tota la seva acció parlamentària, la cançó de l'enfadós, que és, hi insisteixo, traduït en paraules, aquesta repetició infinita de la mateixa imatge; alguna cosa així com la gota de Malàisia. Dit això, anem a veure què és el que diu la seva moció.

Vostès parlen de finalitats, i diuen que només es poden atorgar subvencions la finalitat de les quals sigui pública. Les seves finalitats estan a les antípodes de les nostres finalitats i de les finalitats del Govern, perquè nosaltres construïm una cultura i vostès estan entestats en aquesta recurrència a desconstruir-la, si no a destruir-la.

Vostès diuen que no es pot subvencionar aquella entitat que fa protesta, que fa revolta. Diguin-me vostès si la seva moció i tantes altres actuacions parlamentàries no són una revoltada protesta. Vostès constantment estan

protestant i estan fent la seva revolta. Són lliures, com tothom, si això es fa pacíficament.

Vostès diuen: «No poden subvencionar aquelles entitats extracomunitàries de la Comunitat Autònoma de Catalunya.» És que vostès no poden entendre, és impossible que ho entenguin, que la cultura catalana no només és real, viscuda al Principat de Catalunya; és extracomunitària, hi ha altres comunitats de l'Estat que també són de la cultura catalana, i, per bé o per mal –per bé o per mal–, la cultura catalana és també internacional. Ho entenen? I la cultura catalana és una, encara que sigui en moltes comunitats i en diversos països, diversos estats. I nosaltres la construïm també fora de la nostra comunitat, fora del nostre Estat. Vostès volen desconstruir-la, si no destruir-la.

I, finalment, acaben dient: «Queda prohibit el suport a entitats con determinados sesgos» –que entenc que són biaixos–, no diuen quins són els «determinados» ni expliquen què són els «sesgos», els biaixos, no els diuen; però nosaltres els suposem. Saben què? Què volen?, prohibir la llibertat d'expressió de les persones, dels conjunts de les entitats, de les associacions? Per aquest camí acabarem, si vostès alguna vegada governen i governen molt, nosaltres a la presó. Que no ho entenen, que no ho podem acceptar? Cadascú té dret a pensar, a fer política, a establir el seu propi criteri –si és de manera pacífica, com efectivament aquest país fa les coses– lliurement.

Em recordava ahir, revisant la seva moció, dels cartells de la seva campanya electoral. I a fe que no vull creure que darrere d'aquella imatge adàmica, paradisiàca, d'un home nu, innocent, s'amagava un Torquemada que encara no s'havia vestit els hàbits perquè justament la càmera l'havia atrapat llevant-se del llit.

Saben?, el meu oncle deia: «En la vida només hi ha una cosa impossible: estalviar la mort.» I jo en vaig fer un catecisme, d'això, una fe, un credo, i l'he mantingut fins que he arribat al Parlament de Catalunya i he conegut el Grup Mixt. (*Rialles*.) Ara ja no tinc aquest credo, vostès m'han fet descreure allò que era la columna cardinal de la meva vida. Com a mínim hi ha dues coses que són impossibles als homes i a les dones: estalviar la mort, en efecte, i convèncer-los que Catalunya és una realitat dins d'una pluralitat cultural; això és impossible també. Quina pena. He hagut de veure com queia el meu catecisme. Ho sento.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Señor Pané, no hay peor sordo que el que no quiere oír; y usted realmente tendrá su catecismo, pero de oído tiene muy poco. Y le quiero decir que hay una cosa en que sí que tengo que pronunciarme, porque atenta fundamentalmente a los principios de nuestro partido. No se preocupe, aquí los únicos perseguidos que en este día y en esta hora lo están siendo en Cataluña son los

de nuestro grupo, o algunos de los perseguidos. No se preocupe porque usted, si gobernamos alguna vez, viva con tranquilidad porque no le mandaremos a la prisión por sus ideas, las respetaremos y las defenderemos; no le quepa la menor duda. Y me parece especialmente ofensivo que usted haya puesto en su boca esta palabra. Cuídese, por favor, de esas palabras, porque regímenes dictatoriales los hemos conocido todos. Y, desde luego, Ciutadans no abogará por ellos, téngalo en cuenta. No sé si ustedes...

En todo caso..., la cançó de l'enfadós, efectivament, existeix des de fa un any i dos mesos aquí, però alguns portem veient enfadats vint anys a molta gent, eh?

Algunos, cuando hablamos de subvenciones, confunden, como siempre, su ideario de país con el país, y son dos cosas diferentes: una cosa es el ideario que tienen ellos del país, de lo que les gustaría que fuera, y otra cosa es el país realmente. Yo no he hablado hoy aquí de criterios continentales, he hablado de criterios fundamentalmente procedimentales. Y he hablado de criterios procedimentales puesto que el problema de las subvenciones en Cataluña son las formas.

Sí, el último informe de la Sindicatura de Cuentas, que tuvimos ocasión de ver hace unos días, dejaba negro sobre blanco que el tema de las formas era equivocado. No, el poder no puede ser siempre discrecional, el poder no puede hacer siempre lo que le dé la gana, el poder debe seguir los procedimientos, los procedimientos reglados, y los procedimientos reglados establecen que la subvención directa es excepcional, y aquí lo excepcional se toma como habitual. Y no lo digo yo, lo dice la Sindicatura de Cuentas, y lo ha dicho muchas veces ya, y a pesar de eso, efectivamente, como el poder hace y deshace lo que le da la gana, resulta que se omiten y se ignoran las recomendaciones de la Sindicatura de Cuentas.

Hablamos de formas, hablamos de procedimientos y hablamos de interés común. Claro que se pueden subvencionar las asociaciones que tengan determinadas finalidades públicas; nada más lejos de nuestra intención. Pero lo que no se pueden subvencionar es siempre las mismas y siempre en función de los mismos intereses. Intereses, insisto, de orden partidista, vínculos partidistas que es a los que me he referido en este caso.

Es por ello que entendemos que desde luego la moción no se ha entendido o no se ha querido entender. Ustedes siempre ponen sobre el espejo o frente al espejo...

El vicepresidente primer

Senyor Domingo. Perdoni, s'ha acabat el temps i s'ha de pronunciar sobre l'esmena.

El Sr. Domingo Domingo

Termino enseguida. Ponen sobre el espejo nuestra condición —con nuestra condición— poco más o menos que de anticatalanes. Cuando lo que ocurre es que nuestra concepción de catalanidad difiere de la suya; seamos demócratas, admitámoslo y no demonicemos, admitámoslo.

En cuanto a la enmienda propuesta por el Grupo Parlamentario Popular he de decir que no va ser aceptada por nuestro grupo. Y no va a ser aceptada porque ha ignorado el Estatuto de autonomía y el artículo 80 del Estatuto de autonomía.

Esa fiscalización se realiza anualmente por la Sindicatura de Cuentas. Otra cosa es que...

El vicepresidente primer

Senyor Domingo..., senyor diputat, si us plau, se li ha acabat el temps ja fa estona.

El Sr. Domingo Domingo

Bueno, pues sepa la respuesta.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor Domingo. Senyor Pané, em demana la paraula? Per?

El Sr. Pané i Sans

Per allusions, senyor president.

El vicepresidente primer

Té trenta segons.

El Sr. Pané i Sans

Senyor Domingo, no només l'oïm, i no només l'escoltem, sinó que a més a més llegim, ens preparem, estudiem les seves propostes. I sabem llegir, perquè les estudiem, què és el que diuen en la literalitat i què és el que diuen entre línies.

A vostès ningú no els persegueix afortunadament perquè hem guanyat amb suor del front de tots i de totes els catalans i les catalanes la llibertat. Vostès són aquí lliurement i els escoltem —i els escoltem—, no només els oïm, precisament perquè tenen aquesta llibertat guanyada per tots i per totes.

El president

Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muy brevemente. Pues, señor Pané, además de leer y estudiar, lamento que realmente lo del informe PISA va a ser real, es decir, no comprenden los textos. Lo que les pasa a ustedes es que, cuando los leen, no comprenden los textos.

El president

Procedim a la votació de la moció sobre la política de subvencions.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquesta moció ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 116 vots en contra i 14 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 302-00077/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política de l'aigua, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau –si us plau–, permetin que prosseguim amb l'ordre de dia i si han de sortir fer-ho en silenci. Senyor Rodríguez, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem avui per debatre la moció subsegüent a la interpellació que varem formular en el darrer Ple, fa tot just quinze dies, sobre la política de l'aigua del Govern.

Jo diria que el centre del debat d'aquella interpellació el vam centrar en la dessalinització, en els seus avantatges i els seus inconvenients. Avantatges innegables, com és el d'obtenir aigua d'una font pràcticament inesgotable. Però també amb greus inconvenients, si més no interrogants, pel que fa a la contaminació que provoca i al consum d'energia desmesurat i les seves conseqüències sobre el medi ambient i l'emissió, sobretot, de gasos d'efectes hivernacles i, per tant, també efectes sobre el canvi climàtic.

La diferència fonamentalment entre els grups que donen suport al Govern i el nostre grup parlamentari segurament està en els dogmes, està en aquelles posicions inamovibles que sovint demostra en aquest aspecte el Govern i en la posició dialogant que nosaltres hem volgut expressar respecte de la política de l'aigua.

Vostès tenen clar que hi han determinades polítiques que no volen aplicar. Nosaltres no diem que hi hagin polítiques que no s'han d'aplicar. Nosaltres no diem que la dessalació no s'hagi d'aplicar. Diem que és una mesura entre d'altres que es pot aplicar, però que s'ha de mesurar. I que la solució als problemes de l'aigua, tant els problemes estructurals com els problemes conjunturals, no passen per una única solució, sinó que passen per un conjunt de solucions.

No s'empari tampoc, el Govern, amb la directiva marc de l'aigua; no impedeix absolutament cap de les actuacions que es proposen des del nostre grup parlamentari. És precisament la directiva marc de l'aigua, la directiva europea, la que parla de la funció ecològica i social de l'aigua. Però aquesta funció ecològica i social de l'aigua és exactament la mateixa a les comarques de Girona que a les comarques de Tarragona. Coincidim en què la directiva és un element clau per a Catalunya, per a tota Catalunya, no només per a unes comarques, unes sí i d'altres no.

Des del nostre punt de vista, els principis que han de regir qualsevol política de l'aigua són fonamentalment

dos: eficiència i solidaritat. Ho repeteixo, no hi ha una única solució al problema de l'aigua, sinó que hi ha un conjunt d'actuacions; sigui un problema conjuntural, com el que tenim davant ara en aquest moment, o sigui un problema estructural que també el tenim al davant. I, almenys pel que fa al problema conjuntural, creiem que el Govern s'ha adonat que no hi ha una única solució. I en aquests dies i en aquests mesos veiem com estan adoptant un conjunt de mesures tendents a intentar minimitzar l'efecte de la sequera en els nostres ciutadans.

Què demanem concretament en aquesta moció? Demanem fonamentalment tres coses: solidaritat, eficiència i debat.

Demanem solidaritat, i en el primer punt de la moció demanem sense ambages que una de les actuacions que entenem que és necessària i urgent fer, tant des del punt de vista conjuntural com des del punt de vista estructural, és la interconnexió de les conques del Consorci d'Aigües de Tarragona i d'Aigües Ter-Llobregat.

Eficiència. Proposem tres petites mesures d'eficiència; no són les úniques, n'hi han moltes d'altres, bé que ho sap el Govern, en alguns casos ho està aplicant. Però fem èmfasi en tres que creiem que no han estat suficientment impulsades; a saber: un pla de millora de les xarxes de conducció d'aigua, per on es perd una quantitat important d'aquest element avui escàs; plans d'eficiència, no només plans, sinó mesures i accions d'eficiència en l'ús de l'aigua en el reg agrícola, i plans i accions d'eficiència en l'ús de l'aigua en àmbits industrials.

I finalment també tenim –també demanem– debat. Debat sobre què? Debat sobre la dessalinització, els seus avantatges i els seus inconvenients. Debat sobre mesures com ara portar l'aigua amb vaixells, de vés a saber on, amb un cost importantíssim i que no tenim clar que el cost, comparat amb el cost d'altres mesures, com per exemple...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo immediatament, senyor president. No tenim clar que el cost comparat amb el cost d'altres infraestructures sigui un element d'eficiència.

Ara tenen l'oportunitat de demostrar, sobretot, que la solidaritat no només la prediquen, sinó que també l'apliquen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió. Per a la seva formulació té la paraula el senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Percerisas

Moltes gràcies, senyor president. Altra vegada tornem a parlar d'aigua i dels despropòsits del Govern de la

Generalitat, i dels despropòsits, també, val a dir-ho, doncs en alguns casos, en aquesta intervenció en concret, doncs, del Grup Popular.

El Grup de Convergència i Unió per enèsima vegada hem posat una esmena, i la sotmetem a consideració de la cambra, si és que el Grup Popular l'accepta, amb relació a una proposta que ja és un clàssic, que l'hem explicat de tort i de través, que és que connectem les nostres xarxes d'abastament d'aigua allà on n'hi ha, que és al Roine. Això ja a vegades és com la cançó de l'enfadós, però no ens cansarem de reiterar-la cada vegada que tinguem oportunitat des d'aquesta tribuna, perquè ens sembla, doncs, que cada vegada tot el que està passant és més esperpèntic.

És esperpèntic portar l'aigua amb vaixells des d'Almeria, és esperpèntic ara portar-la també des del Roine, és esperpèntic recuperar un canal del segle XI, del rec Comtal, per solucionar el problema de Barcelona. És esperpèntic dir: «No, escolta, és que ara l'aigua de l'Ebre la portarem al Camp de Tarragona i la dels aqüífers de Tarragona la traurem i la portarem a Barcelona.»

No ens podríem parar a pensar a veure quina política de l'aigua i quina mena de solucions estructurals donem al problema de l'aigua i no anar fent pedaços i pedaços i més pedaços de l'aigua. No podríem fer aquest esforç tots plegats i dir: «Escolteu, eh que cada vegada som més?, que ja som set milions, aviat serem 8,2 milions d'habitants –dades de l'Idescat, del Govern de la Generalitat–; 8,2 milions d'habitants en l'horitzó del 2025 necessiten aigua.» I eh que cada vegada plou menys? I que cada vegada plogui menys vol dir que l'hem de portar d'alguna manera de fora. Nosaltres no hem dit mai que no a la dessalació. Nosaltres hem dit utilitzem tots aquells mecanismes que tinguem a l'abast amb mesura, amb seny, sense abusar de cap d'ells.

No posem tots els ous en el mateix cistell de la dessalació, com es pretén fer ara, i després resoldre els problemes, doncs, les puntes aquestes dramàtiques de sequera, doncs, amb mesures esperpèntiques, cares, malbaratant els recursos de tots, com és portar l'aigua des d'aquí, des d'allà, des d'Almeria amb vaixells amunt i avall, o recuperar, doncs, els aqüífers. Ningú en parla, per cert, de la sobreexplotació dels aqüífers. És magnífic això. S'han fixat que amb el temps que fa que no plou i resulta que els aqüífers estan bé? Algú s'ho creu de veritat que els aqüífers estan bé, del Baix Llobregat o els aqüífers del Camp de Tarragona o els de l'Empordà? Per favor, demanem i clamem una altra vegada més pel rigor, per la serietat.

I voldríem aprofitar l'avinentsa per desfer alguns dels tòpics que s'acostumen a sentir sobre el Roine. Primer tòpic, «és una aigua contaminada la del Roine». Home, molt contaminada no ho deu ser quan ara sí que ens proposa el Govern portar-la ni que sigui amb vaixells des del Roine; molt contaminada no deu ser.

I, home, no és com per anar allò solejant de la qualitat de l'aigua dels nostres rius. Diari de Tarragona d'avui: «Els peixos tenen mercuri, el llit del riu està enverinat, però l'aigua del l'Ebre és bona.» Home, doncs, com per donar lliçons als del Roine. Algú s'ha parat a pen-

sar què deuen fer, com deu estar la salut dels més de 10 milions de francesos que beuen cada dia aigua del Roine? O com estan els productes dels milers de milers de pagesos que reguen amb aigua del Roine? Per favor, que no es parli més d'aquest argument. Encara es va sentir per boca, en aquest cas, del Grup Mixt des d'aquesta tribuna.

Un altre tòpic, diu: «No, és que és molt car des de la perspectiva energètica.» Home, per favor, el que és car des d'una perspectiva energètica és dessalar; això sí que és car. O és que no computen la vida útil? Perdoni, la vida útil d'una dessaladora és dels anys que és, aproximadament de quinze a vint anys, i caldrà refer tota la inversió. La vida útil d'un transvasament, estructural i ben fet, com és el que plantejem del Roine, és molt més enllà. I sabeu per què ens surten bé les misses amb l'aigua de la dessalació? Perquè paga la factura Europa, perquè una part de la inversió multimilionària de les dessaladores no l'haurem d'imputar en la factura.

I aquests són tòpics que es van dient d'una o altra manera, o tòpics –perdonin i amb això acabo, senyor president– com el que ens deia el conseller de Medi Ambient des d'aquesta mateixa tribuna; des d'aquesta mateixa tribuna ens deia: «És que tindrà un impacte ambiental, la traça, doncs, de l'aigua del Roine.» Què es pensen? Que la baixarem amb una autopista de sis carrils, com algú ha dit, des del Roine? Algú sap, senyores i senyors diputats, d'on ve el transvasament del Ter, del Pastoral fins a l'àrea metropolitana? Algú sap per on passa? És que algú l'ha vist, l'impacte ambiental? Home, per Déu!, perquè va soterrat.

Per tant, demanem un esforç de sentit comú –de sentit comú– i que es parin de dir les bajanades que s'han dit per boca del Partit Popular quan ens diuen: «No, és que portar l'aigua del Roine és independitzar les aigües catalanes de les espanyoles.» Això se'ns ha dit per boca del Partit Popular. O les bajanades que se'ns han dit per boca, doncs, dels representants dels grups que donen suport al Govern, dient autèntiques falsedats només per no acceptar-ne una, de realitat: que la proposta del Roine només en té una, d'errada, que qui l'ha fet és Convergència i Unió i seria insuportable que Convergència i Unió, pel que es veu, tingués una bona idea al servei del país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per posicionar el seu grup, en aquest cas el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, anunciar d'entrada que no donarem suport a aquesta proposta de resolució, perquè en el fons la proposta de resolució que avui el Partit Popular ens presenta en el Ple del Parlament en el que està pensant és a recuperar el transvasament de l'Ebre. Aquesta és l'autèntica realitat d'aquesta proposta de resolució. Si el Partit Popular guanya les eleccions –que no ho farà–

del 9 de març, ho tenim clar: el senyor Rajoy, si fos president, tornaria a recuperar l'antic Pla hidrològic nacional i ens posaria, com ja ho està fent, la proposta de transvasament de l'Ebre. No per solucionar els problemes de l'aigua de Catalunya, no, no: per beneficiar aquelles polítiques d'ocupació del territori del litoral mediterrani que s'ha fet en darrers anys en algunes comunitats autònomes del país.

És cert que estem patint un dels episodis de sequera més importants i intensos dels darrers anys a Catalunya i que afecta les conques internes del país, però que també afecta la conca de l'Ebre. Mai com ara, la conca de l'Ebre també està a uns nivells, els seus embassaments, de disminució, si els comparem amb anys anteriors. I per tant, malgrat el que diguin, tampoc podrien fer transvasament d'aigua del riu sense posar en perill el seu ecosistema.

El problema que ens ocupa i ens preocupa..., i hem de ser capaços de diferenciar en aquesta problemàtica dos vectors: hi han els problemes estructurals i els problemes conjunturals. Els problemes estructurals –ho deia fa quinze dies també des d'aquesta tribuna– necessiten solucions estructurals, amb infraestructures. Què és el que està fent el Govern de Catalunya? Plantes dessalinitzadores per afrontar la manca de recursos hídrics en el nostre país. Dues entraran en funcionament el proper any, la de Barcelona i l'ampliació de la Tordera; el 2010, la dessaladora de Cunit, i el 2012, una nova dessaladora a la zona de la Tordera. En total, dos-cents hectòmetres cúbics més d'aigua a disposició de les necessitats del país, 750 milions d'inversió.

Estic d'acord amb el senyor Santi Rodríguez que la solució serà un mixt o ha de ser un mixt d'actuacions. Aquestes actuacions, que són més eficiència, millora de les xarxes, regeneració d'aigua, recuperació d'aqüífers, han de permetre disposar els propers anys de 300 hectòmetres cúbics / any.

Algú ha criticat la despesa... –parlant del Roine, eh?–, algú ha criticat la despesa energètica de les dessaladores. Miri, està al voltant d'uns dos quilovats i mig / metre cúbic d'aigua. Per portar l'aigua del Roine, que no baixarà per gravetat, sinó que l'haurem de bombejar fins al nostre país, més o menys, jo he calculat que necessitarem unes cinc estacions de bombeig; vol dir dos quilovats / metre cúbic, per portar cent noranta hectòmetres cúbics d'aigua fins a Catalunya, si aquesta fos la solució. Per tant, la despesa energètica, amb un sistema o amb un altre..., estem, pràcticament, parlant de paràmetres similars.

Ara bé, el futur està per escriure; les necessitats del país, veurem quines seran en els propers anys, a mitjà i llarg termini, i per tant, com deia el conseller de Medi Ambient, el que s'imposa és un debat serè. Ara el que cal és afrontar la situació de sequera extrema, les necessitats que té el país de recursos d'aigua. Donem ple suport a les actuacions de la conselleria i a l'actuació de l'ACA, amb les mesures que està adoptant, a les obres d'emergència per recuperar fonts alternatives de subministrament d'aigua. I si hem de portar a Catalunya l'aigua amb vaixell, per nosaltres, cap problema, perquè el que hem de donar és seguretat, la certesa que, quan els ciutadans obrin

l'aixeta, per l'aixeta surti aigua. I fins i tot, en la situació actual, de res serviria connectar les xarxes, perquè, com a mínim, una obra d'aquestes característiques, en menys de quinze, divuit mesos, la podríem afrontar.

Solucionar els problemes de la gestió de l'aigua, sí, des de la racionalitat ambiental i econòmica. Ressuscitar l'antic Pla hidrològic nacional, com proposa el Partit Popular, i el transvasament de l'Ebre, no.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé, gràcies, president. Senyores i senyors diputats, darrerament, en seu parlamentària hem tingut l'oportunitat de discutir sobre la política de la gestió de l'aigua, en l'anterior Ple, amb una moció de Convergència i Unió i la mateixa interpellació del PP, de la qual s'ha derivat aquesta moció.

En la interpellació ja es qüestionava, es posava en dubte el paper de les dessaladores per tal de resoldre la greu mancança d'aigua. Des d'Esquerra, sense ser ingenus i pensant, doncs, que les dessaladores solucionin tots els problemes d'aigua del país, el que entenem és que és una de les vies, una de les fórmules per obtenir aigua de forma autònoma i eficient, i, de fet, la tecnologia en aquest àmbit ha millorat molt i, per tant, amb menys energia s'obtenen molt millors resultats que, potser, anteriorment.

De fet, està previst que d'aquí al 2012 hi hagi una aportació addicional de dos-cents hectòmetres cúbics d'aigua; per tant, és una quantitat que no es pot menystenir, ni molt menys. Aquestes xifres s'assoliran, doncs, amb quatre dessaladores: amb la que s'ha de construir a Barcelona, l'ampliació de la de Tordera o la construcció d'una altra dessaladora a la costa sud i una quarta en l'àmbit de la Tordera. També es preveu la millora en la qualitat de l'aigua, amb la construcció de més de mil dessaladores a tot el país. I, per tant, aquestes són mesures, juntament amb la regeneració d'aigua o la recuperació d'aqüífers, que en aquest sentit, doncs, els ajuntaments ja estan fent la seva feina i tindran un paper molt destacat..., totes aquestes mesures, per tant, són nombroses, són actuacions que el Govern fa que promouen solucions fiables, que comporten autonomia, i són mesures d'aplicació immediata, sense dependències exteriors.

Per tant, ens trobem, segons el nostre criteri, segons el criteri d'Esquerra, amb el desplegament d'un nou model de la gestió de l'aigua que va començar quan es va descartar definitivament el transvasament de l'Ebre, i, en tot cas, sí que és cert que aquesta severa sequera que ens està afectant, doncs, ens ha enxampat amb el model a desplegar, no?, i per tant, en aquest sentit, hem d'agilitar molt les nostres actuacions.

En tot cas, sempre que hi ha sequera, hi ha remor de transvasaments. I, en aquest sentit, el primer punt del PP va en aquest sentit, no?, de la interconnexió de xarxes de les aigües del Consorci d'Aigües de Tarragona i Aigües Ter-Llobregat. En aquest sentit, nosaltres entenem que, bàsicament, hi ha dos elements que la fan, diguem-ne, molt difícil i impossible. D'una banda, l'elevada inversió que significaria amb relació al benefici limitat d'aquesta interconnexió, perquè són xarxes, són conques molt deficitàries en aquests moments quant a aigua; per tant, entenem que pel benefici que en trauríem, doncs, no està justificada aquesta inversió. I, d'una altra banda, doncs, estariem parlant d'uns terminis molt llargs.

Des d'Esquerra entenem que cada conca ha d'abastir el seu territori i s'han de seguir potenciant, en aquest sentit, actuacions de creació de nou recurs en cada conca amb dessalinització, reutilització, etcètera. Per tant, entenem que ja s'ha acabat l'època en la qual els recursos naturals simplement anaven a augmentar l'oferta –és a dir, si ens falta aigua, simplement n'augmentem l'oferta–, sinó que ja aquestes receptes han passat a la història, perquè els transvasaments, en aquest sentit, desincentiven l'estalvi i l'ús eficient de l'aigua, per tant són ineficaços.

Pel que fa als següents punts de la moció del PP, val a dir que des del Departament de Medi Ambient s'ha optat per aquests models valorant molt bé els costos, valorant molt bé la despesa energètica o els recursos hídrics que se n'obtenen. Per tant, no s'han fet aquestes propostes a la babalà, sinó que hi ha hagut un treball previ molt intens.

En aquest sentit, el que planteja la moció del PP quant a un pla de millora de conducció de l'aigua, val a dir que la gestió de la xarxa en baixa, que es diu, correspon estrictament als ajuntaments i, en tot cas, l'ACA el que fa és donar subvencions i anualment les està donant. Per tant, la Generalitat, en aquest sentit, no hi tindria massa a dir.

Pel que fa al pla que proposa el PP per a l'eficiència de l'ús de l'aigua en reg agrícola, l'ACA ja hi està treballant i, en aquest sentit, està fent una diagnosi, juntament amb l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, que haurà d'acabar, doncs, definint tot un seguit d'actuacions per tal de millorar tècnicament l'optimització en l'ús de l'aigua en el reg. I, finalment, hi haurà una comissió que se'n derivarà, d'aquest pla, una comissió de seguiment que farà unes recomanacions en aquest sentit.

També en l'àmbit industrial s'hi està actuant, i l'ACA i el Consell General de Cambres estan treballant en el Programa de reutilització de l'aigua en l'àmbit industrial, i això significarà seixanta hectòmetres cúbics d'aigua addicionals.

Per tant, Esquerra ens refermem en la validesa i la idoneïtat dels criteris d'aquesta anomenada «nova cultura de l'aigua» per tal d'aconseguir un model de gestió dels recursos hídrics satisfactori, permanent en el temps, i en aquest sentit, doncs, encoratgem el Govern a seguir

treballant en la seva línia i rebutjaríem la moció del PP i l'esmena de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, diputats, diputades.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Rodríguez, els italians tenen una dita molt divertida; diu: «Piove, governo ladro.» I la veritat és que vostè m'ha recordat aquesta dita, però a la inversa: «Non piove, tripartito ladro.»

Escolti, la seva intervenció gairebé m'ha entès. Veure que els que han fet l'urbanisme salvatge al País Valencià, els del model Andratx a les Balears, els responsables que les tres primeres poblacions quan surts de Catalunya anant cap al sud –Vinaròs, Benicarló i Peníscola– aboquin sense tractar les aigües al mar, els que tenen el primo que nega el canvi climàtic, parlant aquí de l'impacte del CO₂, em pensava que era una cosa que els meus ulls no la veurien mai. Això sí, l'impacte del CO₂ de les dessalinitzadores; de la resta, no en parléssim.

A veure, que és que els bombaments que ara estan portant l'aigua de l'Ebre fins al Baix Penedès o des d'Aberra fins al Garraf no en gasten, d'energia, i per tant no fan emissions de CO₂ en la generació d'aquesta energia? Que és que la conducció d'una canonada de dotzenes de quilòmetres i la seva operativa posterior no tenen uns costos també ambientals i també energètics? Es deu tractar, per tant, de comparar una cosa amb l'altra, no només de fer un valor absolut. I si tractem una cosa amb l'altra, m'imagino que no el convenceré, però recordi que, en el cas que es fessin totes aquelles actuacions de dessalinització que s'han posat damunt de la taula, seria 1,6 per cent del total de les necessitats de consum energètic del país.

Perquè, si es tracta d'un valor absolut, llavors, apuntem-nos-hi tots. Agafem una infraestructura a l'atzar, el quart cinturó: trenta mil vehicles/dia, cent quaranta grams per quilòmetre –un cotxe que no contami gaire–, trenta quilòmetres, 45.990 tones de CO₂, el doble d'aquesta dessalinitzadora que tant li preocupa. Li guardo un lloc a la pancarta el proper dia?

Escolti'm, la veritat és que vostès s'oposen a la dessalinització i jo hauria de preguntar per què; i em fa gràcia que sigui vostè el que parli de dogma. És una solució raonable, modular, viable a curt termini –això en aquests moments ens fa molta falta– i amb un impacte assumible quan el compares amb altres alternatives. Té un inconvenient: està proposat pel Govern d'esquerra. Sorpren que vostès no puguin veure aquestes qüestions.

Mirin, el debat de l'aigua l'hem de saber mantenir amb dos nivells diferents.

Resolució de la sequera a curt termini. Per cert, una sequera que no és la primera, eh?, senyor Espadaler:

període 85-86, vam estar tres mesos de restriccions; 88-89, dos anys consecutius a pocs dies de restriccions; any 90, decret de sequera; any 99, decret de sequera; l'any 2000, decret de sequera; l'any 2002, també decret de sequera. Per tant, no és la primera vegada, el Roine ja existia, eh? –el Roine ja existia. Si tan clar era, no sé per què vostès no ho van anar a buscar en aquells moments.

I aquesta es tracta d'una sequera excepcional, i com a tal sequera excepcional requereix mesures excepcionals i immediates. Per cert, afortunadament aquest Govern ha posat en marxa una dessalinitzadora que estarà proporcionant 60 hectòmetres cúbics a l'àrea de Barcelona. Mai ningú havia posat 60 hectòmetres cúbics a disposició de l'àrea de Barcelona. Aquest Govern que vostès ironitzen –i m'ha dolgut, no m'ha semblat propi de vostè– que diu que fa bananades. I, després, un discurs a llarg termini, una discussió en la qual coincideixo que haurem de fer la suma de diferents solucions, i tant que sí!, però és que precisament els que sempre han anat amb la solució única a la mà són vostès: els uns amb l'Ebre, els altres amb el Roine. Doncs, no senyors, l'alternativa per a l'abastament d'aigua a Catalunya és jugar amb moltes coses diferents. Jugar amb l'estalvi, i s'està fent, i vostè sap o hauria de saber que en aquests moments hi ha línies d'ajudes als ajuntaments perquè puguin fer estalvi d'aigua. Amb la reutilització, que s'està fent i que no s'havia tampoc fet mai, en aquests moments amb projectes de desenes de milions d'euros finançats íntegrament, bé, el 85 per cent per Europa, per a projectes de reutilització industrial; això s'ha fet, està publicat als butlletins oficials, i el projecte està en marxa; això s'ha fet ara, això no s'havia fet abans. Amb l'execució de plans d'eficàcia amb aigua de reg, en marxa també. Si és el que vostè ens està demanant, és el que vostè ens està demanant, és el que s'està fent. Oi que pot entendre que no donem suport a la seva ajuda?

El problema és que l'alternativa que nosaltres tenim damunt de la taula és amb uns impactes ambientals econòmics menors que els que vostès diuen, i especialment el que vostès propugnen –o no, ja no ho sé, ja miraré el programa el dissabte que ve–, el transvasament de l'Ebre.

La sequera afecta tots els territoris i la suma de tots els esforços serà el que ens permetrà superar la situació actual.

I si parlem de sequera, evidentment que estem disposats a escoltar, però el que no podem fer és sobre la base d'un discurs com el que vostè ha fet aquí, un compendi d'afirmacions frívols, d'inexactituds conceptuals, de descoïnximents notables i de conceptes de tercera mà.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pi i Noya

No s'estranyi que no donem suport a la seva moció.

El president

El senyor Antonio Robles, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas, en la anterior moción, que había presentado interpelación Convergència i Unió, el Grupo Mixto, a quien represento, había dejado una crítica más o menos desenfadada intentando escenificar esta especie de liga que llevan Convergència y el Gobierno, unos traspasando el Ródano, otros apostando por las desalinizadoras. Y hacíamos un análisis intentando ver los puntos flacos y las virtudes de cada uno de ellos. Y los dos tenían puntos flacos, y los dos resolvían el problema de la misma manera, trayendo de verdad el agua.

En el caso del Ródano, en el trasvase del Ródano, la verdad es que pasan sus aguas después de enfriar seis centrales nucleares y un procesador de plutonio. Evidentemente deben ser seguros, pero bueno, ya da «yuyu» la opción. Y posiblemente tenga razón el diputado de CiU, pero hay que decir también que eso ocurre. Por otra parte, Convergència i Unió parece que no ve otra opción que esa posibilidad, mientras que el Gobierno está empeñado en ver la contraria.

Y nosotros proponíamos una opción ecléctica, sincrética. Seguro que para solucionar este problema hay más de una solución, y no necesariamente tiene que ser una. Me da la sensación que están llevando las cosas muy partidistas y no pensando en otra cosa que proponíamos: un plan nacional de aguas, que algunos lo pueden confundir con lo que ya presentó en el Plan Hidrológico Nacional en su momento el Gobierno que en ese momento estaba, o lo que sea. Pero lo cierto es que con cuestiones vitales como lo es el agua los ríos son de todos, no es de nadie, y aquí estamos demasiadas veces nacionalizando lo que debería ser patrimonio de todos. Y no deberíamos dramatizar en el sentido negativo, sino dramatizar en el sentido positivo.

En la vía ecléctica y sincrética que nosotros exponíamos, dábamos una serie de medidas que afortunadamente en la moción que hoy ha presentado el PP se recogen buena parte de ellas. Yo no entiendo por qué se pueden rechazar esas medidas, si esas medidas son absolutamente lógicas. Por ejemplo, arreglar las canalizaciones donde se va un 20 por ciento del agua, no parece que sea una medida que porque la presente un grupo que en este sentido está, en fin, en la oposición sea mala. A mí me interesan las opciones que sean racionales, inteligentes y científicas, la presente el PP o la presente Esquerra Republicana, y entonces no entiendo, no entendemos nuestro grupo, por qué se tienen que votar en contra.

Sí que votaremos en contra de la opción empecinada de Convergència y Unió de poner todos los huevos en una cesta del Ródano. Entre otras cosas por eso, por ese empecinamiento. Deberían pactar, deberían pactar con el Gobierno, deberían pactar con todos los grupos alguna solución más a largo plazo y no a corto plazo.

En cuanto a las mociones que nos ha presentado el PP votaremos, como no podía ser de otro modo, ya que nosotros mismos en la otra moción ya lo dijimos, a favor, porque entre otras cosas el propio Gobierno actual ya está intentando poner en marcha esas cuestiones que el

Partido Popular está dejando en la moción. Por tanto, en este sentido votaremos a favor.

Los 160 hectómetros cúbicos que necesita Cataluña se pueden conseguir con todas estas medidas sin necesidad de las desalinizadoras ni del trasvase del Ródano, lo cual no quiere decir que no sea necesario, a corto y a largo plazo, tomar partido por estas dos soluciones.

En el caso de las desalinizadores, además, los informes científicos nos dicen que cada vez son más baratas y cada vez son más seguras en cuanto al CO₂. Incluso hay una teoría por ahí de un escritor, que todos lo conocen, que desde hace años, ya hace años desde las Canarias, tiene una teoría más o menos ecológica, yo no se si puede ser como aquella que se vendió hace tiempo del motor de agua, que es tan milagrosa, pero en todo caso parece ser que el presidente actual nuestro, el honorable presidente Montilla, sabía, cuando era ministro de Industria...

El president

Senyor...

El Sr. Robles Almeida

...sabía perfectamente de qué iba esta teoría y lo tuvo en cuenta.

No sé, que lo vuelvan a estudiar porque lo mismo tenemos la solución en las montañas que rodean las costas catalanas.

Gracias, señor presidente.

El president

El senyor Santi Rodríguez pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Robles..., yo tampoco lo entiendo. Y precisamente porque hace muchos años que no entiendo muchas de las cosas que se hacen en política, quizás es una de las motivaciones que hacen que yo hoy esté en este escaño y en este Parlamento. Pero no se preocupe, su grupo no es el único que no entiende las cosas, y el nuestro tampoco no es el único que no entiende las cosas.

En aquesta cambra hi ha un altre grup que no entén res, tampoc. Abans ho deia un altre diputat: «Escolten però no..., hi senten però no escolten.» Senyor Pi, jo no he dit en cap moment que estiguem en contra de les dessalinitzadors. I li ho repeteixo, ho puc dir més alt, però no més clar: Jo no li he dit això; ni ho vaig dir a la interpellació, ni ho he dit avui a la moció, ni ho he dit en la meva intervenció.

De la intervenció del portaveu del Grup Socialista el que ha quedat clar és una cosa: la seva preocupació és que el Partit Socialista guanyi o no les eleccions. Jo ho puc entendre, que aquesta sigui la seva preocupació; nosaltres aquesta preocupació no la tenim, perquè estem convençuts que les guanyarem. (*Rialles.*) Però clar, quan vostè posa exemples, posi'ls sencers –posi'ls

sencers—; no mirin només cap avall, mirin també cap a l'oest, o no fan transvasaments a l'Aragó? O no fan macroprojectes urbanístics a l'Aragó? Ah, amigo! Com són del Partit Socialista, llavors no cal que diguem res; llavors no hi ha cap problema d'aigua, no? Escolti'm, miri, no és aquesta ni molt menys la qüestió.

Precisament, la diferència entre vostès i nosaltres, és que a vostès els preocupen les eleccions i a nosaltres ens preocupen, en aquest moment i en aquesta cambra, els ciutadans de Catalunya i els problemes que poden tenir amb l'aigua.

Respecte de la política del Govern i de la política de canvi climàtic, senyor Pi, és que, miri, 200 hectòmetres cúbics d'aigua en dessalació, són 260.000 tones pel cap baix, 260.000 tones de CO₂. A més a més, del seu grup ha sortit la proposta de substituir la línia de molt alta tensió, aquella que vostès en un lloc es manifesten i en l'altre estan en el Govern, es manifesten contra el seu propi Govern; substituir aquesta línia per tres centrals de cicle combinat és un milió més de tones de CO₂ a l'any, i vostès estan fent convencions contra el canvi climàtic per estalviar 5,33 milions de tones de CO₂! Doncs canviïn l'eslògan: en comptes de 5,33 posin ja 6,6, perquè en generarem 1,2 més, i seran 6,6 les que caldrà reduir.

Respecte de l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, nosaltres hauríem estat disposats a acceptar-la, tot i que no la compartim al 100 per cent, si haguéssim vist que per part de la cambra hi hagués hagut la possibilitat de donar suport a la moció, i per tant de tirar-la endavant. Vist que no hi ha aquesta possibilitat, no podem acceptar l'esmena proposada, tot i que compartim la voluntat de la interconnexió de xarxes, i el nostre grup i el nostre partit, senyor Espadaler, i vostè ho sap perquè ha estat conseller de Medi Ambient, no s'oposa a estudiar les possibilitats del transvasament del Rhône. Per cert, perquè aquí, en aquesta cambra, alguns li diuen Roine, altres li diuen Ródano, i nosaltres com sabem dir Xevardnadze, sabem dir Schwarzenegger i sabem dir Josep-Lluís, preferim dir Rhône.

El president

Senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Senyor president, no és per parlar de Rhône, nosaltres en diem Roine perquè en català és la manera com es diu. No és per parlar de rom, sinó de whisky. Mark Twain ja deia en el seu moment que el whisky era per beure i l'aigua per barallar-se, i em sembla que en donem bona nota.

Gràcies, senyor president.

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre la política de l'aigua.

Comença la votació.

Llavors, aquesta votació ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 68 vots en contra i 43 abstencions.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada per Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en el sentit que el debat del punt número 14, és a dir, la Moció sobre les infraestructures en matèria ferroviària se substanciï a continuació del punt número 12, és a dir, ara.

Podem fer aquesta modificació? (*Pausa.*)

Doncs passem a aquest punt.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures en matèria ferroviària, especialment a la regió metropolitana de Barcelona (tram. 302-00079/08)

I té la paraula per presentar la moció l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, senyors regidors de l'Ajuntament de Barcelona, substanciem aquesta moció subsegüent, perquè creiem que aquest Parlament té l'obligació de fer una presa de posició formal sobre aquelles qüestions que afecten directament el país. I estem parlant d'una moció subsegüent que vol parlar de tres temes concrets. El primer, d'allò que en podríem dir qualitat democràtica; el segon element és la idoneïtat o no idoneïtat de determinades infraestructures i la manera d'enfocar-les, i la tercera, també i per què no, el dret a decidir de Catalunya sobre les seves infraestructures.

Aquesta moció apareix amb un context, no apareix del no-res, és una moció provocada per una decisió que pren el Govern espanyol, avalat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, del dia 18 de gener, d'adjudicar les obres del túnel del tren d'alta velocitat pel mig de Barcelona, ignorant de manera reiterada un acord majoritari de l'Ajuntament de Barcelona. Si no hi hagués hagut l'adjudicació el dia 18 de gener, nosaltres no hauríem presentat aquesta moció subsegüent. És absolutament escaient plantejar-la. Hi pot haver algú que es conformi simplement a fer declaracions públiques, declaracions grandiloqüents. Nosaltres com a representants del poble de Catalunya tenim l'obligació de traslladar un cert malestar o una discrepància o un model polític diferent amb iniciativa institucional, i aquesta és la nostra obligació.

I, per tant, aquesta és la raó per la qual nosaltres presentem, ara i aquí i en aquest context, una moció subsegüent, que planteja, primer, allò que els deia de la qualitat democràtica. Si l'Ajuntament de Barcelona de manera majoritària i reiterada s'ha expressat en contra d'aquest túnel en els termes que està proposat, nosaltres no podem romandre indiferents. Aquest és per nosaltres un element bàsic, és un element fonamental, és un

element substancial. Perquè, a més a més, els partits que van donar suport en l'Ajuntament de Barcelona a aquesta moció, justament, tal com quedarà reflectit avui, són majoria en el Parlament de Catalunya. I no pot ser que el Govern espanyol i el Govern de la Generalitat intentin tancar el desastre de la negociació del traspass de Rodalies fent una adjudicació precipitada i sense que hi hagi el suport polític diferent.

Segon element: la idoneïtat o no idoneïtat d'aquesta infraestructura. El que no es pot fer és canviar les normes del joc a mig partit, i un altre cop, el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat van canviar les normes d'adjudicació d'aquest túnel. L'acord que hi havia entre tres governs és que aquest túnel tenia sentit si es feia una estació al passeig de Gràcia. Si es treia l'estació del passeig de Gràcia no tenia cap mena de sentit. Aquesta era la clau de l'acord. I no es poden canviar les normes del joc a mig procés. No té cap mena de sentit un túnel que travessi un districte econòmic, com és el centre de Barcelona, i que no doni noves prestacions. Perquè per aquest túnel no només hi hauran de passar els trens que vagin cap a París, o que vagin cap a Madrid, també haurà d'abastir la xarxa de regionals de Catalunya, una molt bona part d'aquesta xarxa de regionals.

I, per tant, nosaltres hem plantejat alternatives, com el corredor del Vallès, que són més econòmiques, que ens permeten garantir els terminis de connexió amb l'Estat francès, que garanteixen que Barcelona tingui el tren d'alta velocitat amb dues estacions, l'estació de Sants i l'estació de Sagrera. I el que és més important: això ens permet traslladar confiança a l'opinió pública, confiança al conjunt de ciutadans i ciutadanes sobre quina ha de ser la millor alternativa.

I aquesta és la base de la proposta que avui presentem, és la base de la moció que avui presentem, que és guanyar temps sense perdre la capacitat de connexió amb l'Estat francès i amb la resta de la península per aconseguir garantir aquesta confiança a ciutadans i ciutadanes de Barcelona i del conjunt del país. No des de la imposició, no des de la prepotència, no des de la deslleialtat institucional que algú ha volgut posar sobre la taula. No amb un plantejament electoralista de salvar les eleccions al senyor Zapatero.

I la darrera reflexió, senyores i senyors diputats. He parlat de qualitat democràtica, he parlat de la idoneïtat d'una infraestructura i d'aconseguir la confiança dels ciutadans i ciutadanes, però el que és més important, Catalunya té dret a decidir quines infraestructures vol i amb quins termes les vol. I, per tant, avui aquest Parlament prendrà un acord. De vostès depèn sucursalitzar Catalunya i dir que qui ha de decidir sobre les nostres infraestructures sigui un govern incapaç de gestionar adequadament el dia a dia dels serveis de mobilitat a cinc-cents quilòmetres d'aquí. Vostès tenen la paraula, el Parlament de Catalunya tanmateix avui farà un acte de sobirania i un acte de confiança en els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Han presentat esmena els grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula per defensar-la l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els grups que presentem l'esmena interpretem que el que la moció de Convergència i Unió pretén és fer-se ressò de la preocupació expressada per molts veïns i veïnes, per moltes entitats de Barcelona afectats o propers a les obres que s'han de realitzar per al futur traçat del túnel ferroviari pels carrers Provença i Mallorca, ja adjudicades.

Els grups que presentem l'esmena -PSC, Ciutadans pel Canvi, Iniciativa i Esquerra Unida- comprenem perfectament la preocupació d'aquests ciutadans i d'aquestes entitats per la seva seguretat, pels seus edificis, i sabem perfectament que existeixen precedents que justifiquen i fan legítima aquesta preocupació i la mobilització per evitar que es puguin produir incidents, com els que per desgràcia es van produir a la línia 9 al túnel del Carmel o els últims mesos a l'Hospitalet.

Entenem que la moció de Convergència i Unió, no obstant, no és de rebut, perquè és limita a dir que no a un traçat ja consensuat, ja adjudicat, tot abonant simplement temors i inquietuds, malgrat reconèixer que s'ha de construir el túnel, des del moment que diu que qualsevol pas soterrat s'ha de fer a velocitat de cinquanta quilòmetres i amb voluntat d'eliminar vibracions.

Convergència i els que els abonin en aquest cas, s'obliden que davant de qualsevol no, cal saber explicar els perquè del no i cal donar alternatives viables, raonables que portin un sí a com fer-ho millor que mostri com es poden resoldre els problemes o aconseguir les millores que han causat la protesta veïnal. Potser és que els dirigents de Convergència i Unió els falta una mica d'experiència en això de les plataformes oposidores... (*remor de veus*) -per això els explicarem ara, com es fa, eh?- i cauen en allò que tantes vegades han escarnit vostès -han escarnit vostès- dels moviments cívics d'oposició, actuacions que malmetien el territori o que afectaven milers de ciutadans en els seus llargs anys de govern: el no pel no; les actituds frívols o irresponsables que es limiten a dir: «No ho vull a casa meva, que ho facin a casa del veí.» Perquè si en la moció que es planteja és simplement buscar un altre traçat que es pugui consensuar políticament i socialment a Barcelona per poder fer el mateix túnel pel centre de la ciutat, la pregunta que s'imposa, senyors, és: Sobre quines bases s'haurà de constituir aquest consens? Si el túnel s'ha de fer seguint pel carrer Provença, el carrer Mallorca, Rosselló, Diagonal, Ribera, Barceloneta, Horta, Guinardó, o fins i tot Pedralbes, què ens diran els veïns d'aquests barris?: «El que ha estat bo o el que no ha estat bo per al carrer Provença i Mallorca, ha de ser bo per a nosaltres? Per què?»

És evident, doncs, que el consens s'haurà de fer sobre la base d'esvair pors, de donar seguretats, de garantir que

al projecte del nou túnel ferroviari i la seva execució no es tornaran a produir errors, omissions, improvisacions, manques de control, que es van produir en altres obres. Efectivament, recordem què ens va dir la Comissió d'Experts, sobre el túnel del Carmel, que es va reunir en el Parlament? Va comprovar que s'havia treballat sense coneixement del subsòl, amb càlculs del projecte deficientes, que s'havien decidit canvis d'emplaçament sense haver fet estudis, que ningú controlava el mètode de treball i coordinació de les diferents empreses... I tot això es va produir mentre el senyor Puig, segurament, el senyor Felip Puig devia estar jugant un partidet de futbol sala amb els companys d'Adigsa, perquè no sabem on era, perquè era llavors que s'havia d'haver fet això. (*Veus de fons.*) Hi era? Doncs, mira quin resultat va obtenir, perquè aquest és el resultat d'això. Ni tampoc, perquè no dir-ho, les precipitacions i manca de previsió en què va incórrer el Ministeri de Foment quan es van executar les obres de l'AVE.

Per això, des dels grups que proposem l'esmena, proposem que el Parlament es faci ressò i assumeixi la preocupació dels veïns i les entitats, que doni suport a què l'execució de les obres del túnel es facin amb la màxima seguretat per a les persones i els béns, i que coincidim amb tots els grups a donar suport a l'Ajuntament i al Govern de l'Estat perquè s'agilitin les obres de la Sagrera i transformació urbana del sector.

La nostra responsabilitat, com a representants dels ciutadans de Catalunya i com a Govern de Catalunya, és demostrar que estem en condicions de dotar les nostres ciutats i tot el territori d'una bona xarxa de transports, que els donem seguretat i confiança davant de problemes que s'havien produït i que això ho podem fer amb unitat de tots els grups. Però, senyores i senyors diputats, el que no és de rebut, el que no es pot fer és repicar i anar a la processó, encara que les campanes siguin les de la Sagrada Família i des de dalt de tot s'albiri una mica la Carrera de Sant Jerónimo. Fins i tot i així, els que tenim sentit de responsabilitat no podem atiar malfiances ni pors, hem d'oferir alternatives i, alhora, voler un país de qualitat. Ens hem de presentar com a forces responsables capaces de governar i resoldre els problemes i no unir-nos al repic interessat d'aquells que quan podien, quan podien fer-ho, no van trobar altres solucions millors. I que no oblidem i no dubtem que si tornen a tenir l'oportunitat, baixaran ràpidament del campanar per posar mà a les obres.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, per al·lusions directes. (*Pausa.*) Bé, en tot cas no retrauré al conseller que si jo de jove jugava al futbol sala, ell com a conseller utilitzava l'helicòpter públic en benefici dels seus viatges de vacances, no. (*Remor de veus.*) No, no era aquesta la referència, sinó recordar-li que per contradiccions

clares, ell era conseller del Govern quan es va ensorrar el túnel del Carmel. I, d'altra banda, no confongui els moviments cívics autèntics, en els quals Convergència i Unió sempre hi ha tingut un respecte profund, amb aquelles plataformes que vostès han instrumentalitzat sempre políticament i que han desaparegut del mapa des que estan al Govern.

El president

Senyor Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Agrairia que em facilités la llista dels moviments ciutadans bons i dels moviments ciutadans dolents per poder-nos guiar. I vostè deuria ser molt jovenet, perquè realment ha estat en el poder molt jove, però tots aquests defectes i tots aquests problemes en com es feien els túnels de Barcelona corresponen a l'etapa en què vostè estava en el Govern, no ho oblidem. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Puig... Hauríem d'acabar-ho això, ja, però.

El Sr. Puig i Godes

Sí, ho acabaré, senyor president, però com que m'ha demanat i m'ha interpellat... La llista la té vostè en el seu despatx, les entitats que vostès manipulaven i manipulen la té vostè en el seu despatx.

El president

El senyor Miquel Iceta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pot intervenir per fixar la seva posició.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sembla que hi ha temor sobre el túnel del carrer Mallorca, perquè passa a la vora de la Sagrada Família. Però prendre la decisió de canviar el traçat per aquest motiu, seria tant com acceptar que algun edifici o illa de cases ha de prendre mal per força. Trobarem algun veí de Barcelona que ens digui que s'ofereix voluntari? Que s'estima més que el túnel es faci sota casa seva? Ens dirà que molt bé la Sagrada Família, però que per a ell el que és sagrat és casa seva.

Ho dic perquè no ens serveixen aquest tipus d'arguments per qüestionar un traçat. Tota obra té un risc, bé que ho sabem, però aquest projecte... –sí, Núria, tots ho sabem–, però aquest projecte... –Núria de Gispert, perdó, ho dic a efectes d'acta–, però aquest projecte s'ha fet amb les màximes garanties. Fins i tot més, precisament, Núria, perquè passa a la vora de la Sagrada Família –també, Josep Anton i amics.

Totes les ciutats importants construeixen túnels, trens i metros. Barcelona els té, alguns fets fa cent anys, fins i tot sota el Palau de la Música. I n'ha de tenir més. Perdonin el joc de paraules, potser massa senzill, però Barcelona no pot perdre el tren.

Hi ha qui diu que hi ha altres possibles traçats per travessar Barcelona. Sí, però tots ells són més cars, retardarien l'execució de les obres, tots ells passen a la vora de zones amb habitatges i altres edificis singulars i alguns d'ells interferirien amb altres línies de ferrocarril o de metro. Aquest traçat és el millor, i nosaltres fem confiança als enginyers que han projectat l'obra fins al mínim detall.

Encara hi ha uns tercers que diuen: «Doncs que no travessi Barcelona», però a aquests els hem de dir que són els que més s'equivoquen. Necessitem que travessi Barcelona per millorar tot el sistema de transport públic, perquè un nou túnel permetrà doblar l'actual capacitat del servei de rodalies, i això, que és molt important, de vegades s'oblida.

Catalunya ha perdut massa temps amb massa coses i encara avui té massa dubtes. No ens ho podem permetre. És evident que canviar el traçat ens faria perdre temps i diners, i això no ens convé gens –no fa català.

Fa un temps el president Pujol va aixecar una bandera polèmica; «contra la cultura del no», va proclamar. I tenia força raó, força raons. No tota, perquè de vegades cal dir «no». Potser ara caldrà aixecar una altra bandera polèmica, contra la cultura del depèn: hi estic d'acord quan estic al Govern, hi estic en contra quan estic a l'oposició, depèn; hi estic d'acord quan necessito uns vots, no hi estic d'acord quan no necessito uns vots, depèn; hi estic d'acord quan les eleccions són lluny, no hi estic d'acord quan les eleccions són a prop, depèn.

Com podem desconèixer els acords presos per les institucions quan al cap del temps les majories canvien? Quin país seriós s'ho pot permetre? Quina mena de respecte ens tindria algú? Com podem oferir les garanties d'estabilitat que ahir mateix el senyor Mas exigia, precisament en un moment de desacceleració econòmica? Com podrien confiar els agents econòmics en unes institucions que per elements conjunturals canvien decisions que comprometen inversions milionàries?

Però em fa por que aquest debat també degradi el Parlament com a institució. Perquè, quin sentit té aquest debat? No cal que els recordi que aquesta obra no la fa el Govern de Catalunya i que ja ha estat acordada, planificada, licitada i adjudicada.

Voldríem compartir amb la resta de grups de la cambra una preocupació sobre la dignitat institucional i les bones pràctiques d'aquest Parlament. Per exemple, votar coses sobre les quals no té competència ni capacitat de vet o de canvi, votar reprovacions de membres d'altres governs, votar resolucions que no tenen cap conseqüència ni política ni parlamentària ni executiva ni signifiquen cap canvi de majoria. Votar resolucions trampa? Votar amb l'oposició però seguir en el Govern? Votar d'una determinada manera sols perquè estem en campanya? Votar en contra quan s'està a l'oposició però quan s'estava al Govern es votava a favor? Votar per desgastar i no per construir? Votar per justificar-se però no per assumir responsabilitats? Votar i rentar-se les mans?

Aquests exemples no són una bona pràctica parlamentària. Alteren la naturalesa de la responsabilitat política

i donen missatges equívocs. Sabem que el Govern de Catalunya, el Govern que presideix José Montilla, no farà res que perjudiqui la ciutat de Barcelona i la modernització del sistema ferroviari català. És a dir, no promourà cap canvi de traçat. Entre altres coses, perquè aquesta obra no és competència seva i perquè està honorant un acord pres pels governs anteriors, pel Govern Pujol, pel Govern format i el Govern recolzat per dues forces polítiques que avui plantegen tornar a la casella de sortida, com si fos un joc de nens.

Joan Ridao va qualificar dimarts aquesta moció de «trampa»; va dir que era oportunista i fins i tot malintencionada. No seria capaç de descriure-la millor. Quan vaig sentir que Esquerra Republicana denunciava el parany preparat per Convergència i Unió vaig pensar, potser ingènuament, que no hi cauria. Però no ha estat així. I ho lamentem.

Si la nostra esmena no és acceptada, votarem en contra de la moció. I els que votin la moció saben que no canviarà res: ni el traçat ni el Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades, bé, mirin, el primer que els vull dir és que el Grup de Convergència i Unió està jugant brut, està jugant molt brut (remor de veus), perquè ens està presentant una moció que és pràcticament una còpia literal de la resolució aprovada pel consell plenari de l'Ajuntament de Barcelona en el darrer Ple de juliol, evidentment aprovada amb el vot favorable d'Esquerra Republicana de Catalunya. *(Remor de veus.)* Per tant, ho fan per pur oportunisme electoral.

Saben quin és el darrer cop que es va debatre en aquest Parlament una moció relativa al polèmic traçat del TGV per Barcelona? Doncs al darrer Ple que es va celebrar abans de les eleccions municipals del maig del 2007. Per tant, veig que repeteixen la jugada.

I en l'anterior ocasió, doncs, la moció no va prosperar, perquè vostès defensaven el seu traçat, que no és el nostre, no hi coincidim, defensaven el traçat pel Vallès, per tant, no va prosperar. I en aquesta ocasió, doncs, la moció sí que prosperarà –sí que prosperarà–, perquè no parlen de la seva opció, que és el Vallès, sinó que parlen d'aquesta voluntat de consensuar un nou traçat pel centre de Barcelona, allò que sempre nosaltres hem defensat.

Per tant, a diferència de tots els grups que aquí estan representats, Esquerra Republicana de Catalunya vota amb coherència i és coherent des de l'inici i ho continuarà sent, perquè el traçat pel centre de Barcelona, per l'Eixample, l'hem defensat des de l'any 2002. I el que

creiem és que aquesta proposta s'ha de tenir en compte perquè una obra d'aquesta magnitud ha de tenir una majoria política i una majoria social, cosa que li manca a l'actual proposta.

No és cert que el canvi en l'actual traçat signifiqui endarrerir l'arribada i la sortida del tren de Barcelona. La connexió amb París es preveu, com a molt propera, per al 2020. Per tant, dotze anys. En dotze anys tenim temps de sobres per definir i executar un nou projecte. I com a exemple, el mateix Madrid. A Madrid, fa setze anys que va arribar el tren d'alta velocitat, i és en aquests moments que s'està adjudicant o s'està realitzant el túnel que enllaça les dues estacions, pel passeig de la Castellana, un carrer de més de vint metres d'amplada. Allò que proposa, en tot cas, també, Esquerra Republicana, amb la proposta del carrer Aragó. Un altre exemple: París; París encara no té enllaçades les dues estacions. En aquest sentit, doncs, passaria el mateix.

D'altra banda, sí que estem d'acord, i en això tots hi estem d'acord, que és fonamental l'impuls de l'estació de la Sagrera i del barri, de la zona, de la Sagrera, perquè això és importantíssim per al futur de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Barcelona ha de tenir dues estacions importants, i tant se val si l'entrada a l'estació de la Sagrera és per Mallorca o és per Aragó als efectes de construir l'estació, perquè l'angle diferencial és tan menor que no implica que això pugui no començar o endarrerir la construcció de l'estació. Per tant, si aquesta estació no s'està començant a construir, aquí sí que és responsable l'Ajuntament de Barcelona i no pas, en cap cas, la indefinició del traçat del túnel.

Miri, el posicionament d'Esquerra Republicana el coneixen sobradament i és ben clar: el TGV ha de passar per Barcelona, pel centre de Barcelona, per l'Eixample, i ha de passar pel carrer Aragó, un carrer de més de vint metres, que és el carrer idoni; en aquest cas, optimitzem les infraestructures que existeixen i generem el menor impacte possible a la ciutat.

Una infraestructura d'aquesta importància per a Catalunya i per a Barcelona no es pot fer en contra de la gent ni en contra de la majoria política. Per tant, cal buscar un acord.

Els ho repeteixo: Esquerra votarà a favor de la moció que ens presenta Convergència i Unió. Per coherència; som el vot de la coherència. *(Rialles i remor de veus.)* No com Convergència ni com el Partit Popular, que han canviat d'opinió sobre el traçat de l'AVE. Han estat ells..., heu estat vosaltres els que vau signar aquest acord quan estàveu al Govern de la Generalitat i vostès estaven al Govern de l'Estat, amb el visticla de tots els alcaldes socialistes de les principals ciutats.

Si volen desgastar el Govern, no ho aconseguiran –no ho aconseguiran–, perquè entre altres motius això no és competència del Govern de la Generalitat, com tampoc no és competència normativa d'aquest Parlament. Per tant, els asseguro que la divergència d'opinions dins del Govern en cap cas implica una incidència remarcable, manifesta opcions diferents, però això no vol dir fe-

blesa. En tot cas, el que vol dir és coherència dels seus membres i maduresa democràtica.

Ara ens hi hem trobat, ens hi hem avingut, donada la transcendència i la vigència d'aquest tema. Però els ho demano: canviïn d'actitud perquè no ens hi trobarem més.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

El senyor Josep Llobet, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorables consellers, il·lustres diputades i diputats, evidentment, em dóna la sensació que no sorprendré la cambra si anuncio que el Grup Popular votarà a favor de la moció presentada per Convergència i Unió, no? I, per tant, tornarem a assistir, per segona vegada –tornarem a assistir, per segona vegada–, al trencament del tripartit, a la soledat del Partit Socialista, i tornarem a visualitzar al poble de Catalunya, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, el trencament d'aquest tripartit, d'aquest Govern teòricament tan cohesionat.

I ho farem per dos motius. En tindríem molts de motius per poder votar a favor d'aquesta moció, però ho farem per dos motius: un, senyora Gomà, i després li ho explicaré ben clar, per coherència política, i el segon, per sentit comú.

Coherència política. Coherència política no només, senyora Gomà, no només, per la votació que vam fer igual que els nostres companys de l'Ajuntament de Barcelona, no només per la votació de l'Ajuntament de Barcelona, sinó també per la votació que ja vam fer nosaltres mateixos en aquesta cambra, en seu parlamentària, en el si del plenari. Perquè vostè no es recorda, senyora Gomà, que en el darrer Ple..., en el qual –el 14 de desembre– es va aprovar per majoria absoluta instar la reprovació i la dimissió de la ministra..., que, per cert, i permetin-me que faci un comentari, ja que estem en etapa preelectoral i en precampanya, i tenim aquí un altre candidat, en aquesta sala, recordar-los –recordar-los– que l'únic partit polític que no farà ministra de Foment..., que l'únic partit polític que no farà ministra de Foment la senyora Álvarez, senyors d'Esquerra i, molt en particular, senyors de Convergència i Unió, és el Partit Popular. Serem els únics (*forta remor de veus*) que no farem ministra, ni de Foment ni de res, la senyora Álvarez.

En segon lloc (*persisteix la remor de veus*), recordar..., bé, bé, recordar..., recordar, il·lustres diputades i diputats, recordar que aquell dia, aquell mateix dia, nosaltres teníem una moció, fruit d'una interpellació, en la qual hi havia un punt, que era el 2.c, senyora Gomà, en el qual es deia això, exactament. Coherència política? El Partit Popular. Vostès, de lliçons, cap. Deia el punt 2: «A dur a terme les gestions necessàries davant el Ministeri de Foment per tal de deixar sense efecte l'actual

traçat de l'AVE al tram Sants - Sagrera i cercar alternatives més segures», el mateix que s'està votant ara mateix amb el primer punt, i vostès van votar en contra. Per tant, oportunisme polític, el seu, que, el mes de novembre, podent votar a favor i haver potser permès que el Govern de l'Estat no hagués licitat l'obra, tenint en compte la majoria parlamentària que hagués obtingut, vostès van votar-hi en contra per un criteri estrictament electoral –per un criteri estrictament electoral.

Escolti: coherència política. Coherència política, per què? Per exemple, a nosaltres se'ns ha acusat d'utilitzar el caos de Rodalies, el tema de l'AVE... No, no, escoltin, el dia 4 d'octubre, quan va visitar la Sagrada Família el president del nostre partit i futur president del Govern (*rialles*), i futur president del Govern, i que serà l'únic que, veritablement, sense ajuda de ningú ni que ningú el convenci, aturarà l'actual traçat de l'AVE..., al cap de setze dies hi va haver el collapse del Gornal. Va ser el dia 20; del dia 4 al dia 20, quinze dies després va haver-hi el collapse del Gornal.

Per tant, nosaltres tenim la mateixa actitud en campanya d'autonòmiques, en campanya municipal, i abans de l'esvoranc, del collapse del Gornal. I, a més a més, ho han de reconèixer, el 2004, el març del 2004, amb nosaltres, el ministeri va treure a licitació la modificació del traçat perquè no passés per sota la Sagrada Família, perquè és una greu irresponsabilitat. I ho vam fer al març del 2004. I va ser un govern socialista emparat per un govern socialista de la Generalitat el que va permetre aquest canvi de traçat.

Per sentit comú, votarem per sentit comú, perquè és una greu irresponsabilitat –és una greu irresponsabilitat– per part del Govern espanyol i per part del Govern de la Generalitat haver licitat aquesta obra, haver adjudicat l'obra quaranta dies abans d'unes eleccions..., en les quals, evidentment, ja hi ha un partit polític que pot governar, i esperem que governi, que ha dit clarament que ho modificarà.

Però a més a més és una falta greu de responsabilitat, per dos motius...: una, activa, per part del Govern de l'Estat, i una altra passiva, de vostès, del Govern de la Generalitat, que ho ha permès, com en altres coses, i ha permès que això es produeixi, com va passar amb el tercer carril de Vielha, o amb la MAT, o amb el quart cinturó, sempre de cantó quan hi ha alguna cosa que perjudiqui el Govern del senyor Zapatero. I vostès estan per representar, i se n'omplen la boca sempre, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no el senyor Zapatero i el seu oportunisme electoral.

Per nosaltres està clar i és evident, per sentit comú: no és necessari, ara mateix, fer cap tipus d'obra pel centre de Barcelona, perquè les prioritats són tres. Primera prioritat: que arribi l'AVE a Barcelona, i que hi arribi bé. Com ha dit molt bé el president del nostre partit, Dani Sirera, que li ho deia clarament al senyor Montilla, al president de la Generalitat, al molt honorable president de la Generalitat: que es faci amb seguretat, per als usuaris i per a les persones, que no ens passi com està succeint a Valladolid o com està succeint a Màlaga, que es faci amb seguretat. Recordem: l'obra pública a Catalunya està sota mínims, totalment sota mínims; la

seva «credibilitat» és total: Carmel, Gornal... I, per tant, el que hem de fer és aturar-ho i negociar-ho.

Segona, perquè ens hem... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –permeti'm, president–, segona, perquè l'altre objectiu és que arribi a Girona i a França amb el temps, i això es pot aconseguir, evidentment, pel Vallès, es pot aconseguir el termini.

I tercera, perquè el desenvolupament urbanístic de la Sagrera és una qüestió en què tothom està d'acord i és una qüestió, a nivell de l'ajuntament, per tirar-la endavant. I després, intentant cercar el màxim consens possible, social i polític, entre les tres administracions i la societat civil, buscarem la millor solució per a la connexió, si s'ha de connectar o no Sants amb la Sagrera, o mantenim el Vallès.

I, per tant, és de sentit comú que nosaltres en aquest cas, honorable conseller i il·lustres diputats, donem suport a la moció de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Cuando hablaba el señor Iceta, el ilustre diputado señor Iceta, me recordaba aquella canción: «Depende. ¿De qué depende?» ¿De qué depende? Pues depende de las competencias de la administración competente. En este caso, evidentemente, nadie va a dudar que es el Ministerio de Fomento, el Gobierno, el que va a decidir por dónde, cuándo y cómo.

Y nosotros respetamos las competencias. Es más, en esta cámara insistentemente venimos respetando las competencias de la Administración general del Estado, todas, también las de las comunidades autónomas. Pero estamos basándonos en el principio de cooperación y de lealtad entre administraciones, y creemos que no se trata de sucursalar las infraestructuras, como se ha dicho aquí; de lo que se trata es de llegar a acuerdos entre las administraciones para efectuar el mejor trazado.

De ahí que nuestro grupo parlamentario entienda que, como depende de unas elecciones, quizá no sea el momento adecuado para haber tomado la decisión ya final de una manera tan precipitada. Es más, a la vista de cómo se construye y cómo se siguen los procedimientos en la obra pública catalana, podemos decir que existe una forma específica de toma de decisión catalana –yo creo que en los libros de derecho administrativo o de manual de derecho político pronto figurará–, que es la del titubeo y la indecisión. Si seguimos el trazado de la obra pública y cómo se ha tomado la decisión del trazado en el caso del AVE, veremos que una vez se ha decidido que llegaba al aeropuerto, otras veces llegaba al Prat, otras veces llegaba al centro de Barcelona con la intermodal en el paseo de Gracia, y llegaba a Sagre-

ra, ronda Vallès... Es decir que hemos tenido muchas alternativas.

Lo que no nos parece de recibo es que con esa clásica indecisión, forma catalana de tomar las decisiones, lleguemos ahora de una manera tan precipitada y a unos meses de las elecciones decidiendo ya de una manera aparentemente definitiva cómo se va a adoptar esta decisión y se va a fijar el trazado.

De ahí que daremos apoyo a la moción de Convergència i Unió. En primer lugar, porque somete a una moratoria –y no va de un mes, ni de un mes y medio– la decisión del trazado. Establece la necesidad de conseguir un consenso político y social que en estos momentos no existe, reconozcámoslo, no existe, y hemos de procurar conseguirlo, en todo caso porque no va, efectivamente, de tan poco tiempo.

Pero aquí se ha dicho de una manera concluyente por parte del representante del Grupo Parlamentario de los Socialistas que no cambiará el trazado ni el Gobierno. ¿Están ustedes seguros? Yo el trazado no lo sé; dependerá del final de las elecciones. Pero lo del gobierno, con los socios tan leales que tienen ustedes, yo no me arriesgaría, ¿eh? (*Rialles i alguns aplaudiments.*) Ustedes mismos. ¿De verdad creen que depende...? Si depende de ellos, no lo tengan tan claro.

Finalmente, he de decirles que también apoyaremos el apartado b, de la estación de Sagrera, puesto que es necesario la reestructuración de aquel barrio. Y el hecho de que nosotros hayamos apostado aquí como opción A la ronda del Vallès, que vaya por el Vallès el tren... Opción B: nosotros también tenemos nuestro propio modo de construir la obra pública en Catalunya, permítasenos, hemos insistido que fuera por la calle València, sométase a criterio. Porque además no acabamos de entender por qué una obra que ya tiene parcialmente el túnel construido por la calle València, que sería mucho más barato, sin duda... Por eso no me ha dejado de sorprender su afirmación, señor Iceta, de que «por razones de economía...» No, no, por razones de economía..., no es la vía más cara. Además, tal como se está planteando esta obra y la necesidad de abrazar de una manera clara la Sagrada Familia y otras entidades para protegerla, evidentemente no va a ser la opción más barata. Y lo sabemos. Al revés, nosotros entendemos que es la opción más cara, y quizá hayan sido estos intereses, intereses...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...económicos –permítanme que tengamos la sospecha–, los que han decidido que vaya por ahí el trazado final.

Muchas gracias.

El president

Pot intervenir, per posicionar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre grup parlamentari, evidentment, no acceptarà aquestes esmenes que expressen quin és el capteniment i quina és l'actitud dels dos grups –no sabem si dir-ne «tres»–, dels dos que, ara com ara, encara donen suport al Govern.

Fixin-se, l'esmena, que diu: «l'opinió expressada per diversos grups polítics», senyor Milà. No, no, per diversos grups polítics, no: per l'Ajuntament de Barcelona, pel plenari de l'Ajuntament de Barcelona; aquest és el seu menyspreu institucional. Vostès no entenen absolutament res. El problema de portar la intervenció escrita és que no escolten, no escolten (*remor de veus*) quin és el plantejament que nosaltres hem fet. Si li hem explicat quina és l'alternativa, senyor Milà!, li hem explicat que és el corredor del Vallès, i vostè estava més obsessionat a repassar els apunts que tenia que no pas a intentar fer un debat interactiu i un debat que sigui enriquidor.

Però hi ha hagut un tema que sí que és interessant, que és quan ha fet referència al Carmel. El túnel del Carmel, hi ha un dictamen d'una comissió del Parlament que explica que va caure, u, perquè hi va haver una modificació del projecte original sense estudis geològics –que això es va produir el maig del 2004, governaven vostès–, perquè durant setanta dies no es va controlar el túnel –governaven vostès– i perquè es va fer una excavació inadequada –governaven vostès. Però d'allà, del Carmel, en deriva la desconfiança radical que tenen molts ciutadans en l'obra pública d'aquest país, i aquesta és la diferència entre tenir un tripartit a Catalunya i no tenir-lo.

Segon element, el senyor Iceta deia: «Quin país seriós s'ho pot permetre?» Però quin fariseisme, senyor Iceta! I a Bracons, no van modificar el projecte de Bracons quan ja estava licitat? I la línia 12, no l'han modificada i l'han desprogramada quan hi havia un pacte? I l'eliminació del passeig de Gràcia? I l'orella de Casseres? Però hi ha una diferència substancial: que vostès per modificar això tenien una majoria política, i ara no la tenen; aquesta és la base de tot plegat. Vostès estan fent un exercici d'imposició política i democràtica, d'un menyspreu extraordinari a la voluntat d'aquest Parlament. Aquest és el fet –aquest el fet– que diferencia les actuacions anteriors de la seva actuació. El senyor Iceta ha sortit en aquest Parlament, en aquesta tribuna, i ha dit: «Escolti, tan ens fa el que voti el Parlament de Catalunya. Nosaltres tirem pel camí del mig.» Aquesta és la seva actitud de sucursalisme (*remor de veus i aplaudiments*), que perjudica greument els interessos de Catalunya.

I acabo amb una referència a Esquerra Republicana. Escoltin, el problema –el problema– el tenen vostès, votin o no votin, facin el que vulguin. En tot cas, vostès han de veure si el seu portaveu pot sortir públicament i dir que aquest és el túnel de la por, de la incertesa, de la discòrdia, i després no votar aquí. El problema no el tenim nosaltres en presentar aquesta proposta, el problema el tenen vostès amb la seva mateixa coherència. Escoltin, no vulguin ser els protagonistes d'aquest procés, no el vulguin ser. Nosaltres hem fet la proposta,

bàsicament, perquè hi ha una majoria política i social en aquest país que ens demana que canviem les coses, que fem les coses millor. (*Remor de veus*.) Aquesta és la diferència.

Per tant...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...senyores i senyors diputats, no podem acceptar aquestes esmenes, perquè serien la constatació, novament, d'un govern feble, d'un govern partit, d'un govern que no és capaç de bastir majories internes...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

... i d'un govern que continua tenint com a premissa bàsica la seva dependència de Madrid.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.*)

El president

Cridem a votació... (*El Sr. Milà i Solsona demana per parlar.*) El senyor Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Per demanar la votació separada del punt 2.b.

(*El Sr. Iceta i Llorens demana per parlar.*)

El president

El senyor Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Era només per rebutjar el qualificatiu de «fariseu». Jo, sincerament, crec que mai el president Pujol hauria trencat un compromís institucional d'aquesta naturalesa, i en temes així, francament, se'l troba a faltar.

(*Remor de veus. El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*)

El president

Senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Escolti, vostès es pensen que per dir i repetir fins a l'extenuació una mateixa mentida acabarà sent veritat? (*Remor de veus.*) Qui decideix unilateralment...

El president

Senyor Rull, senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...fer desaparèixer...

El president

Senyor Rull, senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

No, és que és veritat...

El president

Senyor Rull, senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Em permet un moment?

El president

No, no l'hi permeto, senyor Rull. S'ha acabat el debat. S'ha acabat el debat, senyor Rull.

Passem a la votació d'aquesta moció. Hi ha hagut un grup parlamentari que ha demanat votació separada del punt 2.b. Comencem pel 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Votem seguidament la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 84 vots a favor, 49... *(Remor de veus.)* Perdó, ha estat aprovada per 84 vots a favor... –no s'equivoquen mai, o què? *(Rialles.)* Ha estat aprovada per 84 vots a favor, 49 vots en contra.

(Aplaudiments.)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 302-00078/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el tretzè, i que és la Moció sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia. Té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Homs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per defensar la moció que ha presentat el Grup de Convergència i Unió sobre el desplegament de l'Estatut novament, perquè en aquest debat, doncs, ja hi ha hagut diferents ocasions en aquesta legislatura, no?, i diferents iniciatives, i sobre la base dels elements següents.

Primer, el desplegament de l'Estatut no va. I ara ja ho assumeix tothom, poc o molt ho assumeix tothom amb declaracions públiques, no?

Segon, hi ha una clara responsabilitat en aquest terreny del Govern socialista de Madrid; això és evident, no? Però també és responsable perquè en forma part, del desplegament de l'Estatut, el Govern català, que, al nostre entendre, d'una manera certament imprudent, encara diu ara, almenys per part del president del Govern, que tot va bé.

Tercer element, cal revisar a fons l'estratègia negociadora, el que se n'ha dit «el full de ruta» del desplegament de l'Estatut. El consellera Saura, aquí present –i agraeixo la seva presència–, em va acceptar l'altre dia, en el debat que vàrem mantenir –cito textualment–: «Estic disposat a parlar amb vostès» –deia el conseller Saura– «d'un nou full de ruta. Parlem-ne –parlem-ne– i vegem quines qüestions es poden millorar, es poden modernitzar, es poden eixamplar.»

I això és el que proposem en el primer punt de la moció que vostès tenen per part de Convergència i Unió. A partir de què? Fonamentalment, a partir d'un document de l'Institut d'Estudis Autònomic, pel que fa a la qüestió dels traspassos i de les competències, que identifica 235 noves competències i que vostès ni tan sols s'han dignat –em refereixo al Govern– a publicitar. Per què deu ser? Això està penjat a una web de l'Institut d'Estudis Autònomic però no se n'ha fet la difusió que mereixeria. I a partir de la via dels drets històrics que fa pocs dies –els ho faig notar– el Consell Consultiu mateix ha reconegut com a paràmetre per a l'anàlisi competencial i que ens pot ser certament favorable, a pesar del que en reiterades ocasions ha defensat en sentit contrari el president Montilla.

I en el segon punt –en el segon punt– abordem el que serà el gran tema d'aquest 2008 en matèria de desplegament de l'Estatut, que és la qüestió del finançament. I aquí, en aquest terreny, en el desplegament de l'Estatut en matèria de finançament volem posar èmfasi, ara que hi comencem a aprofundir, en dues qüestions que ens semblen centrals. La primera és la qüestió de la bilateralitat, i en aquest sentit els vull recordar el que diu l'Estatut. L'Estatut diu clarament que el desenvolupament de la qüestió del finançament, d'aquest títol, l'article 201.3, correspon a la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat - Generalitat. Això ho diu rotundament l'Estatut, clarament l'Estatut.

I aquí jo lamento que hi hagi sovint interpretacions, per part d'algun portaveu dels grups que donen suport a la majoria, de matisar o de desmentir que aquesta bilateralitat tan potent és possible. I em remeto al que diuen els lletrats del Parlament de Catalunya en les al·legacions presentades davant del Tribunal Constitucional, on lleixo textualment, esmenten: «Les normes estatutàries relatives al sistema del finançament poden aplicar-se encara que no existeixi la llei orgànica prevista al 157.3 de la Constitució espanyola», que és la famosa LOFCA. La llei orgànica a què es refereix el 157.3, que és aquesta famosa LOFCA, ha de tenir en compte el contingut dels estatuts d'autonomia. I de tot això s'infereix, diuen els lletrats del Parlament de Catalunya, no els argumen-

taris de Convergència i Unió, els lletrats del Parlament de Catalunya diuen: «De tot això s'infereix que una eventual contradicció entre l'Estatut i la llei orgànica, és a dir, quan no sigui possible una interpretació harmònica, ha de cedir la llei orgànica coneguda com a LOFCA, no pas l'Estatut.» I jo lamento profundament que sigui precisament en sentit contrari que portaveu com el d'Esquerra Republicana es pronunciï.

I finalment vull subratllar de la moció que ha presentat Convergència i Unió la idea, el plantejament, que pugui aquest Parlament –el Parlament de Catalunya– intervenir en la configuració de la negociació del tema del finançament.

El que plantejem és que el Govern, que és a qui li corresponen negociar al si de la Comissió Mixta, abans d'anar-hi vingui a buscar en aquest Parlament, en aquesta cambra, el màxim consens possible. I jo crec sincerament i vostè, conseller Castells, conseller d'Economia, segur que compartirà aquesta idea amb mi, que d'aquesta manera vostès tindrien, a l'hora de negociar a la Comissió Mixta, moltíssima més força que no pas si hi van primer i després vénen aquí a retre compte de com i de quina manera han anat les coses.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta moció han presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, senyor president. Bé, el poble de Catalunya en el referèndum va donar suport a l'Estatut, i de les eleccions del mateix any en va sortir un govern que, d'acord amb el Parlament, ha de dirigir-ne el desplegament.

Per tant, acords amb l'oposició en aquest tema, sí, però direcció del procés, el Govern de Catalunya. L'oposició no pot pretendre dirigir el procés amb mocions unilaterals, ni consultades ni pactades amb la majoria de govern.

El procés de desplegament és doble, tots ho sabem. A Catalunya s'està fent –després m'hi referiré– i alhora hi ha la negociació amb el Govern de l'Estat. Des del nostre punt de vista l'enfocament d'aquesta negociació ha de ser rigorós, clar, sense canvis sobtats de rumb, amb visió de país i al marge de conjuntures, incloses les conjuntures electorals.

I la moció de Convergència i Unió, des del nostre punt de vista, és poc rigorosa, és poc clara, planteja un canvi radical del full de ruta i és conjuntural i oportunista, tot el que no ha de ser la negociació amb l'Estat. Per això hem presentat l'esmena.

Per nosaltres el full de ruta de la negociació fonamentalment està en les resolucions que ha aprovat aquest Parlament. La darrera, tan solemne com l'aprovada en el debat sobre l'orientació política general del Govern, el 28 de

setembre –fa tan sols quatre mesos–, i que inclou tot un ampli apartat de desplegament de l'Estatut amb relació a les institucions catalanes, amb relació al desplegament normatiu de les institucions de l'Estat, amb relació al desplegament en cooperació amb l'Estat i amb relació al desplegament de la col·laboració en l'àmbit de la Unió Europea i l'acció exterior.

Bé, pensem que és molt millor allò que va aprovar el Parlament el 28 de setembre que un full de ruta basat en tres apel·lacions genèriques. Els informes de l'Institut d'Estudis Autònoms tots els tenim presents. Tant de bo que alguns grups els haguessin tingut més presents quan es va discutir l'Estatut, que algun ridícul ens hauríem evitat. En segon lloc, una modificació de llei orgàniques, que ja està aprovat per aquest Parlament que cal fer-ho i la referència als drets històrics que està la mateix Estatut.

Però aquí hi ha una qüestió que nosaltres hi voldríem fer èmfasi que és l'anàlisi de la situació. Perquè nosaltres, a l'hora d'analitzar la situació, volem partir de la base de l'actuació correcta i positiva de la delegació catalana a la darrera comissió bilateral. Primer, per la fermesa, pel fet de negar-se a acceptar un traspàs tan important com el de rodalies, que era un traspàs, una proposta de traspàs devaluada. I, en segon lloc, per la capacitat d'acord. Bé, recordem-ho, acords de traspassos l'any 2007: sis; acords del 2005, del 2008, pendants és veritat que encara passin per la comissió de transferències: cinc més, més un que és un acord de bases. Més traspassos que l'any 86, que l'any 87, que el 88, que el 90, que el 91, que el 92, que el 93, que el 96, que el 99, que el 2000, que el 2002 i que el 2003. Igual nombre de traspassos que el 89, que el 94 i que el 2001. Exactament la mitjana de traspassos acordada des de l'any 79, sis a l'any, incloent-hi els molts traspassos que hi va haver lògicament després de l'Estatut del 79. I a més a més amb acords tan importants, com els que fan referència a immigració o a les bases del traspàs de la Inspecció de Treball, que permetrà que Catalunya sigui la primera comunitat que les pugui exercir. Sense oblidar l'acord importantíssim amb relació a la disposició addicional tercera.

I un parell de comentaris sobre com hem enfocat també l'esmena amb relació al tema de finançament. Primer, deixant molt clar quin és el marc –efectivament, la Comissió Mixta d'Afers Econòmics–, i amb una sèrie de propostes: les condicions de cessió dels tributs, els informes per assegurar la no-discriminació de Catalunya, l'equiparació progressiva amb els ingressos del concert i de la reducció del dèficit fiscal i la publicitat de les balances fiscals, a les quals ja es va referir ahir el mateix president Montilla.

Dos comentaris només, perquè els meus companys de majoria parlamentària, després s'hi referiran amb més deteniment. El model exclusivament bilateral que diu la moció de Convergència.

Jo he repassat les intervencions de Convergència i Unió a Madrid, al Congrés i al Senat. Jo no he trobat en aquelles intervencions a Madrid l'afirmació d'«exclusivament bilateral». He trobat una cosa que compartim, que vostès van parlar d'«enfortiment o potenciació de la

bilateralitat»; ho compartim, però jo no sé per què a Madrid a vostès se'ls va oblidar de dir que l'Estatut incloïa que era «exclusivament bilateral». Això, ni al Congrés ni al Senat, Convergència i Unió en aquells moments no sé per què no ho va dir. Per què no ho van fer? No ho sé, però en tot cas, sí que compartim allò que vostès van dir en aquells moments, que «l'Estatut actual enforteix, potencia la bilateralitat».

I el segon comentari, els ingressos equiparats progressivament al concert. Nosaltres no volem fer volar coloms, cal dir les coses tal com són. L'Estatut no preveu el concert, però aspirem a equiparar-nos de forma progressiva als seus resultats. Però no volem provocar frustració a la gent. El concert no és a l'Estatut. El que hem d'intentar és apropar-nos al que serien els seus resultats.

Per tot això, si no accepten les esmenes de la majoria de govern, que són de plena substitució, votarem que no a la seva proposta.

El vicepresident segon

Gràcies, illustre senyor diputat. Ara poden intervenir la resta de grups parlamentaris per fixar posició. En primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi, la illustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, president. Senyores diputades i senyors diputats, intervenció per fixar la posició del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi amb relació a aquesta moció, que tracta com tots sabem de dos temes que són claus per al Govern de Catalunya i molt en particular per a aquesta legislatura 2006-2010.

Des dels grups que donem suport al Govern, ja ho ha explicat el senyor Bosch, hem presentat una esmena única de modificació del text original de Convergència i Unió, una esmena que va en la direcció següent.

En primer lloc, instar el Govern a continuar amb el desplegament de l'Estatut, que és el que ja està fent, tal com és d'altra banda la seva obligació. I entendre que el full de ruta per a aquest desplegament de la nostra llei orgànica és precisament el que vàrem establir en aquesta mateixa cambra en el Ple extraordinari de no fa ni un any, concretament amb la Resolució 30/VIII i també amb la Resolució 70/VIII del darrer debat d'orientació política general del Govern.

Crec, senyor Homs, que ja li va explicar a bastament i amb precisió, el conseller Saura, amb la interpellació que va precedir aquesta moció, quins han estat els fruits concrets d'aquest primer any de nou Estatut. Uns fruits que jo ara li resumiré de manera poc prosaica, si vol, per falta de temps: Aprovació de set lleis, de la magnitud de l'Agència Tributària o de la Llei de serveis socials. L'aprovació de cinc projectes de llei, com els que fan referència al dret civil català, i uns altres dos que despleguen l'article 5, com el del Consell de Garanties Estatutàries. Deu traspassos en matèria de transferències de béns i serveis a la Generalitat; gestió del litoral o la inspecció de treball, per posar dos exemples. Dos traspassos importantíssims, com són Renfe i beques, en fase avançada de negociació. I la

signatura d'importants convenis amb l'Estat per articular noves funcions i nous àmbits de col·laboració i cooperació amb l'Administració central –que vostè en diu de Madrid, però que és de tots.

Un balanç que és objectivament, sincerament, més que satisfactori. És satisfactori per a qui no actua amb aquesta fallera de voler córrer quan no toca o per a qui no actua sobre el prisma d'intentar capitalitzar partidàriament temes que són de l'interès general de Catalunya.

En segon lloc, i pel que respecta al nou sistema de finançament, tampoc res diferent del que no sigui la posició reconeguda, reiterada públicament i per la qual treballa amb rigor i amb la discreció necessària el Govern de Catalunya. Una posició que es pot resumir amb quatre punts claus i molt obvis; punts que va enumerar ahir el president Montilla durant la sessió de control. Primer, reconeixement del que diu el nostre Estatut, en particular els articles 210.2 i 201.4, que fan referència al model de finançament. Segon, reconeixement del que diu l'article 138.2 de la Constitució, que afirma que el finançament no ha de comportar efectes discriminatoris entre comunitats, per tant, solidaritat equitativa. Tres, desenvolupar els mecanismes que permet la disposició addicional quarta, que permetran fer possible l'objectiu d'equiparació progressiva entre els ingressos de la Generalitat i els que proporciona el sistema de concert, i reduir de manera significativa el dèficit fiscal de Catalunya. I quatre, reiterar la nostra reclamació al Govern de l'Estat de fer públiques les balances fiscals, una reclamació que no és nova; la darrera va tenir lloc al Senat, al març del 2005, però tampoc per això és menys important, tot i que vostès ni la plantegen en la seva moció.

Per tant, i per resumir, estem plantejant una esmena que atorga al Govern de tots els catalans i catalanes el paper que ha de tenir, de representant de l'interès col·lectiu del nostre país, i que reitera les que han estat i les que són encara les nostres posicions. És en aquest sentit, si vol, una esmena sobrerera, per reiterada i per coneguda. Això no vol dir, senyor Homs, en cap moment que no volem que ens l'accepti, perquè també és àmpliament coneguda la nostra convicció que és amb la suma i no amb la resta que avançarem de manera més decidida. La nostra convicció que la discrepància, si no val la pena quan es redueix a mera trifulla, què dir en els casos on ni tan sols hi ha tanta discrepància de contingut.

Ara bé, si com va semblar en molt moments l'altre dia, i també avui, l'únic que volen és dirimir temes de partit allà on no s'han de dirimir, amb aquest xantatge tan gastat del sucursalisme; si l'únic que volen és intentar posar «cunyes» que dificultin la cohesió de la coalició, perquè encara no han superat el que vostès entenen com el gran pecat original, que és la mateixa majoria parlamentària que dóna suport a aquest Govern, i si l'únic que volen és intentar forçar la balança entre el temor i l'optimisme, amb aquesta actitud, tan de «señorita Rottenmeier», si em permet, que l'únic que busca és l'advertència còsmica per poder afirmar després que nosaltres ja ho dèiem, si l'únic que volen és això, ja poden buscar-nos que no ens hi trobaran.

Gràcies, president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, centraré la meua intervenció, no tant en la part estrictament de desplegament de l'Estatut, sinó més centrada en el que seria el desplegament del que anomenen model de finançament.

I precisament aquí és on m'han de permetre fer una prèvia per aclarir una qüestió de conceptes. El nou Estatut conté un nou sistema de finançament i, malauradament, no un nou model de finançament. El nou Estatut no va canviar les principals regles del joc. I, de fet, l'Estat espanyol continua tenint la paella pel mànec. I aquesta, precisament, és la nostra feblesa. L'Estatut marca un terreny de joc en què el nou sistema de finançament s'ha de definir. Per tant, l'Estatut el que marca és un sostre.

Llegint i rellegint la seva moció, sembla que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió no s'han adonat que existeix un sostre; sostre construït per vostès, per vostès i pel PSOE, per Artur Mas i per Rodríguez Zapatero, aquell dissabte negre, 21 de gener del 2006. I no els diu «dissabte negre» aquest diputat; ho diu el mateix president Pujol, que aquell va ser un dissabte negre.

Senyor Homs, comentem part a part aquest aspecte de desplegament de finançament. No és cert que l'Estatut preveu un sistema de finançament per una via exclusivament bilateral. Malauradament –malauradament. El model determinat a l'Estatut, el sistema, és, per una banda, bilateral i, per l'altra, multilateral. Així l'article 201 determina que les relacions d'ordre tributari i financer entre l'Estat i la Generalitat són regulades per la Constitució, per l'Estatut i per la llei orgànica a què es refereix l'apartat tercer de l'article 157 de la Constitució. Ja veuen, doncs, quin ordre de prioritat: entrepà constitucional, Constitució pel davant i Constitució per darrere de l'Estatut. Mala feina, doncs, van fer aquell dissabte negre, si el que volien era aconseguir un nou model de finançament clarament bilateral entre l'Estat i la Generalitat.

Per altra banda, respecte a la petició de la presentació davant del Parlament del projecte de cessió de tributs que el Govern defensarà en el si de la comissió mixta, entenem que en aquest aspecte no es dona compliment de l'Estatut, no l'empara el mateix Estatut, aquest procediment. En tot cas, el que sí que determina és que del compliment dels preceptes d'aquest capítol se n'ha de rendir comptes davant del Parlament, però en cap cas a través d'una llei.

Senyor Homs, el sostre és el sostre. I el sostre el van pactar vostès. I en la moció anterior parlàvem de coherència. Doncs, bé, en aquesta vida s'ha de ser coherent i en política, també. I el que els demanem és coherència; no intentin ara inventar-se, ara sí, un nou model

de finançament, quan el que va haver-hi és el que va haver-hi.

Esquerra Republicana la trobaran i l'estan trobant per desenvolupar el cent per cent, però, del que fixa l'Estatut en aquesta matèria i en moltes altres matèries, i ens estan trobant en tot allò que convingui perquè s'apliqui abans del 9 d'agost d'enguany, del 2008, el nou sistema de finançament que fixa el mateix document estatutari.

I, precisament, per aquest motiu hem presentat l'esmena, juntament amb el Grup Socialistes i amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que conté tres conceptes bàsics, segons el nostre entendre: aproximació a resultats de concert econòmic, publicació de balances fiscals i reducció del dèficit fiscal. Aquests tres eixos són els que centren la nostra esmena a la seva moció.

És una esmena, doncs, per obrir la porta a una transacció; però per transaccionar s'ha de dialogar, i des del Grup de Convergència i Unió no s'ha volgut dialogar.

Senyor Homs, la unitat de les forces catalanes serà fonamental per afrontar la negociació amb el Govern espanyol, serà fonamental. I per tenir unitat aquí, primer, s'ha de dialogar. I avui vostès no han volgut dialogar; no han volgut dialogar per aconseguir aprovar una moció unitària de les forces polítiques catalanes en matèria d'un nou sistema de finançament. Sincerament, és una llàstima.

Si no accepten aquesta esmena, el vot del nostre grup parlamentari serà negatiu a la seva moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Jordi Montanya, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Montanya i Mías

Sí; gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, honorables consellers..., i per fixar el nostre posicionament en la moció subsegüent a la interpellació formulada pel Grup de Convergència i Unió, i a la qual ja anunciem que no donarem suport.

Durant aquesta sessió plenària s'ha parlat molt de coherència; també em permetran que, per coherència, nosaltres manifestem que no hi donarem suport, donat, fonamentalment o bàsicament, el fet de la pendència dels recursos d'inconstitucionalitat presentats, entre els quals el del Partit Popular. La qual cosa, a l'entendre del nostre grup parlamentari, obliga, si més no per coherència, a mantenir un posicionament de prudent espera a resultes de la resolució del Tribunal Constitucional, que pot afectar o no, però pot afectar de manera més o menys important el contingut del text estatutari.

I dit això, cal recordar que l'article 38 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, la Llei 2/1979, que ha estat subjecte de posteriors modificacions el 21 d'abril del 99 i per la Llei 1/2000, de 7 de gener, estableix que les sentències recaigudes en els procediments d'inconstitucionalitat tindran valor de cosa jutjada, vincularan

tots els poders públics i produiran efectes des de la data de la seva publicació en el Butlletí Oficial de l'Estat. Conseqüentment, no estem parlant d'un tema menor, no estem debatent una qüestió menor; estem davant de la possibilitat que la sentència o les sentències del Tribunal Constitucional puguin afectar de manera substancial el contingut del text estatutari.

Ara bé, també és cert que hi ha articles del mateix text que no han estat objecte d'impugnació. Nosaltres creiem que hi ha una important tasca a desenvolupar pel que fa a tota aquesta sèrie d'articles, i que afecten institucions importants o molt importants de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Creiem, sincerament, que no cal elaborar nous fulls de ruta. Entre tants fulls, al final acabarem fent una enciclopèdia que no ens portarà a res.

Ara com ara, escoltin, hi ha..., sens perjudici dels recursos, que són set, set recursos d'inconstitucionalitat, els que hi ha presentats. Escoltin, hi ha el del Partit Popular, hi ha el del Defensor del Pueblo, hi ha el del Consell del Govern de la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia, de la Comunitat Autònoma de La Rioja; hi ha el recurs d'inconstitucionalitat de la Diputació General del Govern d'Aragó; escolti, hi ha el recurs d'inconstitucionalitat de la Generalitat de la Comunitat Valenciana, i hi ha el recurs del Consell de Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. És que no estem parlant, ho repeteixo un cop més, d'un tema menor, sinó que estem parlant d'un tema importantíssim, d'un tema cabdal, del que pot suposar –pot suposar: potestatiu, que no imperatiu– una substancial modificació del text estatutari.

Conseqüentment, nosaltres entenem que prudència obliga, i, per tant, centrem-nos –centrem-nos– en les possibilitats que ara com ara dóna l'articulat del text que no ha estat subjecte a recursos d'inconstitucionalitat, i que, com dèiem, són les possibilitats importants o molt importants. Estem parlant de Sindicatura de Comptes, estem parlant de l'impuls de la nova organització territorial, consells de governs locals, organització comarcal, finances locals, justícia de pau, activitat de foment, caça i pesca fluvial, ordenació del sector pesquer, llei de joventut, mercat de valors, oficines i personal de registres civils, règim jurídic i procediment de l'Administració de la Generalitat, expropiació forçosa, contractació administrativa, rodalies –rodalies–, actuació exterior de la Generalitat de Catalunya... Escoltin, treballem, perquè ho podem fer, sense tindre la pendència dels recursos d'inconstitucionalitat allà on ho podem fer amb total i absoluta tranquil·litat, i, si em permeten l'expressió, també, inclús, per economia parlamentària.

Per què treballar a fons i...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

...durament en allò que possiblement quedarà en un no res?

Per tant, inclús, apellant a l'economia parlamentària, entenem que el que cal és desenvolupar els articles que no estan afectes de recurs d'inconstitucionalitat i mantindre una prudent espera pel que fa a la final decisió del Tribunal Constitucional.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor José Domingo del Grup Mixt té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables consejeros, ilustres diputados, se plantean dos aspectos en la moción, dos aspectos, a los que nuestro grupo parlamentario ya anuncia que da nuestro rotundo «no».

Y es rotundo, en primer lugar, porque, como es bien conocido en esta cámara, nosotros venimos defendiendo que hasta que no se pronuncie una sentencia del Tribunal Constitucional no es conveniente el desarrollo del Estatuto, puesto que la sentencia del Tribunal Constitucional será la que establezca el cuadro competencial definitivo y el cuadro a desarrollar.

Como argumento de autoridad, señor Homs, el de los letrados del Parlamento de Cataluña, con el enorme respeto que les tengo..., pero evidentemente son letrados de parte, y el letrado de parte no establece la foto final. La foto final la establece la sentencia del Tribunal Constitucional, y es a ella a la que nos tendremos que acoger cuando acontezca, que esperemos que en un siglo de estos acontezca la sentencia.

En todo caso, hay aspectos que, desde luego, no nos gustan. Y otra vez incidir en los derechos históricos, pues, al señor Montilla, al presidente Montilla, no le gustará, pero le podemos asegurar que a nosotros no nos gustan, efectivamente, nada; nada puesto que nosotros la concepción feudal de la historia la olvidamos y estamos por la actualización de los derechos de las personas y una concepción de ciudadanía.

En cuanto al aspecto siguiente, al aspecto de financiación, hemos de señalar que lo que se propone con su propuesta y, en definitiva, lo que se propone en la enmienda que le han presentado los grupos que dan apoyo al Gobierno es la equiparación progresiva entre los ingresos de la Generalitat y los que proporciona el sistema de concierto.

¿Cuánto supone esto? Nosotros hemos hecho los números. Según datos del 2005, la financiación ordinaria por habitante en Cataluña y el País Vasco es notablemente diferente. Mientras que las administraciones territoriales catalanas dispusieron en el año 2005 de 2.651 euros por habitante, las vascas contaron con 4.601 euros, es decir, un 73,5 por ciento más. Evidentemente, la diferencia es enorme. Las consecuencias de todo esto supondrían que las arcas del Estado, de aplicarse ese nuevo modelo de financiación, perderían 14 millardos de euros, según hemos tenido en cuenta..., en los cálculos que hemos hecho nuestro partido.

De todas maneras, nosotros recordamos el contenido del Estatuto de autonomía, y nos parece bien traer a

colación el artículo 201.4, que dice: «D'acord amb l'article 138.2 de la Constitució, el finançament de la Generalitat no ha de comportar efectes discriminatoris envers Catalunya respecte a les altres comunitats autònomes. Aquest principi ha de respectar plenament els criteris de solidaritat que enuncia l'article 206 d'aquest Estatut.»

Totalmente de acuerdo –totalmente de acuerdo. Pero, ¿qué vía tomamos? Ustedes han hecho la opción del concierto, la opción vasca; además, una opción que a nuestro juicio es inconstitucional, y ya lo dirá el Tribunal Constitucional.

Pero es que hay otra opción. La opción lógica es que sea precisamente la congelación de la financiación vasca y navarra, a través de la introducción de una aportación creciente del fondo de suficiencia por parte de estas comunidades, que permita ir cerrando gradualmente la brecha de resultados entre los dos regímenes del actual sistema de financiación. Es decir, ante ir a la vía de «reduzcamos el concierto, los efectos perniciosos del concierto, en cuanto que se está produciendo una discriminación con respecto a Cataluña», ustedes se acomodan y se acogen a la vía del concierto, en vez de tratar de integrar el concierto en el régimen común y tratar de establecer unos parámetros claros, homogéneos, entre las distintas comunidades.

Esta vía a nosotros nos parece muy poco justificable, muy poco justificable y además escandalosa. Y nos parece especialmente escandalosa la posición del Partido de los Socialistas de Cataluña en su programa de actuación. Nos viene a decir, el Partido de los Socialistas de Cataluña, en su programa que apuesta ahora por la equiparación progresiva entre los ingresos de la Generalitat y los que proporciona el sistema de concierto. Es esta la vía novedosa, solidaria, igualitaria que establece el Partido Socialista. No se si han opinado lo mismo o si han consultado con sus compañeros del Partido Socialista Obrero Español.

En todo caso, nosotros estamos totalmente en contra de que el modelo neocarlista de financiación, el modelo «pagano», un modelo...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...que es defendido por la derecha más conservadora en Italia, la que gobierna con Berlusconi, sea el que precisamente presida la actuación de lo que se denomina –que tenemos dudas– «izquierda» en esta cámara.

El president

Senyor Homs, pot pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Miri, jo he pujat a aquesta tribuna per defensar una moció amb arguments que vostès, tinc la impressió, pel que he escoltat, simplement desestimen amb altres arguments no sustentats, sinó simplement basats en

desqualificacions, que és el que han fet vostès, eh?, i en falsedats.

Miri, senyora Martínez, a nosaltres –jo li confessaré una cosa aquí, com deia aquell, que no ens sent ningú–, el que ens fa de mal superar sap què és? Que després que aquest Parlament el dia 30 de setembre de 2005 aprovés el projecte d'Estatut, al cap de dos dies l'actual president de la Generalitat de Catalunya, el senyor José Montilla, anunciés que presentaria més de seixanta-dues esmenes. Qui és avui responsable a Catalunya de tirar endavant el desplegament de l'Estatut és qui va anunciar, després d'un acord en el qual havíem cedit totes les parts que havíem arribat a aquest acord, que no rebutjava presentar esmenes, que després es van presentar per part del Partit Socialista a Madrid i que per sort no van prosperar totes. Senyora Martínez, s'hauria de repassar els papers en aquest sentit.

I escoltant del senyor portaveu d'Esquerra Republicana quins són els arguments que fa servir per rebutjar la proposta de moció que hem presentat, realment, quedo profundament preocupat –profundament preocupat. Perquè, sincerament li ho dic, i així ho veig: escoltant-lo a vostè, un té la sensació que per vostès, la gent d'Esquerra Republicana, té més valor l'atac de banyes del pacte Mas - Zapatero que sempre citen que no pas el que el poble de Catalunya va aprovar en referèndum. I vostès que es diuen «partit independentista» haurien de posar en valor el que referenda el poble de Catalunya i el que diu l'Estatut i el que diuen els lletrats d'aquesta cambra, i no fer tant cas a la lectura que en fan, per descomptat interessadament, el senyor Guerra o els advocats de l'Estat del Govern socialista.

I sap què passa? A resultes d'això, a vostès els encega, i llegeixen les coses malament. Jo li recomano –perquè ho he fet i és prou interessant, i fins i tot estic d'acord en bastantes coses– que es llegeixi un llibre del senyor Ridao. Sap què diu el senyor Ridao? –el senyor Ridao; el coneix bé, oi?: portaveu del Grup d'Esquerra Republicana. Diu, textualment... Ho dic per allò que vostè ha manifestat, que estàvem emmanillats, pendants..., que tenien la paella pel mànec amb la LOFCA. Què diu el senyor Ridao d'aquest Estatut aprovat el 2006? «És obvi que una prolixa regulació estatutària del sistema de finançament atorga preeminència a l'Estatut» –senyor De los Ríos, «preeminència», ens ho diu el senyor Ridao– «i evita que el sistema continuï depenent exclusivament dels canvis operats en la LOFCA.» Quan el senyor Ridao fa llibres de dret, explica el que hi ha, que vostès ignoren perquè encara els pesa l'atac de banyes d'aquella situació ridícula que van començar –se'n recorden?– amb el sí crític, després el vot nul polític, per acabar dient que no perquè no sabien on passaven amb aquesta qüestió. Respectin la voluntat del poble de Catalunya, respectin el que diu el text estatutari, respectin el que diuen els lletrats d'aquesta cambra, facin aquest favor, i defensin el que hi ha en coherència amb el que vostès diuen que són coherents. Facin el favor.

Moltes gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre el desplegament de l'Estatut d'autonomia, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Aquesta moció ha estat rebutjada per 48 vots a favor i 82 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament i l'aplicació de la legislació de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 302-00080/08)

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre el desplegament i l'aplicació de la legislació de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

(*Pausa.*)

El Sr. Cleries i González

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, anem a presentar aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la Llei de la promoció de l'autonomia personal.

L'altre dia vàrem constatar, en la nostra interpellació, que hi ha moltes persones a Catalunya que amb l'aplicació d'aquesta llei hi perden, en lloc de guanyar-hi hi perden, respecte als recursos que reben, perceben actualment; i això la consellera d'Acció Social i Ciutadania no ho va poder rebatre, perquè és la pura realitat. També es va poder comprovar com la Generalitat està incomplint els terminis de la llei, és a dir, els qui van aprovar aquesta llei a Madrid l'estan incomplint en la seva aplicació a Catalunya.

I el que ens preguntem és on queden els drets socials tan anunciats, on queden totes aquelles ajudes que havien de ser dret subjectiu, i ara la Generalitat, algunes d'aquestes ajudes, ja diu que no seran dret subjectiu. L'Estat no hi ha posat, evidentment, tal com des del primer dia va denunciar Convergència i Unió, el finançament adequat, i el que es veu és que els partits, les formacions que van donar suport a aquesta llei van caure en un engany més del senyor Zapatero, i avui no diuen res, per servir i seguir servint lleialment els interessos electorals del senyor Zapatero.

Només cal veure al diari *El País* de la setmana passada com el director del Programa d'atenció a la dependència de la Generalitat diu, textualment, que seran entre quatre mil i cinc mil les persones que moriran abans de rebre els ajuts, i ho diu ell, i ho trobem de mal gust, que ho digui. I diu: «A Catalunya treballarem com si la persona estigués viva, ha estat avaluada i se li farà un

pla individual d'atenció amb l'ajuda que li correspongui.» I a més a més hi afegeix: «La majoria d'ajudes es donaran a través de prestació econòmica, tot i que la llei diu que seran casos excepcionals, perquè no hi ha places de residència.» Se'n recorden, quan nosaltres, dia darrere dia, anem dient que aquests quatre anys de tripartit el país ho està pagant, perquè han baixat les places de residència, que no se n'han fet, que només han aconseguit acabar les que va promoure el Govern anterior, de Convergència i Unió? Doncs, ara el senyor Jordi Tudela ho diu en un diari de tirada estatal, perquè tot l'Estat ho sapiga, que a Catalunya anem tan bé.

La nostra proposta de resolució diu per endavant que volem que s'apliqui la Llei de serveis socials de Catalunya. Aquí hi va haver un gran acord. Primer incompliment del Govern de la Generalitat: encara a dia d'avui no ha aprovat la cartera de serveis per al 2008, cosa que deia que s'havia d'aprovar abans d'aprovar-se el pressupost per al 2008; ho demana el primer punt.

També diem que es desenvolupi el model propi d'atenció a la dependència. I com? Doncs, fixant quins imports són els que s'han de donar a cada persona en funció de les seves necessitats, i que la llei estatal, els recursos que vénen de la llei estatal, serveixi per finançar el que necessita la Llei de serveis socials; una part, evidentment, perquè és una llei sense el finançament adequat.

També demanem un pla d'actuació urgent a favor dels ajuntaments. Vostès diuen: «Som municipalistes», però els que demostrem que creiem en els municipis i en els consells comarcals –ja ho vam demostrar en els tràmits de la Llei de serveis socials– som Convergència i Unió, defensant es ajuntaments, perquè vostès, davant de la seva incapacitat, han dit: «Passem-ho als ajuntaments, que se'n surtin ells», i ara la consellera envia cartes, envia notes, i traspasa la culpa de la ineficàcia i de la ineficiència de la Generalitat a l'Administració local. Això és una vergonya, perquè si algú està atenent les persones amb dependència és l'atenció primària, que és qui de primera mà està donant resposta a aquestes situacions.

Per una altra banda, que també la Generalitat tregui determinades incompatibilitats, com fer incompatible el «Viure en família» amb altres prestacions, que això fa que molta gent hi perdi ajuda.

I una altra, evidentment, que la prestació vinculada a assistència personal s'equipari totalment a la prestació vinculada a residència.

Hi ha altres iniciatives, també, perquè les ajudes que es donen per a les persones que necessiten un residència es donin a tothom igual, en funció de les seves necessitats, de la dependència, i en funció de la seva situació econòmica. Vostès fan diferències, no fan un tracte igualitari, no fan allò que en diem «un tracte universal»; com sempre, són sectaris i discriminen.

I, per tat, doncs, lamentem molt aquesta manera d'aplicar la Llei de la dependència que té el Govern de la Generalitat. Una mala llei i un mal govern fan que avui les persones amb dependència a Catalunya estiguin pitjor que mai.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Pere Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula per defensar les esmenes presentades.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera... Senyor Cleries, me n'alegro, que s'hagi recuperat del seu procés gripal, com he pogut comprovar a través de la seva intervenció.

En tot cas, la moció que presenta el seu grup, conseqüent amb la interpellació que vostè va defensar fa quinze dies, jo crec que presenta dotze punts que són una barreja d'obvietats, de cròniques desfasades, com si pràcticament estiguéssim parlant de la crònica *dels feyts* de Jaume I, i d'alguna proposta que traspua una certa desinformació i que, en tot cas, resulta clarament errònia.

Però, en tot cas, més enllà de dedicar la meua intervenció a repassar punt per punt els dotze de la seva moció, voldria aprofitar l'avinentsa per intentar desmuntar alguns axiomes que vostè i el seu grup polític estan intentant traslladar els últims dies a nivell d'allò que és l'aplicació de la Llei de promoció de l'autonomia personal i la dependència.

Vostè està aplicant aquella màxima d'aquell «polític» –entre cometes, entre quaranta mil cometes– de Renània que deia que les falsedats, a costa de repetir-les, al final s'acaben convertint en veritat. Però en un règim democràtic això el que passa és que precisament hi ha el contrast d'opinions, i aquest contrast d'opinions ens permet, en primer lloc, afirmar-li una qüestió, i és que la primera qüestió és que vostè està intentant presentar-se com el gran garant de l'aplicació del desplegament de la Llei d'autonomia personal i atenció a la dependència. I hem de recordar que, precisament, el seu grup no va donar suport a aquesta llei, i no va donar-li suport no perquè fos una llei invasiva, sinó perquè, com en molts altres casos, vostès no van poder participar en la foto.

I després d'això, vostès viuen en aquest torneig permanent de catalanisme, sobretot amb el nostre grup, per veure qui practica el catalanisme més masclista, és a dir, a veure qui ho és més. Però, en tot cas, no deixa de resultar curiós, d'acord amb aquesta posició, que precisament els grups que han defensat en la nova Llei de serveis socials que hi hagi un sistema propi català d'autonomia i d'atenció a la dependència, siguin precisament els tres grups del tripartit. No hi ha cap de les esmenes que van presentar en el tràmit de la Llei de serveis socials, del seu grup, cap, que faci referència precisament a l'establiment d'aquest sistema català.

I, d'altra banda, tampoc no deixa de resultar curiós que vostè en la seva interpellació, en la primera interpellació que fa aquest any, que precisament és l'any, el primer any d'aplicació de la Llei de serveis socials, la faci precisament de la llei espanyola i no de la llei catalana, i, en tot cas, que faci alguna sèrie de referències, com per exemple la que apareix en el seu punt número 1, o en el

punt número 2, en el qual demana, doncs, que defensem el model català de promoció de l'autonomia personal i el de la dependència.

Senyor diputat, és que vostè no s'ha llegit, precisament, la Llei de serveis socials que va votar també el seu grup? És que, vostè, la forma que té d'ajudar-nos a defensar precisament aquest sistema català d'atenció a la dependència és a través d'aquesta confusió permanent? En definitiva, senyor diputat, dona la impressió que vostè, més que defensar el sistema català d'atenció a la dependència, el que vol en tot cas és treure rèdits electorals i manifestar, si m'ho permet, un cert sucursalisme.

En tot cas, també planteja, i en això podríem estar probablement d'acord, la necessitat d'un millor finançament: millor finançament per a la mateixa Llei d'atenció a l'autonomia personal i a la dependència, i millor finançament també a nivell general per al país. Hi estem d'acord. I a més a més hi està d'acord la mateixa consellera, que en el consejo territorial va reclamar precisament que aquest finançament es millorés de forma notable i va aconseguir un suplement addicional de 6 milions d'euros per al nostre país.

En tot cas, jo crec que hem d'aprofitar l'avinentsa per traslladar un missatge molt clar, i en aquest cas jo crec que hauríem de fer-ho de forma conjunta, unànime; avui més que mai la millora del finançament del nostre país va lligada, no només a un caprici nacionalista o a una qüestió de més sobirania, sinó sobretot a resoldre aquells problemes que afecten la cohesió social del nostre país, a resoldre aquells problemes com ara aquest 1 milió de persones que viuen sota el llindar de la pobresa o aquestes persones nouvingudes que necessiten suport i integració en el nostre país.

Però un tercer argument que hi insisteix reiteradament el seu grup és que s'està fent una mala aplicació de la Llei d'autonomia personal, una mala aplicació en allò que fa referència als terminis i també, sobretot, a la percepció d'ingressos.

Quant als terminis, jo crec que la mateixa consellera ja va reconèixer l'altre dia que la complexitat del procés, la intervenció de l'Administració local, que no s'ha fet per tirar-li, en tot cas, el mort a sobre, sinó per una concepció clara d'allò que és la descentralització del país, i també per l'aflorent de nous casos que no estaven previstos, propicien lògicament aquesta complexitat i aquest retard. Però en tot cas també va traslladar un missatge de tranquil·litat, que jo crec que hauríem de traslladar tots plegats, i és que el caràcter retroactiu de la mateixa llei, que vostè sembla oblidar en la seva moció, dona seguretat a tots els perceptors.

Però un segon argument que jo crec que encara és més pervers és intentar vendre'ns, i això no crec que s'ho cregui ni vostè mateix, que amb el programa de la Llei d'atenció a l'autonomia personal i atenció a la dependència, la gent percebrà menys ingressos que amb el programa «Viure en família». I això com ho aconseguirà vostè? Doncs, senzillament, inflant el programa «Viure en família». Home, d'aquesta forma, si vostè va inflant un programa i va reduint l'altre, difícilment arribarem a una conclusió.

Però la realitat és tossuda, i la realitat és que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bosch Cuenca

...mentre l'import del programa –perdó, vaig acabant, senyor president– «Viure en família» era de 240 euros, amb el programa de la Llei d'atenció a l'autonomia personal és de 506 euros. Per tant, no hi ha color.

Jo, en tot cas, per finalitzar, senyor president, per finalitzar, senyor diputat, jo li demanaria que el seu grup, en comptes d'anar perseverant en aquesta línia destructiva d'intentar desgastar el Govern, col·labori, ajudi el Govern, per tal que aquest desplegament i el nou finançament, que, ho repeteixo, és clau per tal que puguem bastir aquest espai nacional del benestar, trobi el suport del seu grup.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Rafael López també ha presentat esmenes, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Les pot defensar.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Jo, senyor Bosch, no acabava d'entendre si el debat era qui era més nacionalista, qui era més catalanista en l'aplicació de la Llei de dependència; no ho he acabat d'entendre molt bé. Suposo que estem parlant de persones, que estem parlant de cobertura de serveis, que és l'important.

Fa poc, el senyor president de la Generalitat va escriure una carta a una entitat, a Papas de Àlex, que aprofito per saludar al seu president, que deia que la Llei de la dependència havia estat un èxit a Catalunya, un èxit aclaparador. Quina llàstima que l'únic que s'ha assabentat que la Llei de la dependència ha estat un èxit ha estat el mateix president i la consellera, que aprofito també per saludar-la, perquè si mirem, i d'aquí ve el sentit de les nostres esmenes, quin ha estat el pensament pràcticament unànime de les diferents entitats i associacions que hi ha hagut a Catalunya, veiem que cap ni una –cap ni una– ha felicitat el Departament d'Acció Social i Ciutadania pel desplegament de la Llei de dependència, a l'inrevés. Vostès no agafaran ni una sola de les entitats que treballen en l'àmbit de la discapacitat, en l'àmbit de la gent gran, en l'àmbit de la dependència, que hagin dit que hagi estat un èxit. I hi podrem posar molts casos: l'Ecom, Cocarmi, els mateixos Papas de Àlex.

Però nosaltres volíem dir també una altra cosa, i ens semblava important incloure-la també a la moció. La moció parla dels recursos econòmics que s'han de posar; per cert, recursos econòmics que Comissions Obres ens recordava que havien pujat, l'any que s'havia d'aprovar, l'any que s'havia d'implementar la Llei de dependència a la velocitat de creuer..., s'havia apujat un 10 per cent –un 10 per cent–, que és el que ens recordava Comissions Obres. Si analitzàvem, per exemple,

que s'havia aprovat i el que havia augment per a la gent gran..., havia augmentat un 0,5 per cent, traient sempre la inflació, que, com hem vist, ha estat important a casa nostra.

Places de residències. Hem perdut aquest any; hem perdut, segons les dades que vostè mateixa, senyora consellera, ens va presentar en el pressupost..., havíem perdut, havíem perdut de 18.742 places a 17.855.

Però el pitjor, també, i hi posem, i per això em sembla important, l'atenció domiciliària; una atenció domiciliària que fa dos anys es va quedar en el 55 per cent –en el 55 per cent– del que s'havia compromès la Generalitat, i que aquest any havia d'arribar, com hem dit, a 55.000 persones cinc hores setmanals, que no hi arribem, almenys per les previsions pressupostàries, no hi arribem.

Però el que ens preocupa també, la manca d'informació del departament. Vostès van començar a fer un butlletí d'informació, dos números, dos números van fer, i aquí va acabar la cosa, el maig del 2007 ja va acabar. Si vostè entra a la seva pàgina web, ho pot veure: el número 0 i el número 1. Imagini's!

Però ens importava també una altra cosa, que eren els professionals, els professionals que havien de desplegar la llei i que realment, per això presentem les esmenes, són els grans oblidats quan parlem de la implementació de la llei. Li poso..., totes les entitats de professionals que han d'aplicar la llei han criticat la manca de recursos, la manca de previsió del departament en aquest aspecte. I li puc posar per exemple el Comitè d'Empresa i la Junta de Personal de l'Ajuntament de Barcelona, 20 de novembre: «No tenim validats els protocols d'actuació.» El 20 de novembre no tenien validats els protocols d'actuació. Imagini's! O podem parlar d'UGT: «Manca de professionals de salut i manca de professionals dels serveis socials per aplicar la llei.» O de Comissions Obreres, que ens fa tot un reguitzell de mancances que tenim. Protocols el 30 de novembre, imagini's, deu dies després del Comitè d'Empresa i Junta de Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona: «No tenim els protocols d'actuació en situacions crítiques.» És a dir, comencem a aplicar la llei i els professionals dels serveis socials no tenen els protocols d'actuació, no tenen com han d'actuar en l'aplicació de la llei: sense plans de formació, sense propostes de prevenció de riscos laborals, sense un mapa d'oferta i demanda de serveis d'atenció per a persones amb discapacitat, sense un registre de centres proveïdors, sense un protocol per a la millora del sector, sense acords de plantilla ni reconeixement social dels professionals i sense qualificació professional, o definir els perfils professionals per veure quines competències són de cadascú.

O per no parlar de les infermeres de la ciutat de Barcelona, que ens van recomanar..., que la manca de professionals en infermeria afectaria de forma..., negativament en l'aplicació de la Llei de dependència. Li vull recordar unes dades: la ràtio d'infermeres, 5,4 per mil a Catalunya; fa tres anys, elles mateixes ens ho deien, n'hi havia un 5,9 per mil; la mitjana europea està en el 8,4 per mil.

Per tant, senyor Cleries, les nostres propostes van encaminades, també, a parlar que aquells professionals també han de ser actors importants de l'aplicació de la Llei de dependència; no només són els grans oblidats, sinó que, a més, la manca de planificació del Departament d'Acció Social i Ciutadania, la manca de planificació de la Generalitat de Catalunya provoca que hi hagi una manca d'aquells que han de complir amb les garanties necessàries, per a la qualitat necessària, la Llei de dependència al nostre país.

Esperem que ens accepti les esmenes i que completem d'aquesta forma les grans mancances, malgrat el que digui el president de la Generalitat, que té la Llei de dependència.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera, senyor president.

El president

Té la paraula per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president; honorable consellera, senyores diputades i senyors diputats, per exposar les raons del nostre vot contrari en aquesta moció. Senyor diputat, el Govern té previst aprovar la primera cartera de serveis en aquest primer semestre. Recordo que la llei només porta en vigor un mes, i recordo i el convido que recordi també que en el desplegament de la llei del 85, el primer decret es va aprovar dos anys després d'entrar en vigor la llei del 85, i que va trigar nou anys a desplegar-se la llei del 85. Per tant, també és bo fer memòria.

Dos. El sistema català d'autonomia i atenció a la dependència ja s'integra a la Llei de serveis socials; és una xarxa incorporada en la xarxa pública del sistema de serveis socials de Catalunya. I permeti'm també que li ho recordi, que sembla que no hi era, a la ponència, quan ho vam treballar. Per cert, i ho vam treballar arran d'unes esmenes incorporades per l'Entesa, pels tres grups que donem suport al Govern. Entre d'altres, una de les esmenes que vam presentar i que vam treballar és que el catàleg de serveis ja incorpori, a proposta nostra, els serveis adreçats a l'autonomia i a l'atenció a la dependència. Però tot i així, tot i que la llei ja ho reconeix, li proposem una esmena, que ha presentat el diputat Bosch, li proposem una esmena, per si no ha quedat clar per a alguns, amb el mateix articulat de la llei.

Tres. Sobre el món local. El Govern ja està dotant a l'Administració local dels recursos adients per a la implementació dels programes d'atenció individual, concretament 49 milions d'euros per a la dotació del Prodep, treballadors socials i atenció domiciliària. I, a més a més, una ampliació de 9 milions d'euros més de suport per agilitzar el que són els PIA.

Jo crec que no es poden negar els equips de valoració distribuïts pel territori, ni els professionals de referència; no és just negar aquest esforç de distribució pel territori per atendre i per implementar, per tant, aquesta

lleï. Concretament, vint-i-tres equips, hi estan treballant 181 professionals, unes persones que..., com referents en el territori, a més a més dels diferents convenis que s'han signat tant amb els ajuntaments com amb els consells comarcals.

Quatre. El Govern ja fa una aportació addicional per complementar el pagament de la plaça residencial privada en un centre acreditat, com ja també li va respondre la senyora consellera en la seva interpellació. També vull recordar, en aquesta moció, que el pressupost d'enguany destinat a les persones amb gran dependència és de 900 milions d'euros, quasi doblat respecte al 2007, i estem d'acord que hem de continuar treballant per un nou finançament, per un millor finançament, per resoldre les necessitats que tenim en el nostre país.

Cinc. Ens parla de retard en la implementació de la llei. I hem de reconèixer que és un sistema nou, que s'està implementant, que s'estan fent els esforços, que la mateixa consellera ja li ho va aclarir en la seva interpellació.

Però també li demanem que no despisti la gent; el Govern ja ha dit per activa i per passiva que les prestacions econòmiques tenen caràcter retroactiu a partir del dia següent a la data de sol·licitud.

Dit tot això, m'agradaria fer alguns aclariments més. Si comencem a construir un sistema de promoció de la vida autònoma i atenció a la dependència és perquè el Govern de Rodríguez Zapatero ho ha fet possible. I ho ha fet possible recollint una demanda de moltes persones i de moltes famílies, i reconeixent un dret social i garantint aquest dret social.

Dos..., si no hagués estat pel Govern socialista..., no se m'enfadin, senyors diputats del PP, però si no hagués estat pel Govern socialista ni estaríem parlant de millorar aquest sistema que comença a construir-se, perquè no existiria aquest sistema, i per tant ni existiria aquesta moció.

Si li demana al Govern de Catalunya, senyor diputat, que aprovi la cartera, que incrementi les prestacions, etcètera, és perquè el Govern de Catalunya està fent els deures respecte a la ciutadania i ha estat el motor de la nova Llei de serveis socials i del seu desplegament.

Si s'han creat expectatives entre la ciutadania és perquè els governs anteriors, CiU-PP, PP-CiU, a Catalunya i a Espanya i a Espanya i a Catalunya, no havien fet res respecte a això. Si s'han creat expectatives és perquè hi han demandes no resoltes amb anterioritat. Però no només es creen expectatives; la diferència està en el fet que, a més de les expectatives perquè hi ha la necessitat, ara garantim drets.

Senyor diputat, si reclama més suport al món local és perquè aquest fins ara, el món local, s'havia espavilat tot sol, davant el poc suport del seu Govern, del Govern de Convergència i Unió, que ni el considerava interlocutor ni el considerava Govern de Catalunya.

En definitiva, i ja acabant, l'única raó de la seva insistència, crec, l'única raó és la mala consciència. L'única raó de la seva insistència és justificar el vot contrari de Convergència i Unió a la Llei de promoció de la vida autònoma i atenció a la dependència. Per cert, un vot

en contra per raons de gelosia, de protagonisme o vés a saber depèn de què... Però jo crec que es van equivocar; es van equivocar amb aquest vot contrari i ara ho intenten justificar. I el debat és possible per això...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Prados Martínez

...perquè ho hem fet possible, perquè reconeixem drets i perquè garantim aquests drets.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, bé, certament i com deia vostè ja en la interpellació a la consellera el passat Ple i reitera avui demanant un seguit d'explicacions, en aquesta moció, a la que vostè en va dir la llei de dependència, i avui ho ha tornat a fer, jo li agrairia que li digués el seu nom, que és Llei estatal per a l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, perquè com en tot, el nom fa la cosa, i la forma expressada en negatiu fa que es carregui, permetin-me l'expressió, tot el sentit positiu i el que es busca amb aquesta llei.

Deia que certament, i només faltaria!, ha aixecat expectatives, la llei. Però no només això, també està consolidant i està significant un avenç en drets socials que fins al moment era impensable. I em permeto dir-ho des de la força moral que ens dona el fet d'haver estat la nostra coalició, i a través de la nostra diputada al Congrés, Carme Garcia, en el debat i en la negociació d'aquesta llei, i que, conjuntament amb Esquerra Republicana, va apostar fort i va arribar a bons acords i a bons pactes amb el Govern del Partit Socialista. Vostès aquesta força moral no la tenen –de fet, s'ha dit aquí–, i no la tenen perquè van abdicar, i van abdicar en el seu moment a participar-ne, i ho van fer, com ja els va contestar la consellera i avui el company Bosch també ho ha dit –el diputat Bosch també ho ha dit–, van abdicar per una foto, o per una no-foto, vaja, eh? Però vostè, fent-se ressò dels col·lectius, l'altre dia, parlant dels col·lectius afectats, vostè se'n va fer com ressò, vostè va fer el paper, doncs, de la persona que es preocupava de la voluntat del tercer sector, del Foro de la Vida Independiente, dels sindicats..., vostè ho utilitza en el seu argumentari, però en aquell moment, ells van ser molt crítics amb vostès per no voler participar en aquesta llei. I vostè ara és el transmissor del seu malestar.

Senyor López, vostè és transmissor del malestar, però vostè..., sí que van votar la llei, però jo vull dir-li que tot el que vostè ha dit són mancances, avui, en formació, mancances en què falten professionals, són fruit precisament que aquesta llei, igual que la de serveis socials, generarà molts llocs de treball, i tot això s'ha d'anar

acoblant a la quotidianitat i, a més a més, a la formació, també, de tots aquests professionals, que fins ara ningú recollia a la prevenció de riscos, i aquesta, la Llei de serveis socials, sí que ho recull –només aquest apunt.

Doncs deixi'm dir-li, doncs, que a parer meu, aquestes entitats, aquests col·lectius, ells poden criticar, valorar, opinar, proposar, perquè són els principals promotors i els actors d'aquesta llei. O sigui que torno a dir-ho: «Només faltaria!» Ara bé, home, per part de vostè, senyor Cleries, encara qüestionant ara que no tenim un model propi de promoció, però demanant que el discutim, dient-li, com ja li ha dit la diputada Consol Prados, «si vostè era a la nostra ponència». Vostè va veure, i vostè ho va votar, dins del catàleg, com incorporàvem els serveis que fixen l'autonomia personal en el catàleg. Llavors, no ho entenem massa, no? Però amb això no vull, ni goso ni puc, i només faltaria també negar-li, evidentment, el seu dret de presentar la moció que discutim, i que puguem debatre sobre l'aplicació de la llei, que se'n pot parlar des de diferents òptiques i visions, finançament o no de l'Estat, pel qual hem de treballar molt. Cal, des del suposat retard en el desplegament per part del Govern de la Generalitat..., paper i responsabilitats dels ajuntaments i de com es dignifiquen els serveis socials, etcètera. Se'n pot parlar i es pot debatre. Però penso que en el fons vostè no ho vol això. Perquè no està donant cap marge ni valora la dificultat de posar en funcionament unes lleis molt complexes, com li va dir la consellera, i que està anant a un ritme clar que no és excel·lent, s'ha dit aquí, aquesta complexitat, les qüestions que hi han hagut, però sí que amb una agilitat que vostès mai –mai– van demostrar en l'aplicació, doncs, de la llei que els pertocava en el seu moment.

I, de fet, aquesta negativitat que també deia el senyor López sobre la percepció dels serveis que s'estan donant a través de la Llei d'autonomia i de la Llei de serveis socials, el CEO ja ens diu que s'està aprovant aquest tema i que la ciutadania té una percepció que això està funcionant. És a dir, el Govern aprova.

Mirin, la cartera es resoldrà aquest trimestre. La prescripció «Viure en família», ja els ha estat explicada. Pel que fa a l'assistent personal, nosaltres creiem que es pot avançar més; creiem que des de la conselleria es treballarà en el desplegament en aquest sentit per l'assistent personal, i el que li demanem, senyor Cleries –evidentment, no li votarem aquest moció a favor– és que s'apunti i se sumi al carro i treballi amb tots per un estat del benestar més just i amb més equitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Antonio Robles, del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Nos congratulamos que las medidas que propone el señor Cleries en su moción, sobre el desarrollo de la legislación de la promoción personal y atención a las personas en situación de dependencia, estén en sintonía con lo que ha venido

defendiendo el Grupo parlamentario de Ciudadanos en el trámite de la Ley de asuntos sociales.

Huelga decir, por tanto, que la vamos a apoyar en todos los doce puntos, así como si se aceptan las enmiendas que con posterioridad se han hecho votaríamos también, menos un caso, a favor.

Hay, sin embargo, tres cuestiones que se esquivan y que nuestro grupo quisiera resaltar. La Ley de dependencia obliga a resolver las solicitudes de prestación de los servicios sociales en el plazo de tres meses. Sin embargo, ni han sido baremadas la totalidad de los solicitantes ni se ha pagado a los afectados. Mientras tanto han muerto ya muchas personas. Eso sí, el director del Programa para la dependencia de la Generalitat, Jordi Tudela, ha prometido que se pagarán con efectos retroactivos. No quiero hacer ironía escatológica: ¿también a los muertos? Es posible, parece ser, que sí a sus familiares. Al menos eso ha afirmado dicho director. Tendremos, dice Jordi Tudela, que consultar a los servicios jurídicos. «Es la primera vez que se hace esto y aún no sabemos como abordar muchas cosas», nos dice el señor director. ¿Nos está diciendo que no son capaces de prever como van a pagar sus deudas? ¿Van a buscar fórmulas jurídicas para escatimar, para aplazar, para dilatar el pago? En el mejor de los casos, la persona fallecida no tendrá la oportunidad en vida de haber sido atendida como debía.

Por otra parte, ¿por qué el ciudadano de a pie ha de pagar recargo cuando se retrasa en un pago a la Administración o pierde los derechos cuando no entrega una solicitud a tiempo y la Administración incumple cuanto quiere y jamás es responsable? Por lo que se ve, ustedes del Gobierno tienen otras prioridades presupuestarias, como abrir embajadas en el extranjero. Para eso no tienen que consultar a los servicios jurídicos.

Por otra parte, el baremo establecido para llevar a cabo la valoración del grado de dependencia está pensado para un solo tipo de valoración, la funcional.

El pasado 15 de enero de 2008, la Fundación Española de Psiquiatría y Salud Mental y la Confederación Española de Agrupaciones de Familiares y Personas con Enfermedad Mental, en relación a la aplicación de la dependencia, pidieron que se modificase el actual baremo para poder incluir de forma explícita los aspectos psicológicos específicos de los pacientes con enfermedades mentales. Pero ustedes tienen otras prioridades presupuestarias, por ejemplo, dar subvenciones a las selecciones deportivas nacionales con carácter secesionista de las selecciones deportivas españolas. Aspectos neuropsicológicos, cognitivos o emocionales se dejan en el olvido, pero son una dimensión básica a la hora de realizar una correcta valoración de la dependencia. Así se deja sin atención y sin prestación a un gran número de personas. Pero ustedes, repito, tienen otras prioridades presupuestarias, como subvencionar a múltiples organizaciones independentistas.

Y un tercer aspecto, la generalización de la teleasistencia. La consellera de Acció Social y Ciutadania, señora Carme Capdevila, nos ha prometido que la teleasistencia llegará a 24.000 personas en 2009, aun-

que esa cantidad ya la había prometido también Ricard Gomà, de Iniciativa, para 2007. Es evidente que no se aclaran, pero además no están dando el servicio de teleasistencia, sino sólo el de telealarma. Es hora, señores del Gobierno, que hagan de ese medio tecnológico una herramienta barata y útil para asistir a miles de personas. Todo lo tienen a favor: el 65 por ciento del coste lo paga el Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales, y el 35 por ciento restante el Ayuntamiento. Además las compañías de telefonía móvil han puesto a disposición de la Administración telefonía y vídeo sin cargo alguno y con unos costos de uso muy reducidos en la medida que se generalicen.

Resuelvan estos problemas, señores del Gobierno, señora *consellera*. Detrás hay personas; personas reales y no estadísticas, como si van a morir o no, cuatro mil o cinco mil personas antes de que se resuelvan de verdad las ayudas.

Gracias, señor presidente.

El president

Senyor Cleries, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Fotografia n'hi ha una: un gran pacte del PSOE i el PP per la Llei de la dependència, amb dos escolanets, Esquerra Republicana i Iniciativa, que van sortir a la fotografia. I avui tenen mala consciència de sortir-hi veient com s'està aplicant aquesta llei.

Feyts de Jaume I, dimarts passat, taula del sector, compareixença al Parlament: la Llei de dependència s'està aplicant malament. *Feyts* de Jaume I, *La Vanguardia* d'avui, promeses i credibilitat: «Suposo que com altres persones és lògic que em senti decebuda i indignada per la negligent aplicació que el Govern està fent de la Llei de dependència.» Aquests són *feys*, *feys* que passen avui, per això, amb un Govern que es diu «de drets socials». I la gent tremola quan li diuen que la llei serà retroactiva, perquè encara diran que els han de pagar els endarreriments per tot el que els han pagat de més aquests mesos, deurà ser, perquè com ara molts hi perden..., què vol dir, que els hauran de retornar el «Viure en família» dels mesos passats? Això és el que tremola la gent amb un govern com vostès, que tenen incapacitat d'organitzar un desplegament d'una llei. Perquè vostès ja ho diuen: és massa complexa per al seu nivell.

Per tant... (*veus de fons*) –ho han dit vostès–, per tant, escoltin esmena del tripartit, ens parlen de model. Miri, el seu model no ens interessa perquè és el de la submissió i el del sucursalisme, perquè avui l'aplicació de la Llei estatal de la dependència està impeding desplegar la Llei de serveis socials. I no parlin de nou anys, perquè tota la Llei de serveis socials es basa en la cartera de serveis. Mentre no l'aprovin no hi ha Llei de serveis socials, encara que entrés en vigor l'1 de gener.

Acceptem l'esmena 13 i la 16 o..., afegir el punt 13 i 16 de les esmenes del Partit Popular.

I nosaltres creiem que cada dia que passa ens dóna raó el nostre vot en contra a la Llei de dependència, perquè nosaltres demanàvem valoració igual per tot l'Estat i alhora, també, que es donessin els recursos econòmics necessaris i suficients per a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Vostès van voler un model uniforme per a tot l'Estat que per a Catalunya no serveix. I, per tant, avui qui té mala consciència són vostès i, a més a més, són incapaços de posar-hi remei. Vostès tenen les eines, tenen el Govern, tenen el pressupost, però també és cert que tenen la incapacitat de fer-ho i sobretot una cosa: les mans lligades amb el Partit Socialista Obrer Espanyol de preservar els seus interessos electorals, i són més importants les persones amb dependència que unes eleccions.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

Entenc que no hi ha cap petició de votació separada, no?

(Pausa llarga.)

Doncs posem a votació aquesta moció, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquesta moció ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 67 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i tres minuts.